

Đạo Vương

Contents

Đạo Vương	1
1. Chương 1: Giới Thiệu Chung & Tiết Tứ	2
2. Chương 2: Chương 1.1	3
3. Chương 3: Chương 1.2	5
4. Chương 4: Chương 2.1	8
5. Chương 5: Chương 2.2	9
6. Chương 6: Chương 2.3	12
7. Chương 7: Chương 3	14
8. Chương 8: Chương 4.1	20
9. Chương 9: Chương 4.2	21
10. Chương 10: Chương 4.3	23
11. Chương 11: Chương 4.4	24
12. Chương 12: Chương 5.1	26
13. Chương 13: Chương 5.2	29
14. Chương 14: Chương 6.1	32
15. Chương 15: Chương 6.2	36
16. Chương 16: Chương 7.1	39
17. Chương 17: Chương 7.2	42
18. Chương 18: Chương 8.1	44
19. Chương 19: Chương 8.2:	48
20. Chương 20: Chương 9	50
21. Chương 21: Chương 10	56

Đạo Vương

Giới thiệu

Đối với nàng mà nói, hắn là anh hùngLà hắn xuất thủ, nghĩ cách cứu phụ thân nàng khi kẻ gian vu c

1. Chương 1: Giới Thiệu Chung & Tiết Tứ

Võ Lâm minh chủ— Chu Thạch Toàn đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, làm cho võ lâm luôn rầm rầm xoay chuyển, khó mà bình lặng lại nhắc lên làn sóng. Sự kiện này làm chấn động cả Võ lâm, theo lý mà nói nên có một câu trả lời thích hợp, để lòng người an ổn.

Nhưng mà không biết vì sao, thủy chung không có dấu vết để lại làm cho người ta tìm hiểu, vì thế nhân mã chính, tà đạo phỏng đoán cùng phân tranh.

Đến tận cùng, Võ Lâm minh chủ là vì nguyên nhân gì mà chết? Là sinh bệnh? Là ngoài ý muốn? Hay bị ám sát? Mọi người đều tự hỏi, nhưng là không ai biết.....

Tuy rằng, sự kiện này đã dẫn đến rất nhiều hỗn loạn, nhưng nghi vấn vẫn là nghi vấn, quan trọng nhất là mau chóng tìm ra Võ Lâm minh chủ mới. Nếu không, không có ai đứng ra chủ trì chính nghĩa cùng công đạo, Võ Lâm sẽ rung chuyển bất an.

Đồng thời, mọi người vẫn để ý , việc Võ Lâm minh chủ chết có phải là một âm mưu nào đó? Những ngày tháng bình thần của giang hồ có cầm dứt?

Mà những người có ý định bước lên ngôi vị Minh Chủ, có thể làm nhắc lên một hồi Tinh Phong Huyết Vũ?

Những kẻ ngầm mưu đồ gây rối đã sớm bị các phái đối động thủ, vì làm cho các đại môn phái để được khâm phục.

Chưởng môn các phái vì duy hộ an toàn Võ Lâm, liên tiếp mở ra các cuộc thương thảo, mau chóng tuyển ra Võ Lâm minh chủ, nhưng liên tiếp bị cản trở, mọi người ủ rũ như đầu.

Trong lúc vô kế khả thi, lại xuất hiện năm nam nhân đến từ khu vực bất đồng, bọn họ xuất hiện tạo ra giúp đỡ tích cực cho thế cục này.

Năm nam nhân thần bí khó lường, lại có võ nghệ cao cường, sư thừa đồng môn, vì thế hiển ra năng lực, nhân sĩ giang hồ vì gọi họ bằng những tên gọi đặc biệt, phân thành—

Vũ Vương— Tả Dực, hai mươi tám tuổi, Đại sư huynh, tóc đen mắt đen, má phải có vết sẹo, lại càng tăng thêm sức quyến rũ nam tính, hơi thở lãnh mạc vô tình, nội công thượng thừa, chiêu thức tinh diệu.

Hắn ít lời lại âm thầm, hỉ giận bất thường, đáng vẻ tôn quý, khí thế làm người ta kiêng kỵ.

Đồn rằng hắn là Thiếu Trang chủ Tả Sứ Sơn Trang tiếng tăm lừng lẫy, nhưng không ai chứng thực được.

Tả Dực xuất hiện tại Chiết Giang, thường xuyên ra tay giúp đỡ Diêm Bang, cùng những người dân sinh tồn trên biển.

Thiên Vương— Bạch Tinh Vũ, Nhị sư đệ, hai mươi lăm tuổi, ngân phát, mắt đen, diện mạo tuấn mỹ, môi hồng răng trắng. (Phát: Tóc)

Tinh thông Kỳ môn độn giáp, có thể xem rõ tinh đoạn cát hung, sửa đổi thành hay, mặc dù không tinh thông võ học, nhưng này điểm huyết cùng thuật ẩn thân (Thuật tàng hình, che giấu) khó ngời địch nổi.

Mặc kệ nam nữ đều đối hắn si mê, nghĩ lầm hắn cá tính tốt liền dễ dàng theo đuổi, kỳ thật, hắn đã sớm nhìn ra ai có ý đồ mà chạy mất.

Truyền thuyết hắn là một cái cô nhi, luôn độc lai độc vãng. (Một thân một mình)

Hắn thường lui tới Thục Sơn, cũng thường thay người ta bói toán, giải thích nghi hoặc.

Đao Vương— Lý Hàn Băng, hai mươi ba tuổi, Tam sư đệ, hồng phát, mắt đen, tính cách tục tằn, hỏa bạo, vô tính nhẫn nại.

Trên vai luôn khiêng đại đao, dũng cảm không kiềm chế được, hơn nữa khi vung đao lên, khí thế lại kinh người, làm người ta phải nể phục.

Đại đao trên tay, giống như hòa hợp nhất thể, coi như trời sinh. Động tác vung đao chỉ có thể dùng ba chữ đến hình dung— Mau, ngoan, chuẩn.

Thân thể bí ẩn, chỉ biết là có sư phụ cùng cái khác bốn sư huynh đệ.

Giang Tô là của Lý Hàn Băng.

Kì Vương— Trầm Thiệu Phong, Tứ sư đệ, hai mươi tuổi, tóc đen mắt đen, bộ dạng tuấn tú anh tuấn, nhưng cá tính nội liễm, trầm ổn, thâm trầm, không giống như là hai mươi tuổi trẻ tuổi, mà có trí tuệ của những người ba mươi tuổi.

Kì tài cao thâm, đến nay chưa người có thể đả bại hắn, cho dù là được Hoàng Thượng phong làm Kì Thánh-Lý Thánh Kinh cùng hắn giao thủ, cũng vẫn đại bại.

Nghe đồn hắn có thể lấy quân cờ đả thương người, mỗi khóa kì đều có thể trở thành lợi khí. (Kì: Cờ. Lợi khí: Vũ khí sắc bén)

Tuổi còn trẻ nhưng đã là Cốc chủ Nguyệt Ẩn Sơn Cốc, nắm giữ mạch máu kinh tế toàn Kinh thành. Cho nên được mọi người tôn sùng, đến cả Quan phụ mẫu đều kính nể ba phần.

Nữ nhân trong cốc mỗi người đều xinh đẹp động lòng người, về phần có bao nhiêu mỹ lệ, ai cũng xôn xao.

Đại bộ phận thời gian hắn đều ẩn thân trong Nguyệt Ẩn Sơn Cốc.

Tiêu Vương— Giang Nhược Viễn, Tiểu sư đệ, ba mươi tuổi, tóc đen ngân mâu, luôn đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, cho nên không ai biết biết diện mạo ra sao. (Mâu: Mặt)

Cá tính biến hoá kỳ lạ khó lường, luôn luôn hơi thở u buồn, làm người ta không thể không thừa nhận một cổ tình cảm đau thương.

Một chiếc sao dài không rời khỏi người, thổi ra tiếng nhạc làm nghe tỳ nó mà xao động, vì nhạc mà bi, mà hỉ, mà nộ, có thể dễ dàng thao túng cảm xúc. (Bi: Buồn, hỉ: vui, nộ: giận)

Hắn đứng đầu Cửu Dương, sở hữu hơn trăm người, toàn dựa vào hắn mà sống. Đồn rằng không nữ nhân nào có thể lại gần hắn, bởi vì hắn chán ghét nữ nhân.

Hắn thường ở Nguyệt Mi đảo, giúp cư dân đánh lui những kẻ mơ ước làm chủ nơi này, làm cho họ có cuộc sống bình thản, an tường.

Ngũ Vương sư thừa đồng môn, nghe nói là tri tâm chí hữu, nhưng sự thật như thế nào, không thể nào biết được. (Sư thừa đồng môn: Cùng một thầy, chí hữu: bạn bè tốt.)

Chuyện về nhân duyên của Ngũ Vương làm mọi người tò mò, đều bị nhân sĩ giang hồ ước đoán.....

2. Chương 2: Chương 1.1

Tô Châu là nơi phong cảnh tú lệ vùng sông nước, du khách mặc khách đến đây, đều bị say mê bởi cảnh đẹp hấp dẫn của Giang Nam.

Có một lão học sĩ ngay thẳng trung thực, khi năm mươi tuổi liền từ quan thoái ẩn đến Tô Châu.

Lão học sĩ tên là Liễu Hàn Lâm, có duy nhất một nhi nữ. Nghe nói Liễu tiểu thư không chỉ có bộ dạng tú lệ động lòng người, lại còn tràn đầy tài hoa, là thiên kim tiểu thư dịu dàng, nhu mì, tao nhã.

Tô Châu dân chúng thập phần tôn kính Liễu học sĩ coi như người một nhà, bất quá, gần đây phát sinh một đại sự, làm cho đám dân chúng cùng ồn ào huyên náo đàm luận.

Liều học sĩ bị vu khống thông đồng với địch phản quốc, như thế đắc tội danh trọng đại, khiến cho Tô Châu phủ nha không thể không trước đưa lão bắt bỏ tù.

Đương kim hoàng thượng vẫn thập phần kính trọng Liều học sĩ, đối chuyện này cực làm trọng thị, quyết định tự mình thẩm vấn.

Hoàng Thượng biết Liều học sĩ là văn nhân cứng cỏi, không có khả năng thông đồng với địch phản quốc, nhưng là lại có sự thật chứng minh lão cùng địch quốc có qua lại, thật là làm Ngài khó xử.

Nhưng vào lúc này, Hoàng Thượng nhận được một phong thư mật hàm. Nếu Ngài cho Liều học sĩ một tháng thời gian, đến lúc đó tự nhiên có chứng cứ chứng minh Liều học sĩ trong sạch. Phong thư này được kí tên bởi một vị lão nhân trên giang hồ thập phần làm người ta kính trọng, bởi vậy Hoàng Thượng tự nhiên đợi tin.

Thế là, Ngài hạ chỉ phái bốn gã hộ vệ tiến đến Tô Châu phủ nha áp giải Liều học sĩ đến kinh thành, về phương diện khác cũng là phải bảo vệ Liều học sĩ an toàn, chờ đợi chứng cứ xuất hiện.

~Trên dưới Liều phủ từ Liều phu nhân, Liều tiểu thư đến quản gia cùng nô bộc, người người đều mặt mày cau có, toàn bộ Liều phủ như bị trùm kín bởi mây đen sương mù.

Liều Nhã Lệ nhìn mẫu thân khuôn mặt tái nhợt cùng biểu tình đại ra, không khỏi nhăn lại đôi mi thanh tú, chậm rãi đi đến bên người nàng.

“Nương, người như vậy không ăn không ngủ, thân thể như thế nào chịu nổi đâu? Ăn một chút gì được không?”

Liều phu nhân trên mặt biểu tình là chờ đợi, cả người hoàn toàn bất động, tựa hồ không có nghe thấy lời nói của nữ nhi.

Nhã Lệ thấy mẫu thân như thế, khe thở dài nói: “Nương, người ăn một chút gì, đi nghỉ ngơi một chút, nữ nhi nghĩ biện pháp đến ngục trung gặp cha một lần.”

Những lời này khiến cho Liều phu nhân chú ý, nàng kích động hỏi: “Thật vậy chăng? Lệ nhi, ngươi có biện pháp gặp cha người một lần?”

“Nương, con sẽ nghĩ biện pháp, hiện tại người ăn một chút gì, ân?”

Liều phu nhân dưới sự khuyên bảo của nữ nhi, ăn một chút này nọ rồi mới trở lại trong phòng ngủ. Từ khi gặp chuyện không may đến nay đã ba ngày, Liều phu nhân chưa từng hảo hảo yên giấc. Nghe được nữ nhi nói có thể nhìn thấy trạng phu, lòng của nàng lý cuối cùng cũng kiên định một chút.

Sau khi mẫu thân được nha hoàn nâng vào phòng nghỉ ngơi, Nhã Lệ vội vàng gọi tới quản gia.:

“Vạn thúc.”

“Tiểu thư, có cái gì phân phó?” Vạn thúc tiến lên đáp.

“Có biện pháp gì hay không có thể cho ta đến nhà tù gặp cha một lần?”

“Cái này giao cho lão nô đến an bài.” Vạn thúc đáp ứng sau đó liền lui xuống.

Chiều muộn, Vạn thúc vội vàng trở lại Liều phủ.

“Tiểu thư, lão nô đều an bài tốt lắm, phủ nha kính trọng lão gia là học sĩ có khí tiết cho nên đặc biệt dàn xếp, sẽ chấp thuận tiểu thư đi gặp lão gia một phen.”

“Cám ơn người, Vạn thúc.” Nhã Lệ nghe vậy, vẻ mặt vui mừng.

“Đừng vội nói như vậy, ta đi theo lão gia bên người cũng có ba mươi năm, điểm ấy việc nhỏ không tính cái gì. Tiểu thư, chúng ta nhanh lên nhìn lão gia, nếu không sắc trời đều phải tối.”

Nhã Lệ gật gù đầu, lập tức cùng quản gia xuất môn.

~“Lệ nhi, ngươi – một cái cô nương gia như vậy xuất đầu lộ diện đi tìm một người nam nhân, nương cho rằng thật sự không ổn.” Liều phu nhân phản đối nói.

Ngày hôm qua, Nhã Lệ đi vào ngục thăm hỏi phụ thân, hiểu được cha là bị người hãm hại, bị vu oan.

Liễu học sĩ nói cho nàng, có một lão giả lai vô ảnh khứ vô tung (lai vô ảnh khứ vô tung: đến vô ảnh đi vô tung), võ nghệ cao thâm nói cho phụ thân biết, người nhà của phụ thân phải mau đi tìm cho được một nam nhân trên vai luôn vác một thanh đại đao, được gọi là Hồng phát (tóc đỏ) Dao Vương.

Dao Vương nhất định có thể bắt được kẻ hãm hại phụ thân, lấy chứng cứ đến kinh thành đi thay phụ thân rửa sạch oan khuất, trả lại trong sạch cho phụ thân.

Liễu học sĩ mặc dù bán tín bán nghi, nhưng lão lại tìm không thấy những người khác hỗ trợ, đành phải nghe theo lời nói của lão giả, phân phó nữ nhi phái người đi truy tìm.

Nhã Lệ về nhà sau khi suy nghĩ một đêm, quyết định chính mình đi tìm vị nam tử kia.

“Nương, nữ nhi phải mau chóng đến tìm được nam nhân xưng Dao Vương, thời gian thực gấp gáp, cha bị áp giải đến kinh thành thời gian nhiều lắm chỉ có một tháng. Con không đi, ai tới bảo đảm tánh mạng cha đâu?”

“Nhưng là.....” Liễu phu nhân là thực lo lắng an nguy của trưởng phu, nhưng là an toàn của nữ nhi nàng cũng phải bận khoăn a.

“Nương, con biết người đang lo lắng cái gì, chỉ cần con mặc giả nam trang, tự nhiên có thể miễn đi một ít phiền toái, huống chi Tiểu Thúy hiểu được quyền cước công phu, chúng ta đủ để tự bảo vệ mình.”

Cha của nha hoàn Tiểu Thúy bên người là quán chủ một gian võ quán, khi nàng mười hai tuổi bị giết bỏ mình, độc lưu nàng một người. May mắn được Liễu học sĩ thu lưu, luôn luôn tại bên người Nhã Lệ hầu hạ nàng, bảo hộ nàng.

Tiểu Thúy tiến lên một bước nói với Liễu phu nhân: “Phu nhân, thỉnh ngài không cần lo lắng, Tiểu Thúy nhất định hết sức bảo hộ tiểu thư, sẽ không làm cho nàng bị người khi dễ. Giờ này khắc này, cứu lão gia mới là tối trọng yếu a!”

Liễu phu nhân trong lòng mặc dù lo lắng, nhưng là hiểu được trừ bỏ nữ nhi, không còn có người khác có thể bang trợ trưởng phu. Huống chi việc này cũng không thể đành hoàng, miễn cho để lộ tin đồn làm cho kẻ ác cản trở. Nếu đúng như vậy thì đến lúc đó cũng thật khó ai giúp đỡ nổi.

Sau khi được Liễu phu nhân đáp ứng, Nhã Lệ cùng Tiểu Thúy rất nhanh thay nam trang, rời khỏi Liễu phủ tìm Dao Vương.

Hai người mất một ngày thời gian ở trong mỗi khách điểm tại thành Tô Châu hỏi han, nhưng là đều không có gặp qua người nam nhân tóc đỏ trên vai vác một thanh đại đao.

Sắc trời dần tối, cuối cùng các nàng đành phải tìm một gian khách điểm trú tạm, ngày mai lại tiếp tục tìm.

3. Chương 3: Chương 1.2

Giang Nam là nơi văn nhân tập trung, rất nhiều văn nhân nhà sĩ đều yêu thích đến Giang Nam thưởng thức phong cảnh tú lệ, hơn nữa bằng hữu thi ca giao tiếp rộng rãi cùng ngâm thi hát đối (cv là: quảng giao thi hữu, ngâm thi đối nghịch).

Bởi vậy khách điểm từ lâu thường xuyên đón khách quý chật nhà, người đến ở vô cùng náo nhiệt.

Lúc này, hai thiếu niên diện mạo tuấn tú đi vào một gian khách điểm.

Sau khi bọn họ dùng bữa xong, hướng tiểu nhị hỏi thăm nơi ở của nam tử tóc hồng, lại không thu hoạch được gì, thế là thất vọng rời đi.

Bọn họ không biết chính mình đã thành đối tượng mà kẻ ác tâm chuẩn bị xuống tay.

Hai người hướng ngoại ô đi, tới trước một miếu Quan Âm.

“Tiểu..... Thiếu gia.” Tiểu Thúy vội vàng sửa miệng, thấy bốn phía không có người, nàng nhẹ nhàng thở ra, nói tiếp: “Chúng ta đã tìm ba ngày, đi tới nơi này vẫn là tìm không thấy Dao Vương, hẳn có thể hay không căn bản không ở Giang Nam?”

“Ta tin tưởng lời phụ thân nói, hẳn nhất định ngay tại vùng Giang Nam này, chúng ta sẽ tìm xem, nói không chừng rất nhanh sẽ cho chúng ta tìm thấy.” Nhã Lệ thân mặc áo dài màu trắng, thoạt nhìn thập phần tuấn tú.

“Nếu thiếu gia nói như vậy, chúng ta nhanh lên đi thôi! Hy vọng có thể mau một chút đến thành trấn kế tiếp, tìm gian khách điểm khá khá ngủ trọ.” Hiện tại đã là buổi chiều, các nàng phải nhanh lên tìm được chỗ qua đêm, để muộn sẽ không tốt lắm.

Nhã Lệ gật gật đầu, đang muốn đi, bỗng nhiên phía trước hiện ra hai bóng người, một đôi trung niên nam nữ đi tới trước mặt bọn họ.

“Xin hỏi các người có chuyện gì sao?” Nàng nghi hoặc hỏi.

Tiểu Thúy vẻ mặt cảnh giới che trước người nàng. “Đại thúc, đại thẩm, ngưng ngưng, các người chặn đường đi chúng ta.” Hai người này bộ dạng lén lút, ánh mắt lảo liêng, xem ra không phải là người tốt.

Sau khi hai người trao đổi ánh mắt, trung niên nữ tử cười nói với các nàng: “Vừa rồi chúng ta ở khách điểm nghe thấy hai vị công tử muốn tìm một nam nhân tóc hồng trên vai vác một thanh đại đao. Vừa lúc chúng ta mấy ngày trước đây đã gặp qua hắn, không bằng chúng ta mang hai vị đi tìm, như thế nào?”

Bên cạnh, trung niên nam tử gật gật đầu phụ họa lời của nàng, trong lòng cười thầm: bọn họ ở trên giang hồ lăn lộn hơn hai mươi năm, vừa thấy đã biết đây là hai đứa trẻ nữ phần nam trang, cái này bọn họ lại có thể kiếm một khoản.

Nhã Lệ dù sao cũng là thiên kim tiểu thư không ra khỏi đại môn (cửa lớn, hay cửa nhà ý ^^), vừa nghe đã có tin tức Dao Vương, trong lòng thập phần vui sướng, cũng bất chấp có cái gì kỳ quái, vội vàng nói: “Các người biết hắn ở nơi nào?”

Thấy nàng khẩn cấp như thế, trung niên nữ tử tâm hỉ vui mừng, biết nàng đã mắc câu, vội vàng nói: “Là nha! Chúng ta, cái này, mang hai vị đi tìm đi.”

“Đa tạ hai vị nhiệt tâm, bất quá, thỉnh hai vị nói cho chúng ta biết nơi hắn ở, chúng ta tự mình đi tìm là được, không cần phiền toái hai vị.” Tiểu Thúy trước năm mười hai tuổi theo phụ thân chạy ngược chạy xuôi, so với Nhã Lệ kiến thức nhiều, bởi vậy ấn tượng đối với hai người này thỉnh linh xuất hiện thì cảm thấy thập phần bất an.

Nhã Lệ nghe vậy, cho rằng Tiểu Thúy nói có lý, bởi vậy gật gật đầu.

“Nơi đó không tiện chỉ dẫn, vẫn là chúng ta mang bọn người đi qua cho nhanh.” Trung niên nữ tử lời nói trong lúc đó hơi chút hiển lộ ra một tia không vui.

Điều này làm cho Tiểu Thúy càng thêm xác định hai người này trong lòng mang ý quỷ, nàng lớn tiếng đối bọn họ nói: “Theo ta thấy, các người căn bản không biết Dao Vương ở nơi nào, chính là muốn gạt chúng ta đi?”

Nàng nói thẳng làm hai người sắc mặt nháy mắt xanh trắng lần lượt thay đổi.

Thấy các nàng bộ dáng mãnh mai, khẳng định không phải là đối thủ của bọn họ. Sau khi hai người lại trao đổi một ánh mắt thì trên sắc mặt cùng lộ ra âm độc.

“Hừ! Bị người nha đầu kia phát giác cũng thế. Ta xem hai người các người vẫn là ngoan ngoãn theo chúng ta đi có thể không cần chịu khổ.”

Nhã Lệ không nghĩ tới bọn họ nhưng lại nhìn thấu các nàng nguy trang, cũng may mắn Tiểu Thúy tỉnh táo, mới không đến nỗi làm cho hai người lâm vào nguy hiểm.

“Nguyên lai các người xem thấu chúng ta là nữ? Kia cũng tốt. Tiểu thư, người lui ra sau, ta đến đối phó bọn họ.” Tiểu Thúy bảo Nhã Lệ trốn vào miếu Quan Âm, còn nàng một người có thể tới đối phó bọn họ.

“Tiểu Thúy, người phải cẩn thận.” Nhã Lệ rất nhanh chạy vào miếu

“Tốt lắm! Người nha đầu này được lắm, xem chúng ta như thế nào đối phó người!”

Nói xong, hai người lập tức vây công Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy tuy rằng hiểu được quyền cước công phu, nhưng hai người cùng nhau vây công, nàng thể lực thật sự không thể chống đỡ lâu như vậy, có vẻ như bị áp đảo, làm Nhã Lệ lo lắng không thôi.

“Lão nhân, người đi vào bắt cái nha đầu kia, nơi này lưu cho ta đối phó cũng được.”

Thấy trung niên nam tử kia muốn bắt tiểu thư, Tiểu Thúy trong lòng thập phần lo lắng, muốn ngăn cản, bắt đầu dĩ lại bị trung niên nữ tử cuốn lấy, thoát thân không được.

Nhã Lệ thấy hần chạy vào trong miếu, vội vàng xoay người muốn tìm cái địa phương trốn. Ánh mắt hướng bốn phía phiêu một vòng, phát hiện ở góc có nam tử trẻ tuổi đang nhắm mắt ngồi ở chỗ kia nghỉ ngơi. Nàng hai mắt sáng ngời, vội vàng chạy tới núp sau hần, hy vọng như thế có thể ngăn cản trung niên nam tử kia xuống tay với nàng.

Nhưng trung niên căn bản mặc kệ cái nam tử trẻ tuổi, cứ đưa tay định bắt nàng. Ngay tại thời khắc nguy cấp này, nam tử trẻ tuổi bỗng nhiên xuất thủ. Một thanh đại đao sáng choang đề lên trên cánh tay trung niên nam tử làm hần sợ tới mức động cũng không dám động. (anh hùng cứu mỹ nhân a

)

Nhã Lệ nhắm tịt hai mắt, nghĩ đến chính mình sẽ gặp nạn. Một lát sau, không có nghe thấy động tĩnh gì, nàng mở mắt ra, chỉ thấy một thanh đại đao nằm ngang ở trước mặt đặt trên cánh tay trung niên nam tử kia. Nàng vui sướng không thôi, vội vàng nói với nam tử trẻ tuổi: “Cảm tạ công tử cứu, cứu ta!”

~Lúc này, Tiểu Thúy cùng trung niên nữ tử kia đánh vào trong chùa, thấy tiểu thư có người cứu, cuối cùng cũng an tâm.

Trung niên nữ tử kia thấy thế, lập tức bỏ Tiểu Thúy muốn đi giúp đồng bạn.

Chỉ thấy thanh đao của nam tử trẻ tuổi nhoáng lên (trong cv là: đao khởi đao lạc a), tốc trung niên nam tử rất nhanh rơi trên mặt đất.

“Lăn.”

Ngắn ngủn một chữ lại ẩn chứa vô cùng khí thế, hai người trung niên sợ tới mức tiếp tục động thủ cũng không dám, chật vật mà chạy.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Tiểu Thúy vội vàng hướng Nhã Lệ chạy lại. (ó Lệ tỷ đang phần nam trang mờ >.<>

Nhã Lệ lắc đầu, xem Tiểu Thúy lông tóc không chỗ nào bị thương, nàng cũng yên tâm không ít.

Nàng quay đầu về phía nam nhân ngồi dưới đất không chút động đậy, mái tóc đỏ trên đầu cùng thanh đại đao sáng choang trên vai kia đã biểu lộ thân phận hần.

“Tiểu Thúy chúng ta tìm được rồi, chính là hần”. Nàng cao hứng nói.

Tiểu Thúy nghe vậy nhìn về phía nam tử kia, phát hiện người các nàng thật sự muốn tìm ở trước mặt, trong lòng cũng thập phần cao hứng.

Nàng cùng Nhã Lệ sau đó liếc mắt một cái, hai người đồng thời quỳ trước mặt hần.

Lí Hàn Băng đối với cử chỉ khó hiểu của các nàng hơi nhíu mày, đứng lên liền cất bước muốn rời đi.

Nhã Lệ thấy hần không để ý tới các nàng, vội vàng lo lắng đối hần nói: “Đạo Vương, mời người không cần đi, xin giúp cha ta, cứu cứu cha ta, van cầu người!”

Nghe nàng gọi hấn Đào Vương, hấn có chút kinh ngạc, bởi vì rất ít người liếc mắt một cái liền nhìn ra hấn là Đào Vương, nàng lại có thể nhận ra hấn.

Sau dừng một chút, hấn xoay người phủ vọng của các nàng, lấy giọng điệu không hề nhẫn nại nói với các nàng: “Các người đứng lên trước, có chuyện gì đứng lên rồi nói sau.”

Thấy vẻ mặt hấn không kiên nhẫn, Nhã Lệ chạy nhanh đỡ Tiểu Thúy đứng lên.

Nàng còn chưa mở miệng, hấn liền hỏi: “Người như thế nào biết ta là ai?”

Thế là Nhã Lệ đem truyện về phụ thân thuật lại cho hấn nghe.

4. Chương 4: Chương 2.1

“Người là nữ nhi của Liễu học sĩ?” Hấn nhướng mày.

Nhã Lệ gật gật đầu, vẻ mặt chờ đợi đối hấn nói: “Xin hỏi người có nguyện ý cứu cha ta không?”

Lí Hàn Băng đại khái đã hiểu biết chân tướng sự tình. Hấn nghe miêu tả vị lão giả kia trong lời nàng nói thì hấn là sư phụ. Xem ra, nhiệm vụ là muốn hấn tìm ra hung thủ đứng sau hãm hại Liễu học sĩ.

Khó trách sư phụ bảo hấn chờ ở vùng Giang Tô, tự nhiên biết nhiệm vụ là cái gì. Nếu sư phụ bảo người tìm đến hấn, vậy hấn nhất định phải nhúng tay quản chuyện này.

Nhìn khuôn mặt thanh nhã tú lệ đầy đặn, toát ra một loại hơi thở trầm tĩnh tao nhã, con người đen láy kia hắc bạch phân minh trong veo đã câu động hấn như chưa từng vì bất luận kẻ nào khơi gợi sóng trong lòng.

Hấn ráng áp chế luồng xao động quái dị này lại.

“Việc này ta sẽ xử lý.”

Nghe thấy hấn nói như vậy, Nhã Lệ mừng rỡ như điên vì biết cha nàng được cứu rồi. “Nhưng là thời gian cấp bách, chỉ có một tháng để tìm ra chứng cứ cứu cha ta.”

Hấn nghĩ nghĩ, từ Tô Châu đến kinh thành, ra roi thúc ngựa chỉ cần ba, bốn ngày liền đã tới, nếu áp giải phạm nhân ước chừng mất khoảng mười lăm ngày. Hoàng Thượng lại cho hộ vệ tiêu tốn một tháng thời gian áp giải Liễu học sĩ, giống như là tính cho hấn thêm một ít thời gian tìm chứng cứ. Xem ra, sư phụ cũng cùng Hoàng Thượng liên hệ qua.

“Cha nàng khi nào lên đường?”

“Chỉ một, hai ngày nữa.” Phủ nha bộ khoái là như vậy nói cho nàng.

“Nàng đã tìm được ta, ta tự nhiên sẽ cứu cha nàng. Các người trở về chờ tin tức của ta đi.”

Nhã Lệ không đồng ý, lắc đầu nói: “Không, ta nghĩ đi theo bên cạnh người, ít nhất có thể thay cha ta thêm ít sức lực.”

“Ta quyết định vào Kinh, một đường thuận đường điều tra người hãm hại cha nàng là ai. Nàng theo ta chỉ tạo thành phiền toái cho ta, huống chi lặn lội đường xa, đối một cái cô nương gia mà nói không thích hợp.” Hấn lập tức phủ quyết đề nghị của nàng. Tuy rằng tâm hấn không biết tại sao bởi vì nàng mà xao động, nhưng hấn không nghĩ làm cho loại cảm giác này kéo dài, thậm chí còn gia tăng.

“Ta tin tưởng lấy thanh danh Đào Vương của người, nhất định có thể bảo vệ ta không bị người khác khi dễ. Còn như việc khác ta tuyệt không để liên lụy tới người.” Tiếp theo Nhã Lệ đau thương thở dài, “Ta thực hận chính mình không phải nam nhi, như vậy sẽ không để người bị phiền toái.”

Nàng câu này bắt đầu dĩ trong lời nói lòng lại chua xót kỳ dị đã động tâm hấn, bởi vì nhất thời xúc động, hấn thốt ra mà ra nói:

“Hảo, ta đáp ứng nàng.”

“Ân.....” Nhã Lệ vẻ mặt cảm kích. Xem ra Dao Vương thật sự là một vị nghĩa hiệp.

“Tiểu thư, nhưng đi ít nhất một tháng, phu nhân sẽ lo lắng.” Tiểu Thúy lo lắng nói.

“Tiểu Thúy, người trở về nói cho nương ta biết, nói ta đã tìm được Dao Vương, để người không cần lo lắng. Một tháng sau, ta nhất định sẽ mang cha về nhà.”

“Nhưng Nhưng là ta muốn ở bên người tiểu thư hầu hạ.” Tiểu Thúy khó xử nói.

“Không cần, có Dao Vương bảo hộ ta, ta không có việc gì, chuyện trong cuộc sống của hần hần có thể tự lo, người đi nhanh đi!” Nàng nghĩ với tài nghệ Tiểu Thúy, không cần hai ngày là có thể trở lại Tô Châu.

Sau khi Tiểu Thúy rời đi, Nhã Lệ hỏi Lí Hàn Băng: “Sắc trời mau tối, chúng ta phải ở trong này qua đêm sao?”

“Không. Chúng ta đến khách điểm đi, nhiều người hỏi thăm sự tình mới tốt.”

Hai người đi ở trên đường, Nhã Lệ bỗng nhiên nghĩ đến chính mình còn chưa hướng hần nói lời cảm tạ, “Đúng rồi, Dao Vương, cảm ơn người.”

Nụ cười ngọt ngào của nàng huyền hoặc tâm hần.

“Lí Hàn Băng.” Hần đột nhiên thực chán ghét nàng gọi hần Dao Vương.

“A” Nàng khó hiểu hỏi, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

“Lý công tử.” Nàng mỉm cười. Nguyên lai hần gọi Lí Hàn Băng, Hàn Băng, Hàn Băng, thật sự là cái tên nghe hay. (Tuyết Nhi: e thấy có j hay âu chỉ thấy hok lạnh mà rét thui ah ‘+__+’; Hàn ca & Lệ tỷ *trùng mắt nhìn TN*...)

“Nếu chúng ta phải như vậy ở chung thời gian dài, nàng bảo ta Hàn Băng là tốt rồi.”

Hần giọng điệu cơ hồ là mệnh lệnh làm nàng mỉm cười. Nàng gật đầu nói với hần: “Như vậy, mời người bảo ta Nhã Lệ.” Nàng hiểu được người giang hồ không câu nệ tiểu tiết, tuy rằng nàng sinh ra dòng dõi thư hương, nhưng không phải người ngoan cố không thông tình đạt lý.

Hần chính là thoáng nhường mảy mòi về biết, không có mở miệng nói chuyện. Nhã Lệ cảm thấy hần thật sự là người kỳ quái, toàn thân tràn ngập hơi thở phóng túng xa lạ, hơn nữa đầu tóc hồng (hồng hay đỏ cũng đc nha các t/y =.=!) càng làm cho hần có vẻ càn rỡ. Nhưng hần lại thập phần ít nói, làm việc ổn trọng, xem ra, nàng không thể dùng bề ngoài để bình luận hần.

Hai người đi vào khách điểm khi sắc trời đã tối, sau khi dùng cơm xong, liền đều tự vào phòng mình nghỉ ngơi.

5. Chương 5: Chương 2.2

“Người nói cha ta đã đến phụ cận nơi này?”

Một ngày, hai người ngồi ở lầu hai khách sạn dùng cơm trưa, Lí Hàn Băng đem chuyện tra xét biết được nói cho nàng.

Hần gật gật đầu cứ tiếp tục ăn, nhưng cả người đề phòng, lúc nào cũng chú ý quan sát động tĩnh từ bốn phía.

Bởi vì Nhã Lệ không có thói quen mặc quần nam trang, sau khi đổi thành nữ trang nàng có vẻ thanh nhã động lòng người, mặc dù không đẹp óng ả, lại tự nhiên toát ra khí chất tao nhã, hấp dẫn không ít văn nhân công tử xung quanh mình.

“Vậy hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?” Lòng của nàng tâm tư tất cả đều đặt ở trên người phụ thân, căn bản không có nhìn đến ánh mắt thương thức của những nam nhân này.

“Chờ đợi.” Lí Hàn Băng phun ra ngắn gọn hai chữ. Hắn cảm thấy những nam nhân này mơ ước sắc đẹp của nàng thập phần chướng mắt, làm hắn phiền muộn không thôi.

Nhã Lệ biết mỗi một cái quyết định của hắn nhất định là hắn có suy tính. Không biết vì sao, đầu tiên mắt nhìn thấy nam nhân này, nàng đã tín nhiệm hắn, đem tánh mạng an toàn của cha giao phó ở trên tay hắn, mà đây cũng là nguyên nhân nàng yên tâm đi theo bên người hắn.

“Tiểu thư, không biết tại hạ có thể có này vinh hạnh cùng người đối ẩm (từ này nghe hay nên ta giữ nguyên a), cùng người nhận thức, nhận thức?” Một giọng nam đột nhiên dội vào bên trong tai bọn họ.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn phía tên nam tử kia, lại lơ đãng nhìn mặt Lí Hàn Băng hiện lên một tia không kiên nhẫn cùng chán ghét.

Nàng xem nam tử xa lạ kia, phát hiện hắn y phục hoa lệ, xem ra là văn nhân, không giống phường giá áo túi cơm (nguyên văn cv: đăng đồ tử =.!!!), thế là khách khí nói với hắn: “Công tử, tiểu nữ bất quá đi ngang qua nơi đây, đâu dám được ưu ái.”

Nàng nói đã có ý cự tuyệt, hy vọng hắn nghe hiểu được.

“Tiểu thư, cho dù đi ngang qua nơi đây, vẫn có thể kết giao bằng hữu. Từ nay về sau có cơ hội, có thể cho ta làm dẫn đường a!” Vương Mặc Đào nghe ra được giai nhân cự tuyệt hắn, nhưng hắn đã đáp ứng một đám bạn tốt, phải không có nhục sứ mệnh kết bạn với giai nhân.

“Huống chi tiểu thư xem ra tú lệ động lòng người, tự nhiên tản mát ra đặc thù khí chất. Không cần hỏi cũng biết tiểu thư nhất định là tài nữ đọc đủ thứ thi thư. Tiểu thư cũng đừng chối từ, nơi đó còn có một đám bạn tốt của ta hy vọng cùng có tài khí tiểu thư người kết bạn!”

Hắn chỉ hướng cách đó không xa một đám thoạt nhìn người đọc sách tao nhã.

Thấy nàng đem ánh mắt chuyển hướng bọn họ, mọi người cùng nhau cầm lấy ly rượu kính nàng.

Bọn họ đã sớm chú ý tới nàng, xem ra nàng có khí chất cao nhã, diện mạo tú lệ, thật là làm bọn họ thập phần muốn cùng nàng kết giao bằng hữu (có chỗ ta chém a :”>).

Bọn họ hoàn toàn coi thường ngồi ở cùng nhau với nàng Lí Hàn Băng, tình huống này làm cho nàng thập phần không cho là đúng. Một bọn họ là người đọc sách, lại một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng đều không hiểu.

“Đa tạ các người ưu ái, chính là ta cùng vị hôn phu đi ra ngoài, chuyện gì trước hết hỏi qua trưởng phu ta mới được.” Nàng linh cơ vừa động, nhìn phía Lí Hàn Băng nói.

Tuy rằng trên mặt hắn bình tĩnh không đổi, bất quá khi đang nghe thấy nàng nói như vậy, ánh mắt vẫn là không tự chủ được lóe ra một chút.

Vương Mặc Đào thập phần kinh ngạc đem ánh mắt hướng trên thân cái nam nhân kia thủy chung chưa mở miệng. Hắn thật sự không nghĩ tới giai nhân đã làm thê tử, thế là cứng nhắc cười gượng một tiếng, “Ha ha, thật sự là thật có lỗi, thứ tại hạ đường đột, tại hạ cái này không quấy rầy.”

Nhìn nam tử tóc hồng kia thập phần cao ngất mạnh mẽ, khí thế kinh người, trên bàn còn đặt một thanh đại đao, trong lòng hắn có chút kiêng kỵ, thế là trở lại bên đám bạn bè, đem sự thật báo cho mọi người biết.

Nhã Lệ xem Lí Hàn Băng vẫn không nói một câu, thế là nàng mở miệng nói xin lỗi: “Thực xin lỗi, ta không thể không nói như vậy, nếu không hẳn khẳng định đây dưa không ngọt.”

“May mà người còn nhớ rõ chúng ta không phải đang du sơn ngoạn thủy.” Không tự chủ được, mang theo ghen tuông trong lời nói cứ như vậy từ miệng hắn tuôn ra.

Lí Hàn Băng chú ý tới sắc mặt của nàng đột nhiên trở nên tái nhợt, trong lòng hiện lên một tia không đành lòng, nhưng không cách nào mở miệng giải thích. Bởi vì ngay cả chính mình cũng không hiểu được, loại này không hiểu là cảm xúc như thế nào thỉnh linh xảy ra nảy lên ngực, làm cho hắn bật thốt lên nói ra lời nói đả thương nàng.

Không khí ngưng trệ, Nhã Lệ khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, trong ánh mắt tràn đầy cảm xúc bị thương, lại không biết nên mở miệng nói cái gì đó vì chính mình biện giải.

Lúc này, những lời nói chua ngoa truyền tới, thanh âm cực lớn, giống nhau là cố ý muốn cho người nghe được (nhất thanh bị sờ: rành mạch rõ ràng).

“Chắc chắc sách, thật sự là giậm chân giậm dử a! Một giai nhân nũng nịu thanh tú, khí chất thoát tục như thế lại đi lấy một kẻ vũ phu thô tục vác đại đao.”

“Đúng đó, đúng đó! Về mặt nhâng nháo, nghĩ đến chính mình là hơn nhiều người rất giỏi, ta xem ra hẳn chỉ sợ chữ to không nhìn được vài cái, như thế nào mà xứng đôi người đẹp khả ái!”

Bởi vì đám văn nhân này không hề độ lượng, cậ trong bụng có mấy chữ liền xem thường những kẻ vũ phu. Hơn nữa Lí Hàn Băng ngay cả xem cũng không liếc mắt qua bọn họ một cái, lại cười được kiêu thê xinh đẹp, bọn họ tâm sinh ghen tị, liền lớn tiếng phát ra trào phúng.

Những từ ngữ này tràn ngập hèn mọn cùng khinh thị, làm cho người ta vừa nghe liền hiểu được đối tượng bọn họ nói là ai, nháy mắt toàn bộ lầu hai khách điểm đều nghị luận, mọi người cùng lấy ánh mắt khác thường xem xét Lí Hàn Băng cùng Nhã Lệ.

Nhã Lệ không thể tưởng được chính mình đuổi bọn hắn rời đi, ngược lại hại Lí Hàn Băng trở thành đối tượng cho mọi người nghị luận, nàng thật sự cảm thấy thập phần có lỗi.

Xem ra, nàng cần phải sửa đổi nhiều cách nhìn đối với văn nhân nhà sĩ này, không nghĩ tới những người này biểu tượng một bộ nhả nhặn có lễ, trong lòng cũng lại xấu xa như thế không chịu nổi. Lấy việc đả kích người khác để tô đậm chính mình, thật sự là không đáng học hỏi.

Nàng nhìn phía Lí Hàn Băng, phát hiện hắn vẫn chỉ uống rượu, tính tình tùy thời có khả năng bùng nổ, nhưng nàng chút không lo lắng, bởi vì nàng thực chờ đợi hắn có thể giáo huấn bọn họ, thay chính mình lấy lại công đạo.

Quả nhiên, ly rượu hắn cầm trong tay uống một hơi cạn sạch, phịch, một tiếng thật mạnh đem cái chén đặt lên bàn. Sau đó lấy đại đao trên bàn vác trên vai, mắt trợn trừng hướng bàn đám văn nhân kia.

Nhất thời, những người nhõ mồm bàn luận quá to ai nấy đều ngậm miệng lại, sợ sệt khí thế kinh người cùng ánh mắt của hắn làm cho người ta sợ hãi.

Nhã Lệ nhìn hắn hành động, nghĩ rằng những người đó khẳng định thêm tai ương, tuy rằng hắn là nên cho bọn hắn một chút giáo huấn, bất quá thật sự đả thương người thì lại quá mức.

Nghĩ như vậy đồng thời, nàng đang muốn đứng lên, Lí Hàn Băng bỗng nhiên cầm tay nàng, đem nàng kéo đến bên người chính mình, tiếp theo đi đến trước mặt đám văn nhân này.

“Mặc kệ các người nói như thế nào, nàng chính là thê tử của ta, các người chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng, cũng không có thể ôm nàng, cũng không thể thân nàng, mỗi đêm nằm ở bên người nàng chỉ có ta.”

Lời nói của hắn làm mọi người thở dốc vì kinh ngạc, cho rằng hắn nói như vậy rất rõ ràng.

“Quả thật là vũ phu, dám giảng ra loại lời nói kinh thế hãi tục này.” Trong đó một người trào phúng nói.

Lí Hàn Băng mắt đảo qua, lơ đãng phản bác nói: “Nhưng so với có người ở mặt ngoài giả bộ đạo mạo trang nghiêm, lại ngấm ngầm làm chút chuyện trộm gà bắt chó thì vẫn còn hơn.”

“Đáng giận, người này mắng phu, dám chửi chúng ta!” Mọi người bất bình kêu la, ly rượu chiếc đĩa cùng bay lên.

Chỉ thấy Lí Hàn Băng xoay nhẹ tay, vài thứ kia rất nhanh rơi xuống đất, không có thương tổn mấy may đến hắn.

Nhưng cử chỉ này của bọn hắn hoàn toàn khơi mào hắn tức giận.

“Ta chỉ là nói thật, có gan để ngựa tại đây.”

Hắn ánh mắt lợi hại quét ngang qua mọi người, ẩn nhẫn tức giận sẽ bùng nổ. Hắn nguyên bản không muốn cùng những người này so đo, tiếc rằng bọn họ rất tự cho là đúng, thật sự thiếu giáo huấn.

Nhã Lệ nhìn ra hắn đã tức giận, những người này thật sự chọc giận hắn, nhưng nàng không nghĩ làm cho sự tình trở nên không thể vãn hồi, thế là vươn tay ra kéo tay áo hắn.

Khi hắn nhìn phía nàng, nàng lắc đầu với hắn.

“Đừng tìm bọn họ so đo.” Con ngươi của nàng lý trí tràn đầy cầu xin.

“Người thay bọn họ cầu tình?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, trong lòng một phen hỏa thiêu đốt càng lớn.

Tay của nàng nhỏ bé bao trùm bàn tay to của hắn, xúc cảm ấm áp làm hắn không tự chủ được chấn động, cơ hồ đắm chìm vào loại cảm thụ ấm áp quái dị đột nhiên tràn ngập tâm hồn.

“Không. Ta chỉ là cho rằng bọn họ không đáng người nổi nóng lớn như vậy.” Nàng giọng điệu duy trì nhất quán bình tĩnh nhu hòa, trên mặt phát ra biểu tình trầm tĩnh.

Lí Hàn Băng bị sự bình tĩnh vững vàng của nàng cùng giọng điệu mềm mại làm kinh ngạc, làm hắn cảm thấy (bất khả tư nghị: không thể tin được). Hắn tức giận nhưng khi đụng chạm vào nàng là chìm xuống biển mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Trần ngập mê hoặc mất tìm không thấy đáp án, hắn bỗng nhiên lắc lắc đầu, không có nói thêm một câu nào nữa liền xoay người rời đi.

Nhã Lệ trong lòng cảm thấy thoải mái, kỳ thật nàng cũng không có nghĩ đến hắn sẽ nguyện ý nghe lời của nàng. Nhìn hắn bóng dáng cứng ngắc, nàng hé mở một chút tươi cười.

Rồi mới nàng quay đầu nhìn về phía đám người kia, thần sắc trầm trọng nói với bọn họ: “Ta cảm thấy các người thân là người đọc sách, vốn nên là quân tử khiêm tốn. Tuy nhiên lại nói những lời không hợp lễ nghi, thật sự là để người đọc sách trong thiên hạ hổ thẹn. Huống chi hắn là trượng phu của ta, mặc kệ ở trong mắt các người hắn là cái dạng người gì, hắn vĩnh viễn đều là vị hôn phu ta tôn kính nhất”.

Vừa nói xong, không hề xem bọn hắn một đám xấu hổ không chịu nổi bộ dáng cúi đầu, nàng theo Lí Hàn Băng bước đi.

6. Chương 6: Chương 2.3

Nhã Lệ ở trong phòng Lí Hàn Băng tìm được hắn, nhìn bóng dáng hắn là như vậy cứng ngắc, nàng ôn nhu nói với hắn: “Người vẫn còn tức giận sao?”

Thanh âm ôn nhu của nàng giống như gió nhẹ phất qua bên chạm vào trái tim hắn, làm hắn cảm thấy thập phần thư sướng, ấm áp.

Vừa rồi trong lời nàng nói với những người đọc sách này, hắn đều nghe thấy được, nghe được nàng nói như vậy, hắn cảm thấy coi như có một dòng nước ấm không thể diễn tả được trong lòng đang lưu động. (Đoạn này ta chém!)

Từ khi hắn có trí nhớ tới nay, chưa từng có người quan tâm hắn, thậm chí vì hắn nói qua một câu, có người quan tâm cảm giác loại này đúng là tốt đẹp.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn nàng.

Nữ nhân này cứ như vậy xông vào cuộc sống của hắn, thậm chí nhiễu loạn tâm hắn, làm cho tâm hắn từng giọt từng giọt hướng về nàng.....

Nhã Lệ không rõ tâm tư của hấn biến chuyển, nghĩ đến hấn còn giận, thế là nói tiếp: “Người đừng giận nữa, ta chỉ là cho rằng người không cần phải cùng bọn họ chấp nhận mà thôi!”

Nhìn cái miệng kia hé ra hợp lại nhỏ nhắn hồng nộn, trong cơ thể hấn bỗng nhiên dâng lên một cổ khát vọng, theo bụng bắt đầu dâng lên xôn xao dần dần lan tràn, làm cho hấn không có suy nghĩ nhiều đưa tay đem nàng ôm vào trong lòng.

Nhã Lệ bị hấn đột nhiên ôm, cả người tiến vào trong ngực hấn cứng rần, làm nàng ngẩn đầu muốn hỏi, hấn cả người hướng nàng áp chế, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, một cổ cảm giác mát lạnh áp vào môi nàng.

Làm nàng lĩnh ngộ đến khi phát sinh chuyện gì, hai mắt mở thật to, tràn đầy kinh ngạc cùng không thể tin.

Nàng bị hôn!

Lí Hàn Băng phát giác chính mình hoàn toàn không muốn ngừng hôn. Cảm giác đụng chạm vào nàng thật sự là rất vui sướng, từ đôi môi hồng non mềm mại mát ra hương thơm thuộc loại độc đáo của nàng làm hấn nhìn không được mà luồn vào giữa hàm răng của nàng mãnh liệt tìm kiếm xin xỏ mùi vị của nàng.

Nhã Lệ cảm thấy mình cơ hồ sắp sửa không thở nổi. Nụ hôn của hấn đầy tính công kích giống như bao trùm cả người nàng làm nàng thật sự khó thở.

Hồi lâu, hấn không chịu rời khỏi môi của nàng. Con người ngăm đen lóe lên ngọn lửa nhìn chăm chú không chớp mắt gò má hồng rục và làn môi đỏ bồng của nàng.

Ngón tay thon dài của hấn nhìn không được dụ hoặc đặt ở trên cánh môi mềm mại hồng hào rồi chậm rãi vuốt ve.

Cùng hấn bốn mắt nhìn nhau, lại thêm không khí mờ ám trong căn phòng nhỏ làm Nhã Lệ cảm thấy chính mình giống như bị đôi con người đen láy sâu thẳm thẳm của hấn hút hết hồn vía.

“Nhã Lệ” Âm thanh trầm thấp ám muội của hấn rõ ràng toát ra tình dục, giai điệu nhẹ nhàng thoát ra nói rõ khát vọng đang sóng sánh trong mắt.

Ngón tay xù xì của hấn chậm rãi miết nhẹ lên đôi môi của nàng khiến cho tâm trí của nàng nhìn không được mà mấp máy. Đôi môi không ngừng mấp máy, bởi tình cảnh mê muội mà hấn khơi gợi, mắt của nàng, tâm của nàng đều tràn đầy hình bóng của hấn.

Thế là, hết thảy cứ như tự nhiên vậy, đôi môi hai người lại chậm rãi áp sát cùng nhau.

Hấn mút mút đôi môi hé mở của nàng, nhẹ nhàng nhảy nhót hai cánh hoa mềm mại mảnh mai kia. Ngay cả hấn cũng không thể tưởng tượng nổi chính mình lại gửi gắm đến cho nàng từng đợt từng đợt tình cảm nhẹ nhàng, truyền vào đó muôn vàn sự kiên nhẫn.

Tiếp theo cái lưỡi linh hoạt của hấn luồn qua đôi môi của nàng, xâm nhập từng chút hương thơm dịu dịu của nàng. Đôi tay thuận theo tâm ý của mình mà phủ lên đỉnh tuyết phong ngạo mạn của nàng rồi nhẹ vuốt.

Cách một lớp áo làm hấn không thể thỏa mãn sự tiếp xúc với nàng chỉ là như thế. Hấn muốn vuốt ve thân thể của nàng, cảm nhận làn da mềm mại nhẵn bóng của nàng ở dưới tay mình.

Rất nhanh , quần áo của nàng cứ từng món từng món rơi trên mặt đất, mà quần áo hấn cũng theo sau rơi xuống trên quần áo của nàng.

Hấn đặt nàng nằm ở trên giường rồi giống như một con thú đói thú phủ lên người nàng, bàn tay vuốt ve khiêu khích ở trên đôi gò tuyết trắng vươn cao của nàng.

“A.....” từng đợt khoái cảm tê dại khiến cho nàng thở gấp liên tục.

Hấn cúi đầu mút nụ hoa dựng thẳng đứng của nàng, một tay thăm dò tiến vào dải đất ẩm ướt ở hạ thân nàng càng thêm khiêu khích ngọn lửa rồi mới đột nhiên rẽ đôi chân dài trắng nõn của nàng ra.

Hấn cúi người nhắm nháp nụ hoa ướt át của nàng, đôi môi nóng bỏng di động ở giữa hai chân của nàng càng khơi gợi nhiều mật ngọt trắng mịn hương vị ngọt ngào.

“A –“ phát hiện đôi môi nóng rực của hắn thể nhưng lại dán vào chỗ tư mật của nàng, sóng nhiệt không thể khắc chế tập kích hai gò má của nàng, toàn thân như bị tình dục kích thích mà nhiễm một tầng phấn hồng.

Hai tay của hắn nắm lấy kiều đồn của nàng, đầu lưỡi linh hoạt luồn sâu vào nhị tâm của nàng làm cho nàng khó nhịn mà vận vẹo thân hình rồi cũng nhẹ ngâm ra tiếng.

Lí Hàn Băng ngược mắt xem kỹ vẻ mặt say mê của nàng rồi cười khác thường lấy một ngón tay thám hiểm trong bí huyết của nàng, mặc sức xâm nhập tùy tiện thẳng đến khi nàng không ngừng chấn động.

Thấy nàng đã đắm chìm ở trong vui thích, hắn đột nhiên rút ngón tay ra, đem thân mình đặt ở phía trên nàng, đem chính mình nam tính hướng đến tiểu huyết của nàng thẳng tiến.

“A –“ Nhã Lệ đau đến hét lên một tiếng, loại này giống như cảm giác toàn thân bị xé rách làm cho nàng bắt đầu đẩy hắn lên.

Phát hiện thấy nàng kháng cự, hắn vươn tay đặt ở chỗ hai người ái ân xoa nắn đóa hoa của nàng, hy vọng nàng quên mất cảm giác khó chịu. Cùng lúc đó dán lên đôi môi đỏ mọng của nàng mà nuốt hết thống khổ cùng chống cự của nàng.

Sau khi hắn cảm nhận được thân hình căng cứng của nàng đã thả lỏng, eo lưng bắt đầu di động còn ở trong cơ thể nàng nhanh chóng co rút.

“A.....” Sau cơn đau bụng phát sinh thì chính là một loại cảm giác làm cho người ta sung sướng khiến cho nàng tự nhiên nâng lên hai chân, chủ động quấn vòng quanh trên lưng hắn.

Động tác của nàng làm cho hai người trong lúc đó càng thêm chặt chẽ, hắn tiến lên khiến cho nàng ở trong làn sóng tình bào trùm được thể nghiệm niềm vui sướng trước nay chưa từng có.

Đồng thời theo tiếng hô từ miệng hai người thoát ra, hai người quấn quýt trong hơi thở hỗn loạn. Cảm nhận được tráng kiện của hắn tràn ngập trong cơ thể nàng, loại cảm giác thực sự nóng rực làm cho toàn thân nàng run rẩy mà lại đạt đến tình dục cao nhất.....

7. Chương 7: Chương 3

Thân thể lỏa lồ hai người gắt gao quấn lấy nhau, Nhã Lệ đầu tựa trên ngực hắn, cánh tay hắn ôm lấy lưng của nàng.

Chân nàng cùng chân hắn dựa vào một chỗ, mà vật nam tính của hắn kia đang để trên bụng nàng làm nàng e lệ, tựa như kêu gào đòi hỏi bất cứ lúc nào, làm cho nàng không dám làm bậy.

Tất cả lý trí trở lại trong đầu, mọi chuyện bởi vì tình triều lan tràn mà say mê, giờ phút này đã không cánh mà bay, Nhã Lệ mặc dù nằm trong cái ôm ấm áp của hắn, nhưng nàng thập phần ảo não, lý trí nói cho nàng, để cho hai người lâm vào tình cảnh như vậy thật không tỉnh táo.

Nhưng, trong lòng nàng không thể phủ nhận, mình ở trong ngực hắn cảm thấy thật an tâm, còn có một chút ý lại.....

A, nàng sao lại ở trong ngực hắn mà muốn ý lại?

Làm sao có thể? Thân thể mềm mại của nàng khê cứng lại, không hiểu loại cảm giác này từ đâu đến.

Nam nhân này dễ dàng làm cho nàng bỏ đi lẽ giáo huấn theo từ nhỏ, nàng có thể nghe theo trái tim mình không? Hay là phải thoát ra, không thể phạm vào loại sai lầm bị người đời không tha?

Lúc bàn tay to của Lí Hàn Băng dời khỏi tấm lưng trần của nàng, rõ ràng cảm giác được thân thể của nàng căng thẳng, phút chốc, hắn nhú mày, vẻ mặt không vui.

Xoay người một cái, hắn đem nàng đặt ở dưới thân.

Nhã Lệ mở to hai mắt nhìn gương mặt của hắn đột nhiên phóng đại trước mặt nàng, tim nàng nhảy dựng đập thình thịch, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp. “Sao..... Làm sao vậy?”

Hai mắt hắn nhìn nàng mê mẩn, cắn răng nói với nàng: “Ta mới muốn hỏi ngươi làm sao vậy? Tại sao khi ta chạm vào ngươi, ngươi lại có vẻ lùi bước? Chúng ta chuyện gì làm cũng đã làm, chẳng lẽ ngươi muốn vứt bỏ hết quan hệ giữa chúng ta?”

Hơi thở hắn hỗn loạn, cảm xúc bất mãn hiện rõ trên mặt hắn, nghe lời nói của hắn, nàng trong lòng cả kinh, vẻ mặt kinh ngạc, không nghĩ tới hắn có thể nhìn thấu mâu thuẫn trong lòng nàng.

“Ta..... Ta chỉ là..... Từ nhỏ, ta đã chịu gia huấn hết sức nghiêm khắc, nếu cha mẹ biết ta một hoàng hoa khuê nữ cùng nam nhân như vậy..... Làm loạn như vậy, nhất định rất thất vọng.....” Thấy ánh mắt sắc bén của hắn, tiếng giải thích của nàng dần dần nhỏ đi.

“Cùng ta ở một chỗ là làm loạn?” Thanh âm hắn trầm thấp mà uy nghiêm.

Thấy nàng vẻ mặt ủy khuất, tựa hồ hắn rất hung dữ, làm cho nàng ngay cả nói cũng không dám nói, cho nên hắn lại hỏi: “Vậy còn ngươi? Ngươi nghĩ như thế nào?” Hắn cũng muốn biết nàng đối với quan hệ của hai người có cái nhìn như thế nào.

“Ta?” Thấy hắn gật gật đầu, nàng mới nói: “Kỳ thật, ta cũng cho rằng hành vi chúng ta như vậy không hợp lễ, chỉ cần..... Chỉ cần sau này không còn như vậy thì tốt rồi.”

“Ý của ngươi là muốn đem quan hệ thân mật này chúng ta coi như không tồn tại?” Lý Hàn Băng nhướn cao lông mày, trong mắt ẩn chứa tức giận nhìn nàng.

“Bằng không? Chẳng lẽ ngươi nguyện ý chịu trách nhiệm với ta?” Nhã Lệ biết hắn là một lãng tử quen phiêu bạt, tâm hắn cùng người của hắn có thể ở lại bên nàng hay không, nàng không nắm chắc.

“Chịu trách nhiệm?” Lúc này, người không được tự nhiên lại đổi thành hắn, “Ngươi muốn ta thú ngươi?”

Từng lưu lạc đã lâu, đến nơi nào, nếu có nữ nhân tìm đến hắn, hắn phần lớn là không khước từ, trừ phi nữ nhân kia là phụ nữ đẳng hoàng. Không phải hắn không muốn chịu trách nhiệm, mà là hắn không tin hôn nhân, thành vợ chồng thì như thế nào? Hai bên không hề có tình cảm, hai vợ chồng là người lạ không phải là có khối người?

Tựa như cha mẹ hắn yêu nhau kết thân!

Nghĩ đến đây, con người Lý Hàn Băng nháy mắt trở nên âm trầm, thấy nàng gật đầu, tâm hắn càng thêm u ám.

Hắn cười lạnh một tiếng, nói: “Chúng ta như vậy không phải rất tốt sao?”

Hắn luôn luôn giữ vững nguyên tắc không chạm vào phụ nữ đẳng hoàng, vì cái gì khi gặp nàng lại hoàn toàn tan rã, tim hắn đã sớm nguội lạnh, tại sao khi gặp nàng lại nổi lên ngọn lửa?

Nàng khí chất nhã nhặn lịch sự cùng lúm đồng tiền ôn nhu đặc biệt hấp dẫn hắn, để hắn bất tri bất giác muốn giữ nàng trong ngực mình.

Mà trước đó không lâu, khi hắn thấy có người muốn biểu đạt ý ái mộ với nàng, cả tim hắn không thể an bình, ồn ào náo động phải đem vẻ đẹp của nàng chiếm lấy, lại càng muốn đem nàng giấu đi, không cho nam nhân khác thưởng thức vẻ đẹp mỹ lệ của nàng.

Sau đó, khi hắn thấy cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn dụ hoặc của nàng khép mở ở trước mắt, hắn không khác chế được, đem những nguyên tắc kia ném lên đến chín tầng mây.

Giờ đây, được ngắm toàn bộ vẻ đẹp cùng vị ngọt của nàng, tâm hắn vì nàng mà cuồng loạn không dứt, hắn ngang tàng giờ phút này lại quyến luyến mềm mại của nàng, tay hắn càng không thể rời đi thân thể của nàng, hắn nói giờ phút này phải buông tay, hắn tự nhận làm không được.

Chịu trách nhiệm? Hắn trong lòng lập tức phản bác ý nghĩ này, nhưng ý nghĩ này lại đi sâu vào trong lòng hắn. Hắn đem ý niệm thú nàng để xuống nơi sâu nhất đáy lòng, tự nói với mình, giờ phút này hắn chỉ muốn đơn thuần giữ lấy hết thảy của nàng.

Những lời này của hắn gần như vô tình, tâm Nhã Lệ nổi lên một cổ chua xót, nàng biết mình đối với hắn không quan trọng đến mức đủ để buộc lại tim hắn, làm cho hắn cam tâm tình nguyện vì nàng ở lại.

Nhưng nàng vẫn là ngốc! Nàng cười nhạo trong lòng, có phải hay không nữ nhân chỉ cần đem thân mình giao cho nam nhân, đồng thời tâm của mình cũng rơi mất trên người hắn?

Nàng thống khổ cười, nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta sau này duy trì khoảng cách nhất định, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, chờ sau khi người cứu cha ta ra, ta sẽ nghĩ cách báo đáp người.”

Nghĩ đến từ nay về sau quan hệ bọn họ không thể tiến thêm một bước, giờ phút này thân thể trần trụi hai người lại còn cùng một chỗ dính sát vào nhau, thật là mỉa mai sự ngu dại của nàng, làm nàng cảm thấy không thể chịu đựng được.

Nghĩ như vậy, nàng đưa tay đẩy hắn ra, muốn đứng dậy rời đi, không nghĩ tới hắn động tác nhanh chóng đem nàng muốn chạy trốn đặt ở dưới thân.

“Muốn chạy đi đâu?”

Hơi thở nam tính của hắn nóng hừng hực thổi bên tai, trêu chọc nàng một trận tâm phiền ý loạn, tim đập rộn lên.

Nàng bị đặt dưới thân thể to lớn của hắn, không phục giầy giữa thân thể mềm mại, miệng la hét nói: “Nếu không muốn để quan hệ chúng ta tiến thêm một bước, người sao không buông tha ta?”

Không để ý tới nàng kháng nghị, Lý Hàn Băng há miệng khéo léo ngậm vành tai của nàng, lời nói mang theo ái muội lẩm bẩm: “Người đừng nghĩ nói cho ta biết, người đối với đụng chạm của ta không có cảm giác.”

Hai tay hắn nắm lấy tuyết phong mềm mại trước ngực nàng, ngón tay ác ý nhanh chóng xoay tròn vuốt ve nụ hoa.

“Ừm..... Ừm.....” Nàng không thể khống chế tiếng ngậm bật ra khỏi miệng, giống như nàng không cách nào khống chế nhạy cảm của thân thể khi hắn chạm vào, nhanh chóng dâng lên phản ứng.

Thấy nàng như thế, miệng của hắn gợi lên một chút cười tà, “Người xem, thân thể của người so với người thành thực hơn nhiều, nó rất muốn ta đây!”

Lời nói to gan của hắn làm mặt nàng đỏ bừng, thân thể của mình lại dễ dàng rơi vào khống chế của hắn không thể làm gì, chỉ có thể vô lực chống đỡ hắn.

“Không..... Người buông ra.....”

Nàng càng giãy dụa, hắn càng giữ chặt, ý muốn chinh phục nàng càng thêm mãnh liệt.

“Lệ Lệ tiểu bảo bối, chúng ta đều biết thân thể có một lực hấp dẫn mãnh liệt lẫn nhau, người cũng đừng có kháng cự sự tiếp xúc này nữa mà hãy để tự nhiên.”

Lý Hàn Băng cúi đầu xuống trên lưng trắng nõn không tỳ vết của nàng, hạ xuống liên tiếp nụ hôn nóng ướt, bàn tay không ngừng xoa bóp hai luồng mềm mại nõn nà.

“Không.....” Nhã Lệ dưới sự trêu đùa liên tiếp của hắn đã thở không yên, nhưng vẫn kiên trì ý nghĩ của chính mình.

Nếu tiếp tục dính vào hắn, đến lúc đó chỉ sợ tình hình nàng không còn khả năng khống chế, nàng không chỉ có đem thân thể cho hắn, còn có thể đem tâm đều đưa lên, đến lúc đó bị tổn thương sợ rằng chính là nàng!

Sợ bị thương tổn, mới là nàng nguyên nhân nàng muốn chống cự đòi hỏi của hắn, bởi vì nàng sợ những lần hoan ái sẽ làm sâu thêm quyền uyển của nàng đối với hắn, thừa dịp hiện tại nàng có thể bỏ được hắn, nàng phải kháng cự hắn.

“Còn kiên trì như vậy?” Hắn cười tà một tiếng, “Không sao, ta sẽ dẫn dắt người ôn lại cái tư vị tuyệt đẹp mới vừa rồi của chúng ta.”

∞∞∞∞

Bàn tay của hắn đi tới chân thon dài của nàng, làm cho nàng khom người lại, sau đó đem vật nam tính hành thích trong cơ thể nàng.

Hai tay của nàng nắm chặt tằm chắn, vì không nhìn thấy tư thế của hắn làm nàng bất an, bất quá, hắn bởi vì tư thế này mà càng thêm xâm nhập trong cơ thể nàng, lý trí của nàng cơ hồ đã bị đụng chạm của hắn ném đi mất. Hắc mâu của hắn thiêu đốt ham muốn, nhìn chằm chằm vào trắng kiện dục vọng của hắn đưa vào bí huyết, hai tay hắn giữ lấy kiều đồn của nàng mãnh liệt va chạm.

Thỉnh thoảng hắn đem hai tay vòng qua phía trước, xoa nắn tuyết phong đứng thẳng của nàng.

Nhã Lệ không tự chủ được nhô nửa người lên để hắn dễ dàng âu yếm.

Mái tóc đen nhánh bởi động tác này mà cùng vung lên, hương thơm nhàn nhạt bay vào miệng, vào mũi của hắn, dụ dỗ hắn càng thêm luật động vô độ trong cơ thể nàng.

Sau một hồi rút ra, lùi về sau, hắn rời khỏi thân thể mềm mại của nàng rồi lại lao tới, cố ý để vật cứng rắn ngay cửa huyết nàng cọ xát. Chỉ là không ngừng vừa tiến vào lại lập tức rút ra.

Hai tay của hắn bừa bãi nhào nặn chèn ép tuyết nhũ lay động của nàng, làm nàng không ngừng phát ra tiếng yêu kiều, hắn cố ý trêu đùa làm toàn thân nàng dấy lên ngọn lửa, không cách nào bình ổn.

“Nóng... Nóng quá.....” Cơ thể trống rỗng không được lấp đầy, cảm giác nóng ran làm nàng phải cong người lên, vươn hai tay ra chủ động bám lấy cổ hắn, không nói gì cầu xin hắn.

Hắn cúi người, môi lưỡi gặm cắn song nhũ của nàng, vì nàng mang đến một tình triêu khác. Động tác của hắn kịch liệt mà hăng say, đến khi trước ngực nàng lưu lại đều là dấu vết của hắn. Lúc này mới hài lòng rời môi đi.

Đôi môi đi tới trên cổ nàng, nhưng động tác dưới thân cũng không có bất kỳ tiến triển, nàng lắc lư vòng eo, vụng vụng cặp mông tuyết trắng đầy đặn, muốn nghênh đón hắn, dụ hắn tiến vào, thỏa mãn xôn xao trong cơ thể nàng.

Hắn tĩnh diên (chậm chạp như con sên) lướt nước hôn vào đôi môi đỏ mọng của nàng, một chút bên má phẩn hồng, vành tai trắng nõn của nàng, tiếp theo tiếng nói trầm thấp mê muội như ma chú vang lên bên tai nàng.

“Như thế nào? Muốn ta sao?” Lý Hàn Băng ác ý đem vật đứng thẳng của mình vuốt nhẹ ở cửa huyết nàng, làm nàng kinh động thở gấp, lên tiếng.

“Sao? Muốn ta?” Thấy nàng không trả lời, hắn hỏi tiếp.

“Muốn Muốn Xin người.....” Ánh mắt mê loạn, gò má đỏ hồng, tâm nàng hỗn loạn đã sớm khuất phục dưới kĩ xảo vuốt ve cao siêu của hắn, thân thể nóng rực cần hắn tới tháo gỡ.

Đạt được mục đích, hắn hài lòng khẽ cười một tiếng, nói: “Không cho phép phải sạch quan hệ với ta, hử?” Nhã Lệ trừng hắn một cái, nam nhân này sao vậy?

Toàn thân nàng muốn bốc cháy rồi, cần hắn tới dập lửa, hắn còn ung dung nói một đồng thứ, có phải muốn ép diên nàng không?

“Đều tùy người, người có thể.....” Nhanh lên một chút đi vào. Dục hỏa đốt người nàng. Ánh mắt cùng vẻ mặt quyến rũ của nàng nhìn hắn.

Khi nàng phát hiện hắn dán vật cứng rắn tại nơi mềm mại của nàng, nàng không chút nghĩ ngợi đem cái mông hướng lên phía trước, phát hiện mình dễ dàng đem nó hút vào, cảm giác đầy đủ này làm nàng mở to mắt, khóe miệng gọi ra nụ cười thỏa mãn.

Động tác của nàng làm hắn sững sốt, lúc sau hắn cười ra tiếng, thuận thế càng thâm nhập vào nơi mềm mại trơn trượt của nàng, trêu chọc nàng, nói: “Thì ra tiểu thân thân của ta đã khẩn cấp như vậy rồi, vậy ta liền thuận theo tâm nguyện của người.”

Lời của hắn dẫn đến sự kháng nghị của nàng, nhưng, hắn lập tức hôn nàng, đem toàn bộ kháng nghị kia đưa vào trong miệng mình, coi như nàng không có dị nghị.

Long căn của hắn ở trong cơ thể nàng chạy nước rút, nàng cứ như vậy ẩm áp chặt chẽ, làm hắn như si như say.

Môi hắn rời khỏi nàng, nàng bật ra từng chuỗi ngâm nga.

Hỏa long của hắn bùng bùng ở sâu trong cơ thể nàng tiến vào đi ra, không ngừng tàn sát bừa bãi, hai người cơ hồ là điên cuồng ái ân, hơn nữa vừa rồi hắn đã đùa nghịch làm cho thân thể nàng căng ra, xiết chặt, lúc này đã không còn để ý gì nữa, chỉ còn biết phối hợp với hắn.

Đầu của nàng chạm vào hạ thân hắn, sau nhin không được ngẩng đầu, đôi môi yêu kiều không ngừng phát ra tiếng than nhẹ, sợi tóc hỗn loạn dính vào mồ hôi trong suốt, theo thân thể mềm mại của nàng mà bay múa, ngọc phong trắng mịn bởi vì rung động hai người mà lay động, giống như hai luồng xinh đẹp non nà mê người.

“A a.....” Ý nghĩ nhận được khoái cảm từ trên người đối phương mà vận động kịch liệt đã làm nàng khó thở, chỉ có thể tùy tiện kêu để phát tiết loại khoái ý cơ hồ không muốn thừa nhận không được.

Động tác hắn liên tục không ngừng, nàng chỉ có thể phối hợp với tiến công của hắn, không có đường lui cũng không cách nào dừng lại, mặc hắn lần nữa đè xuống kiều đồn tuyết non của nàng, khiến cho thân thể hai người càng chặt chẽ hơn.

“Lệ Lệ, người thật là quá tuyệt vời.”

Hoa huyết của nàng mỗi một lần đụng chạm của hắn là tràn ra càng nhiều mật ngọt, bôi trơn nơi chặt chẽ của nàng, để cho hắn tiến vào được thuận lợi hơn.

Hắn kích cuồng chống đỡ thân thể mềm mại, mỗi một lần là tốc hành đến nơi sâu nhất trong cơ thể nàng.

“Hàn Băng..... Chậm một chút..... Ta sắp không chịu được rồi...”

Động tác của hắn làm cho nàng cảm giác mình sắp không cách nào tiếp nhận được.

Hắn nghe vậy động tác cũng không có chậm lại, ngược lại chạy nước rút nhanh hơn.

“A! Lệ Lệ, người có thể.....” Hắn không ngừng tiến vào, một lần lại một lần càng thêm mãnh liệt.

“A ——” Nàng thét lên, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, thân thể run rẩy cuối cùng cũng không cách nào thừa nhận ham muốn đòi hỏi như thế, sau khi đạt tới cao trào, nàng ở trong ngực hắn bất tỉnh.

Hắn thì sau một lần đi vào thật sâu, thân thể một trận run run, đem dịch thể ấm nóng bắn vào trong cơ thể nàng.....

Một lát sau, Lý Hàn Băng rất nhanh điều ổn hơi thở.

Hắn đem nàng đặt ngang trên giường, rồi mới xuống giường, lấy một cái khăn vải ướt, trở về bên giường giúp nàng lau sạch dơ bẩn giữa hai chân.

Nhã Lệ bị cái lạnh giữa hai chân làm tỉnh, động tác ở giữa hai chân nàng chà lau nhẹ nhàng như vậy, giống như nàng là một trân phẩm đáng giá được che chở cẩn thận.

Nàng mở to mắt, khi nàng nhìn thấy chủ nhân của cái tay kia là hắn, nàng ngượng ngùng đỏ mặt, “Hàn Băng.....”

Lý Hàn Băng nhìn nàng, thấy nàng đã tỉnh lại, hắn đem khăn ướt thả lại trong chậu rửa mặt, đi đến bên người nàng nói: “Người đối bụng chưa? Ta kêu tiểu nhị mang đồ ăn vào.”

Hắn thần sắc tự nhiên lấy từng y phục mặc vào, ngữ điệu nói chuyện cũng bình thường, bất quá, Nhã Lệ lại phát hiện khẩu khí hắn đối với nàng quan tâm nhiều hơn là không có cảm xúc thân thiết.

Nàng đem cái chăn ở một bên kéo tới che ở trên nàng. Nàng không thể thân thể xích lô coi như không có việc gì cùng hắn nói chuyện, vậy sẽ làm nàng rất không tự nhiên.

Buổi trưa dùng bữa bởi vì có chuyện ngoài ý muốn, cho nên hắn chưa ăn cái gì, hiện tại đã tối, lại thêm vừa rồi kịch liệt hoan ái, bụng của nàng đã trống rỗng, cho nên gật gật đầu với hắn.

Lý Hàn Băng mặc quần áo xong liền đi ra ngoài phân phó tiểu nhị, nàng bỗng nhiên gọi hắn lại.

Hắn quay đầu nhìn nàng, chờ nàng mở miệng.

“Ách..... Ta nghĩ là ta nên trở lại phòng của mình ăn cơm sẽ tốt hơn.“ Một nữ tử ở trong phòng đợi một đại nam nhân, điều này để cho người khác thấy còn ra thể thống gì?

Lời của nàng làm cho hắn nhíu mày, hắn không vui nói: “Người lại muốn đàm luận đề tài lúc trước sao? Tiếp theo hắn về mặt tà khí, cười giả tạo, nói: “Nếu như người muốn để cho ta dùng hành động thực tế nhắc nhở người quan hệ trước mắt của chúng ta, ta không ngại thêm một lần nữa.”

Đối thân thể nàng, hắn như ma quỷ, muốn ném thử rồi lại thử thêm một lần nữa, dường như không có lúc nào chán ghét, nếu không phải lo ngại thân thể nàng không chịu nổi, hắn thật đúng là muốn tiếp tục ở trên cơ thể ngọc ngà của nàng.

Thấy trong mắt hắn hiện lên ham muốn hừng hực, nàng vội vàng bối rối nói: “Không, ta đói bụng rồi, người mau đi gọi chút thức ăn đi.”

Bộ dạng nàng khả ái, vội vàng tránh né hắn không kịp đã chọc cười hắn, gật gật đầu, hắn đóng cửa lại rồi đi.

Nàng ảo não cong lên đôi môi đỏ mọng, dời thân thể khỏi giường, cầm lấy y phục mặc vào.

Hai chân đau nhức nhắc nhở nàng, nghĩ đến lúc trước hắn ở trên người nàng nhiệt tình đòi hỏi, nàng không tự giác mà đỏ mặt.

Hắn thực không biết khống chế mà! Làm cho gân cốt toàn thân nàng đau nhức. Nàng mặc quần áo xong, chậm rãi ngồi ở trên ghế chờ hắn, khoe miệng giơ lên một nụ cười quyến rũ.

Mắt không chế mà hoan ái, để cho hơi thở hắn, thân thể cao lớn, khuôn mặt tuần lãng thật sâu khắc ở trong đầu nàng, không thể đánh tan.

Nhã Lệ thật sự không ngờ, lòng của nàng lại vì tên vô biên này mà cuồng loạn.

Nàng vẫn cho là, tương lai mình sẽ xuất giá theo an bài của cha mẹ, làm một hiền thê lương mẫu, ở nhà giúp chồng dạy con, bình ổn đến hết đời này, về phần suy nghĩ trong lòng nàng, cái loại chân ái rung động lòng người này là nàng không thể nào gặp phải.

Nhưng khi môi của hai người chạm nhau, rõ ràng cảm xúc tê dại kia làm nàng thấy kì lạ, mà thân thể bọn họ lại hợp nhau như vậy, làm cho nàng rung động thật sâu.

Nguyên lai miệng hai người chạm nhau, bỏ đi những phép tắc quy củ, tư vị lại làm người ta cảm động như vậy, đến nay nàng cuối cùng hiểu được, cho dù lúc trước đối hắn chỉ là hảo cảm, nay, chỉ sợ nàng đã từng bước rơi vào ma chú của hắn.

Nhưng là, nàng có nên hay không ở gặp gỡ nam nhân làm cho tình cảm của nàng thay đổi này, dừng cảm lựa chọn đối mặt với tình cảm mình đang dần dần sa vào?

Khê thở dài, nàng vừa nâng mắt, thấy hắn đẩy cửa tiến vào, nàng không thể nghĩ nhiều hơn về tương lai hai người.

Tiểu nhị theo sao Lý Hàn Băng đi vào, trên tay mang theo một cái hộp bằng gỗ lớn.

Hắn đem cơm, canh cùng một mâm thức ăn bày ra bốn phía trên bàn, rồi mới cười với nàng nói: “Phu nhân mời dùng, dùng xong, tiểu nhân sẽ cho người đưa nước nóng đến.”

Rồi gật gật đầu với Lý Hàn Băng, nhận lấy chút bạc vụn được thưởng rồi đi ra ngoài, hơn nữa còn tiện thể đóng kỹ cửa phòng.

“Phu nhân? Nhã Lệ lẩm bẩm, không giải thích được sao tiểu nhị lại gọi nàng như vậy, còn đang nghi hoặc, thấy Lý Hàn Băng đem bọc đồ của nàng để trên ngăn tủ, nàng vội vàng nói: “Người lấy đồ của ta làm cái gì?”

Hắn đi tới ngồi đối diện nàng, nói: “Ta trả lại phòng của ngươi, hơn nữa nói cho tiểu nhị ngươi là thê tử của ta.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn: “Ta tưởng rằng ngươi sẽ không cho phép bên cạnh có một thê tử, cho dù là giả cũng như vậy.”

Nàng còn nhớ rõ lúc trước bọn họ nói tới hôn nhân, hắn có bao nhiêu coi thường, nàng không hiểu vì sao hắn chán ghét hôn nhân như vậy, là vì nó mang đến trói buộc sao?

Lí Hàn Băng trong mắt hiện lên một tia bối rối, hắn đã quên mất chuyện này, cầm lấy bát chiếc đĩa hướng về phía một bàn đồ ăn nói: “Ăn cái gì.”

Nhìn bộ dáng hắn không được tự nhiên, nàng nhin không được lộ ra nét cười, không hề làm khó hắn nữa.

“Có còn đau không?” Hắn đột nhiên hỏi.

“À.” Tay nàng đang gấp thức ăn đột nhiên dừng lại, lúc này hắn lại bay tới một câu hỏi làm nàng mờ mịt, chỉ có thể nhìn hắn.

8. Chương 8: Chương 4.1

Gặp Nhã Lệ bộ dạng ngốc lảng, Lí Hàn Băng nhìn ra được nàng không hiểu hắn đang hỏi là cái gì, đơn giản chuyển qua ngồi bên cạnh người nàng, một bàn tay đặt ở tay nàng một bàn đặt trên lưng, hắn kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa.

“Ta là hỏi nàng nơi đó còn đau hay không đau?”

Lần đầu tiên đối với nữ nhân quan tâm như vậy, hắn có vẻ có phần không được tự nhiên, bất quá xem bộ dáng nàng vẫn chỉ ngây ngốc còn không có hoàn hồn, hắn không hề như vậy cảm thấy xấu hổ, khoe miệng ngược lại gọi lên một chút nụ cười thú vị.

“Ở đâu?” Nàng vẫn không rõ ràng, ngơ ngác hỏi.

Lí Hàn Băng lớn mật thân thủ đưa bàn tay đặt ở giữa hai chân của nàng, nhỏ giọng lại ái muội nói: “Nơi này.”

Đại chưởng của hắn giống như than lửa làm bỏng nàng, khiến nàng kinh hãi né tránh, cả người thiếu chút nữa đã ngã từ trên ghế xuống dưới đất.

Hắn nhanh chóng ra tay bảo hộ nàng, để nàng ngồi vững vàng ở trên ghế, sau đó trêu chọc nói: “Ai nha! Cẩn thận một chút, ngã thì không hay nha.”

Nàng mắc cỡ hai gò má đỏ bừng, ngay cả gáy cũng ửng đỏ lên. Hắn còn đổ thêm dầu vào lửa mà nói làm nàng càng ngượng ngùng, thật sự là được lợi lại còn khoe mẽ, thực sự là tức chết nàng.

“Chán ghét.” Nàng chụp lấy bàn tay của hắn bỏ ra, mắng: “Ngươi như thế nào đột nhiên làm ra động tác như vậy, định hù chết ta sao?”

“Ha ha..... Ta thế nào lại đi hù chết nàng, nàng nếu đã chết, đến lúc ta đi ngủ ai làm cho ta ấm áp cùng vui thích à.”

Nhìn bộ dạng nháy mắt ra hiệu của hắn, Nhã Lệ cảm thấy chính mình tựa hồ bị ẩn tượng hắn cấp cho đầu tiên, xem ra hắn trừ bỏ tính tình đại ngoại, lại còn không đứng đắn.

“Không cùng ngươi nói nữa, ta muốn ăn cơm.” Nói không thắng hắn, nàng đành phải bị tức giận vùi đầu ăn cơm.

Lí Hàn Băng cười ha ha, bắt đầu ăn cơm, một lát sau, thấy nàng còn sinh khí hờn dỗi, thế là đối nàng nói: “Nhã Lệ, đừng sinh khí khi ăn cơm, cẩn thận khó tiêu hóa.”

“Không cần người quản!” Miệng nàng vẫn ăn đồ ăn, không kịp chờ nuốt, tính trẻ con vội vàng trả lời.

“Chắc chắc sách, như vậy không được á!” Hắc vương ngón trở ở trước mặt nàng lay động, “Nhã Lệ, ta nhớ rõ nàng là người xuất thân thiên kim tiểu thư, thư hương dòng dõi, như thế nào vừa ăn vừa nói chuyện đâu?”

Nàng trừng to mắt (cv: sanh đại ánh mắt =.= !!!), đem đồ ăn đều nuốt xuống dưới, bất mãn đối hắc thẩm oán nói: “Cũng không ngẫm lại xem ta sẽ như vậy đều là bị ai làm hại?”

“Được rồi! Không nháo nàng nữa, cùng nàng nói chuyện đứng đắn.” Hắc vương cái bát xuống bàn, một phen đem nàng ôm ngồi trên đùi chính mình.

“Á!” Nàng kinh hô một tiếng, ở trên đùi hắc vương dựa, “Người làm cái gì vậy á!” Động tác thân mật như vậy làm nàng hoảng hốt, hơi thở nam tính gần ở chóp mũi nàng, làm nàng say mê, cũng làm nàng không biết làm sao, trực tiếp phản ứng thứ nhất đó là kháng cự hắc vương.

“Hừ! Không cần lộn xộn.” Hắc vương cắn răng tựa hồ đang nhẫn nại cái gì đó: “Tái động, ta không dám cam đoan sẽ không ở trong này làm gì nàng.” Lời hắc vương vừa nói hữu hiệu rất nhanh ngăn chặn lại hành động của nàng, nàng rất nhanh ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi hắc vương không dám động đậy. “Người..... Người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Lí Hàn Băng gục đầu xuống, mắt sáng như sao nửa đêm, cũng không chớp lấy một cái cúi xuống nhìn nàng. Nếu không biết được hắc vương không tin vào hôn nhân, thậm chí cũng khả năng không tin tình yêu, nàng thật đúng là đã nghĩ lầm hắc vương đối chính mình hữu tình đâu!

“Ta chỉ là muốn hỏi thân thể nàng còn đau hay không?” Thấy nàng mở ra cái miệng nhỏ nhắn định kháng nghị hắc vương vội vàng nói: “Ta là còn thật sự.”

Ở dưới ánh mắt chuyên tâm chăm chú của hắc vương, nàng lại đỏ mặt, nhẹ nhàng lắc đầu ôn nhu nói: “Không đau, bất quá, thật ra toàn thân gân cốt thật sự đau nhức.”

Hắc vương cúi đầu hôn một chút lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, rồi mới đem nàng thả lại trên ghế, đối nàng nói: “Nhanh đem cơm ăn hết, đợi lát nữa gọi tiểu nhị phái người đưa nước ấm đến, gân cốt nàng có thể hảo hảo giãn ra.”

Nàng khuôn mặt ửng hồng gật gật đầu, miệng nhắm nuốt đồ ăn, cánh hoa lại lưu giữ hơi thở của hắc vương, làm lòng của nàng nhiễu loạn, tâm tư ở trên người hắc vương, thật lâu không thể phục hồi lại tinh thần.

9. Chương 9: Chương 4.2

Bốn nam nhân mặc quần áo màu xanh lam đi trên quan đạo, trên lưng mỗi người bọn họ đều mang theo một thanh kiếm, có vẻ (thập phần: vô cùng) uy nghiêm.

Tại đây, ở giữa bốn nam nhân cường tráng là một lão giả mang công ở tay và chân.

Lão giả kia tóc trắng xoá, xem ra tuy rằng mỗi một, nhưng không dấu được trong ánh mắt lão có khí tiết chính nghĩa. Lão tin tưởng một tháng sau nhất định có thể rửa sạch được oan, khiến cho kẻ ác phải bị trừng phạt.

Trên quan đạo, một thân hình nhỏ nhắn đang ẩn người ở đằng sau gốc cây, nhìn lão giả đang lắc lư lại. Mấy độ tưởng xông lên phía trước thì lại bị nam nhân cao lớn phía sau ngăn cản.

Nhã Lệ vẻ mặt bi thương, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn hắc vương hỏi: “Người vì cái gì không cho ta đi gặp cha ta? Ta thật sự thật không ngờ mới qua mấy ngày, không ngờ cha đầu đã đầy tóc bạc, khiến ta nhìn có thể nào không đau lòng?”

Nước mắt của nàng nhiễu loạn tâm Lí Hàn Băng, hắc vương ôm nàng vào trong ngực mà nói: “Ngao! Đừng khóc, nàng bình tĩnh một chút, không phải ta không cho nàng gặp. Mà là nàng muốn gặp thì những hộ vệ này

cũng sẽ không cho nàng đến gần. Nếu nàng khóc sụt sùi như vậy mà cha nàng biết thì cũng sẽ lo thay cho nàng.”

Hắn chưa từng có nghĩ đến chính mình đối với nàng sẽ phải cố gắng kiên nhẫn. Nàng là nữ nhân thứ nhất làm cho hắn có lòng nghĩ tới an ủi, còn nước mắt của nữ nhân khác chỉ làm cho hắn khinh thường quay đầu bước đi.

“Ồ...ô.....” Nhã Lệ biết hắn nói đều có đạo lý, nhưng là “Ta cho là gặp được cha ta cũng chỉ cảm thấy khổ sở thôi! Hàn Băng, chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

Lí Hàn Băng đưa tay vỗ về lưng của nàng mà không biết nên trả lời nàng như thế nào.

Lúc này, ở phía trước trên quan đạo xảy ra đột biến, mười hắc y nhân bịt mặt ai nấy đều tay cầm đao kiếm vây quanh bốn gã hộ vệ cùng Liễu học sĩ.

Lí Hàn Băng vội vàng kéo nàng ra phía sau.

Nhã Lệ từ phía sau hắn nhô đầu ra. Nàng thấy những tên cầm binh khí này thì biết bọn họ muốn mệnh cha nàng. Nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng đưa tay che miệng lại.

May mắn bọn họ không có nghe thấy. Nàng khẩn trương giật giật ống tay áo Lí Hàn Băng, lo lắng hỏi: “Bọn họ muốn giết cha ta, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Giờ khắc này Lí Hàn Băng bình tĩnh dị thường, ngay cả chính hắn cũng kinh ngạc. Khi giáp mặt nàng, tính tình nóng nảy cùng cá tính không kiên nhẫn của hắn đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Từ đáy mắt hắn hiện lên một chút kinh ngạc bởi tình cảm đối với nàng dưới đáy lòng tràn ra, loại cảm xúc này rất cuộc sinh ra từ khi nào?

Hắn lắc lắc đầu, quyết định bỏ loại cảm giác kì lạ này sang một bên để tập trung vào chuyện trước mắt.

“Đừng nóng vội, võ công của bốn người bọn họ hẳn là đủ để ứng phó. Chúng ta trước nhìn xem tình huống, nếu Liễu học sĩ có nguy hiểm, ta sẽ ra tay cứu giúp.”

Hắn trấn an làm nàng an tâm, nàng gật gật đầu nói: “Cám ơn người.”

Đối với lời nói cảm tạ của nàng, hắn không đáp một từ, ngược lại nói với nàng: “Xem ra, kẻ chủ mưu phía sau muốn dồn cha nàng vào chỗ chết.”

“A, Hàn Băng!” Đối với lời nói của hắn, nàng cũng không có nghe rõ ràng. Bởi vì nàng thấy phụ thân đang ngàn cân treo sợi tóc thiếu chút nữa bị đâm trúng nên cả kinh theo bản năng kêu lên tên hắn.

Ba gã hộ vệ lần lượt ứng phó mười mấy tên sát thủ kia, một người khác bảo hộ phía sau Liễu học sĩ.

Bởi vì phải bảo vệ an toàn cho Liễu học sĩ, hộ vệ kia ứng phó có chút khó khăn phải cố hết sức, vài lần gần như thất thủ. Mà những hộ vệ khác đang bị Hắc y nhân vây đánh cũng dần dần lực bất tòng tâm.

Lí Hàn Băng thấy tình huống không tốt nên quyết định ra tay cứu giúp: “Nhã Lệ, nàng chờ ở đây. Sự xuất hiện của nàng đối với cha nàng là một loại gánh nặng, không nên xúc động, hiểu chưa?”

Nàng gật gật đầu với hắn để thúc giục hắn mau đi cứu người.

Chỉ thấy bóng dáng hắn nhanh chóng di chuyển giữa Hắc y nhân, sau đó đại đao ngân quang chợt lóe lên. Cả mười nhân ảnh ào ào té xuống đất, khí huyết thân vong.

Đại đao kia lóe lên tia sáng trắng, không thấy được một vết máu nào. Lí Hàn Băng vác nó trên vai, đứng ở một bên nhìn bốn gã hộ vệ.

“Đa tạ đại hiệp xuất thủ cứu giúp.” Một gã hộ vệ tiến lên chấp tay nói lời cảm tạ, cực kỳ khâm phục đối với võ công của hắn.

Một người hộ vệ khác ngồi xổm xuống nhìn, phát hiện trên cổ sát thủ có dấu vết màu bạc mảnh như sợi chỉ, nhưng không có lưu một giọt (huyết: máu) thì không khỏi tấm tắc biểu lộ sự ngạc nhiên. Xemra nam nhân này có đao pháp tinh thâm không ai sánh kịp.

Lí Hàn Bằng không nói gì thêm, chính là liếc mắt nhìn Liễu học sĩ một cái với hàm ý sâu sắc để trấn an lão.

Liễu học sĩ nhìn người nam nhân này, hần có khí phách hiên ngang, trên vai vác một thanh đại đao, lại có một mái tóc hồng, đây chính là vị cứu tinh của mình chứ?

Liễu học sĩ cũng không nói một câu, lấy ánh mắt biểu đạt ý cảm kích hần.

“A, đại hiệp chính là Đao Vương sao? Hôm nay được thấy quả thực danh bất hư truyền.” Trong đám hộ vệ có một gã nhận ra đao pháp của hần, bỗng nhiên mừng vui bất ngờ mà nói.

“Các vị không cần khách khí, hôm nay ta ra tay cứu giúp do Liễu học sĩ là vị trưởng giả đáng tôn kính. Cáo từ.”

Nói xong Lí Hàn Bằng nhanh chóng rời đi.

10. Chương 10: Chương 4.3

“Hàn Bằng, tại sao ngươi đều phải giết chết bọn họ?” Nếu có thể, nàng vẫn là hy vọng ai cũng còn sống.

“Bởi vì bọn họ là tử sĩ, nếu không giết bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Hần hiểu được tâm địa nàng thiện lương, cho nên nói lời giải thích với nàng.

Tử sĩ đã trải qua huấn luyện đặc biệt, dù có chết vẫn phải quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ sát thủ. Cho nên nếu hần không giết chết bọn họ, bọn họ không thể không giết chết Liễu học sĩ.

Nhã Lệ hiểu được gật gật đầu, rồi mới hỏi: “Chúng ta hiện tại một đường đi theo bọn họ sao?”

“Ta là tính như vậy, ta sợ sẽ có một đám tử sĩ nữa lại đến đuổi giết cha nàng. Cho nên phải đi theo phía sau bọn họ, bảo hộ cha nàng an toàn.”

“Hàn Bằng, cảm ơn ngươi.” Trong mắt nàng tràn ngập cảm kích, thành tâm nói với hần.

Hần nhún nhún vai không có đáp lại, ngẩng đầu nhìn mắt sắc trời rồi nói với nàng: “Ta xem bọn họ sẽ ở qua đêm cách đó không xa, chúng ta phải nhanh lên tìm nơi dừng chân.”

Sau khi bọn họ theo đoàn người Liễu học sĩ, thấy bọn họ trú chân tại một căn miếu đồ nát. Lí Hàn Bằng phán đoán, sát thủ tạm thời sẽ không đến liền mang theo Nhã Lệ vào (tiểu khách điểm: khách sạn nhỏ) cách đó không xa tìm nơi ngủ trọ.

Hần dặn dò tiểu nhị mang đồ ăn lên đặt trên bàn rồi cùng Nhã Lệ dùng bữa.

Hần trầm tư một lát, đột nhiên hỏi: “Ta không hiểu, người hãm hại cha nàng đã làm hại cha nàng danh dự bị hao tổn, thậm chí có khả năng mất đi tính mạng. Vì sao còn muốn đuổi tận giết tuyệt đối với cha nàng?”

Nhã Lệ dùng thìa, gật gật đầu nói: “Nghe người nói như vậy, ta cũng hiểu được việc này thật sự rất kỳ quái.”

“Đúng rồi, Nhã Lệ, cha nàng từng giao cho nàng cái gì sao?”

“Cái gì?” Nàng suy nghĩ một chút, đứng lên đi đến bên giường, từ trong bao quần áo xuất ra một vật gì đó đưa cho hần, “Đó là một nghiên mực, cha muốn ta luôn mang theo bên mình. Khi đó ta thực kinh ngạc, không ngờ cha đặt nó ở dưới đáy giường của ta. Nhưng mà ta xem nó không có chỗ nào đặc biệt.”

Lí Hàn Bằng sáng mắt lên. Hần chỉ biết nghiên mực này nhất định có tầm quan trọng, nói không chừng có thể khiến cho hần tra ra được một ít manh mối. Nếu không hề có một chút rõ ràng thì chỉ có thể luôn ở tư thế chịu đòn.

Đối với việc chứng minh sự trong sạch của Liễu học sĩ, cho đến nay vẫn không có một chút tiến triển, thì ra mấu chốt lại là ở trên người Nhã Lệ.

“Người phát hiện ra cái gì sao?” Thấy hắn rất có hứng thú đánh giá cái nghiên mực, trong mắt chợt lóe sáng lên thì nàng không khỏi nghi hoặc mà hỏi.

Chỉ thấy hai tay hắn hơi chút dùng sức, nháy mắt nghiên mực kia bị tách ra thành hai nửa, sau đó rút ra từ giữa khe hở một mẩu giấy. Hắn đặt nghiên mực lên bàn, sau đó mới mở giấy ra đọc. Hẳnnhanh chóng xem qua, rồi mới đem giấy để lại chỗ cũ, khéo miệng gợn lên một chút tươi cười.

“Nàng bảo vệ nó cẩn thận, nó có thể cứu mệnh cha nàng.”

Sự tình cuối cùng cũng có manh mối. Vốn đối với mấy người ở bày mưu đằng sau màn kia, hắn hoàn toàn không có biết gì nên chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Hiện tại cuối cùng hắn cũng biết nên xuống tay từ chỗ nào.

Nhã Lệ đặt nghiên mực lại chỗ cũ rồi hỏi hắn: “Nhìn dáng vẻ của ngươi, tựa hồ đã biết người hãm hại cha ta là ai?”

Lí Hàn Băng gật gật đầu với nàng “Ta cho rằng, nàng biết ít thì đối với nàng có lợi hơn.”

Nàng nghe được hắn không nghĩ để nàng biết chân tướng sự việc, là vì bảo hộ nàng. “Được, ta không hỏi nữa. Ta tin tưởng ngươi nhất định có thể cứu cha ta.”

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng liền đối với hắn sinh ra cảm giác tin tưởng, đó là một loại tín nhiệm từ trực giác. Ngay cả nàng đều không thể nói ra vì liếc mắt qua một lần liền cho là hắn. Hơn nữa mấy ngày nay ở chung càng làm cho nàng có cảm mến hắn, càng ngày càng nhanh chóng tích lũy cảm tình.

Sau khi dùng cơm xong, hắn sai tiểu nhị đưa nước ấm vào bên trong phòng cho nàng rửa mặt chải đầu, hắn nhân cơ hội này quyết định khám phá tình hình thực tế của đối thủ.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Đây là kinh nghiệm hắn rút được khi hành tẩu giang hồ. Tuy rằng hắn cá tính ngay thẳng, nhưng hắn không phải là một người không có đầu óc.

Làm hắn ngoài ý muốn là, các thế lực phía sau thế nhưng không chỉ có ở kinh thành. Gần như ở các địa phương đều có cơ sở ngầm của hắn. Xem ra, các nơi mà Liễu học sĩ phải đi qua thì trước hết hắn sẽ xuống tay xử lý một phen mới được.

11. Chương 11: Chương 4.4

Đêm khuya, một bóng đen động tác nhanh nhẹn xuyên qua màn đêm. Cửa phòng khách điểm nhẹ mở ra, sau khi vào phòng, cửa không một tiếng động đóng lại, đồng thời then cửa cũng rơi xuống.

Trên bàn, ánh nến cháy bập bùng, bên trong hôn ám, mơ hồ có thể thấy được bóng người trên giường.

Lí Hàn Băng đứng lặng ở bên giường, cởi quần áo trên người xuống, nhẹ nhàng nhảy lên giường.

Khi hắn nằm, vuốt ve thân hình nhỏ nhắn mềm mại đang nằm bên cạnh, bàn tay nàng vươn ra đặt ở trên ngực hắn, sau đó nàng ưm một tiếng, nụ cười mang chút bình thản lại nặng nề ngủ.

Lí Hàn Băng đặt tay trên thắt lưng nàng, hương thơm của nàng bay vào mũi hắn, làm tâm thần hắn hỗn loạn, bàn tay to càng xiết chặt eo nàng. Thấy nàng ngủ say sưa, hắn quyết định không quấy nhiễu giấc của nàng.

∞∞∞∞

Nhã Lệ còn chưa mở mắt ra, vốn nhờ ngủ được hơi thở nam tính quen thuộc mà thức tỉnh, làm nàng mở hai mắt. Thấy hắn thả lỏng nhắm mắt mà vẻ mặt miên man, nàng yên lặng nở nụ cười.

Nam nhân này a! Trong lúc không để ý dễ dàng xông vào trái tim của nàng.

Trải qua mấy ngày nay sớm chiều ở chung, nàng phát hiện, chỉ cần khi đàm luận không liên quan đến việc hứa hẹn và hôn nhân thì hắn là một nam nhân biết quan tâm, cũng là một tình nhân tốt.

Tuy rằng miệng hắn không nói gì đến hứa hẹn, nhưng dọc đường đi hắn dùng hành động biểu lộ, đối với nàng che chở cùng yêu thương sủng ái, làm cho nàng biết chính mình với hắn mà nói là đặc biệt.

Nhã Lệ tâm tư sâu sắc, hiểu được hắn đối với hôn nhân không dám làm thì nhất định có nguyên nhân. Có điều trước mắt cứu phụ thân là chuyện quan trọng hơn, từ nay về sau sẽ tìm cơ hội hỏi thăm nguyên nhân hắn cự tuyệt hôn nhân đi.

Nàng ngược mắt lên và chăm chú ngắm nhìn hắn, lông mày xếch lên, mũi cao thẳng, đôi môi khêu gợi, mỗi một chỗ đều hấp dẫn nàng thật sâu.

Đồng thời trong đầu nghĩ như vậy thì ngón tay búp măng của nàng lần lượt lướt qua ngũ quan hắn, dừng lại ở đôi môi mỏng khê hé mở. Một loại xúc cảm mềm mại làm lòng của nàng nhiễu loạn dị thường.....

Khi nhìn thấy con người trong đôi mắt hắn đen dị thường, nàng mới giật mình thấy chính mình đang làm chuyện gì.

Nàng hôn hắn!

Nhã Lệ ánh mắt bối rối, tim đập loạn xạ theo bản năng muốn rời miệng hắn, nhưng nàng ảo não phát hiện, bàn tay to của hắn đã chế trụ gáy của nàng, không cho nàng bỏ chạy.

Lí Hàn Băng hôn nàng cuồng mạnh mà bá đạo, cơ hồ đoạt đi hô hấp của nàng.

“Ừm.....” Đôi mắt của nàng vì nộ hôn kích tình mà hoàn toàn mờ mịt. Dần dần, nàng thả lỏng thân thể, nhắm lại hai mắt, chìm đắm trong nộ hôn điên cuồng của hắn như cơn bão lốc tràn qua.

“Hừ.....” tiếng rên rỉ của nàng kim lòng không nổi thốt ra từ cái miệng nhỏ nhắn.

Chỉ hai ba động tác, chiếc áo mỏng trên người nàng liền bị hắn quăng sang một bên.

Thấy nàng đỏ bừng mặt, mắt hắn trở nên càng thêm thắm lại.

Ánh mắt hắn chiếu vào cái yếm của nàng. Thân hình này như ẩn như hiện, đường cong uyển chuyển làm cho dục vọng hăng hái thêm bành trướng.

“Đêm qua ta đã nghĩ làm như vậy” Lí Hàn Băng lén lút nói nhỏ, trong mắt tỏa ra hai ngọn lửa tình dục ngời ngời.

Hắn đưa tay tháo thắt nút của yếm, đập vào trong mắt là cặp nhũ phong trắng như tuyết của nàng, hai trái mâm xôi đỏ hồng rung rinh đầu cành như vậy khiến cho hắn vội cúi đầu chiếm lấy trái ngọt kia.

“Ừm! Hàn Băng.....” Bờm bạc môi của hắn bú mút, nhào nặn lượn vòng quanh nụ hoa kia của nàng, nàng thỏa mãn ngâm nga, hai tay ôm lấy cổ hắn.

Được nàng chủ động cổ vũ hắn, bạc môi của hắn thuận tiện một đường trượt theo làn da trắng như tuyết đi đến tận núm rốn của nàng mà khêu gợi liếm liếm. Tiếng rên khê của nàng làm cho tâm thần hắn càng thêm hỗn loạn.

Ngón tay thon dài của hắn sờ soạng đến hạ thân mềm mại của nàng, chậm rãi khơi gợi tình triêu của nàng.

Sau đó, bạc môi của hắn lại một đường đi lên trên đến miệng của nàng, hai người lại lần nữa triền miên sôi động.

Tay nàng sờ soạng ở trên người hắn, cuối cùng dừng lại ở trong ngực hắn, bàn tay nhỏ bé ở nụ hoa hắn đồng sờ sờ tây soạng soạng.

Tiếp theo nàng không cần nghĩ ngợi cúi đầu học theo hắn bất ngờ ngậm lấy miệng hắn. Đồng thời lúc nàng hút thì nàng nghe thấy tiếng hắn hút không khí, cảm thấy chính mình hình như đã làm đúng rồi.

Bàn tay nhỏ bé của nàng dời xuống, sau đó cầm lấy thứ đứng thẳng hùng dũng kia của hắn. Loại cảm xúc như chạm vào tơ nhung làm cho nàng yêu thích không nỡ buông tay.

Mục tiêu của nàng rất nhanh dời đi, hai mắt nhanh như chớp chăm chú nhìn nó bị nàng nắm chặt khiến trở nên càng thêm bồng bồng phần chấn.

“Oa! Thiệt lớn nha!” Nàng thở dài, quả thực không thể tin được nó lại có thể biến hóa thần kỳ như vậy.

Hắn đã không chịu nổi nàng vô tình khiêu khích liền kéo tay nhỏ bé của nàng, không để ý sự kháng nghị của nàng mà xoay người một cái đặt nàng ở dưới thân.

Sau khi vận sức phát động Hỏa Long tìm đường, hắn hạ thấp người xuống, thuận lợi tiến vào trong cơ thể nàng.

Như vậy hợp làm một, coi như nhào nặn trong cơ thể làm cho hắn được một loại cảm giác hoàn toàn thỏa mãn.

Hắn bắt đầu tiến lên chiếm lấy thân thể nàng, nhắm nháp vị ngọt của nàng.

“Hàn Băng.....” Tay nàng cùng hắn nắm chặt nhau, mãi mê với cảm giác sung sướng được hắn tạo ra.

Hắn ra sức vận động ở trong cơ thể nàng, vì mang đến khoái cảm cao nhất cho hai người

12. Chương 12: Chương 5.1

Trải qua lặn lội đường xa, bọn họ cuối cùng cũng đi vào tới kinh thành.

Dọc theo đường đi bởi vì Lí Hàn Băng âm thầm bảo hộ, Liễu học sĩ cuối cùng bình an vô sự tiến vào hoàng cung.

Trải qua thời gian khoảng một tháng, Lí Hàn Băng đã có đầy đủ hết chứng cứ chính xác có thể thay Liễu học sĩ rửa sạch oan tình.

Dưới sự dẫn dắt của Lí hàn Băng, Nhã Lệ nhìn thấy đương kim Tể tướng – Lí Nhượng Thủy, đồng thời ở lại phủ đệ của hắn.

Làm Nhã Lệ giật mình là, Lí Nhượng Thủy tuổi còn trẻ, xem chừng chỉ khoảng 20 tuổi, mà đã là Tể tướng dưới một người trên vạn người, hơn nữa hắn còn là đường ca của Lí Hàn Băng.

Lí Nhượng Thủy diện mạo tuấn lãng, thanh tao nho nhã, nhìn ra học thức uyên bác, khí phách sáng sủa, ánh mắt che dấu một cỗ sức mạnh thâm trầm, nàng cảm thấy hắn cũng không phải một người đơn giản, nếu không như thế nào có khả năng làm Tể tướng?

Lí Hàn Băng giới thiệu để hai người bọn họ biết nhau, hơn nữa còn đem chuyện của Liễu học sĩ nói cho Lí Nhượng Thủy nghe, rồi mới đem chứng cứ điều tra được cùng sự việc trải qua nhất nhất hướng hắn giải thích, đồng thời còn muốn Nhã Lệ đem nghiên mực ra, lấy thư trong đó giao cho hắn.

Hắn tin tưởng với ý nghĩ cùng tính tình khôn khéo của Lí Nhượng Thủy, nhất định có thể thoải mái giải quyết chuyện này, hơn nữa còn trả lại trong sạch cho Liễu học sĩ.

Lí Nhượng Thủy cố ý liếc mắt nhìn Nhã Lệ, hắn hiểu được giữa hai người đã có biến chuyển, Hàn Băng đối nữ tử này đã động tâm, nếu không với cá tính của hắn sẽ không đem phiền toái đến cho bản thân, hắn tuyệt đối không làm dòng nước đục chảy xuôi.

Đương nhiên, hắn còn phải cảm tạ sự phụ Hàn Băng tương trợ, nếu không lấy bản lãnh Lí Nhượng Thủy hắn, mặc dù có thể cứu Liễu học sĩ, nhưng lại có rất nhiều điểm phiền toái.

Lí Nhượng Thủy hiện lên một chút ôn hòa hướng nàng cười nói:

“Thì ra là Liễu tiểu thư, Liễu học sĩ là người có khí chất của một vị quan tốt, mặc dù đã lui ẩn, nhưng cũng không thể để cho người ta phá hỏng danh dự của hắn, Liễu tiểu thư xin yên tâm ở chỗ này chờ, ta lập tức tiến cung, nhất định có thể đưa Liễu học sĩ bình an trở về đây”.

“Cám ơn!”– Nhã lệ lấy tươi cười đáp lại.

“Hàn Băng, các người tự nhiên, ta lập tức tiến cung.”

Lí Nhược Thủy rất nhanh phân phó hạ nhân chuẩn bị kiệu, rời khỏi phủ đệ.

Đợi sau khi hần rời đi, Nhã Lệ hướng Lí Hàn Băng nói:

“Không nghĩ tới người thế nhưng lại có đường ca là Tể tướng có quyền lớn“

Lí Hàn Băng nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên trở nên âm trầm lạnh lùng, trong mắt cũng hiện lên một chút bóng ma.

“Ta nghĩ, người cùng người đọc sách làm quan mới xứng đôi đi?” Lời nói mang theo ghen tuông từ miệng hần nói ra.

Nàng vẻ mặt buồn bã, cố sức lộ ra một chút suy yếu cười, nói: “Tuy rằng như thế, nhưng ta cảm thấy hần tươi cười thực giả, giống như giả tạo ứng phó với người bình thường”

Nhã Lệ nói ra quan sát của chính mình, cố ý xem nhẹ lời nói đả thương người cùng thái độ xa cách lạnh lùng của hần. Hần thật sự làm tổn thương lòng của nàng a.

Nhìn vẻ mặt nàng ảm đạm, hần tâm hiện lên một trận đau, nhưng vẻ mặt hần vẫn là lạnh lùng. Hần không phải cố ý nói ra những lời tổn thương nàng, hần chỉ là bất an, sợ hãi, về phần hần sợ hãi điều gì, hần không muốn đi sâu nghiên cứu.

“Không nghĩ tới người cũng nhìn ra hần tuy bề ngoài ôn hòa, kỳ thật cũng là một con hồ ly gian trá.”

Nhã lệ nghe hần không tiếp tục nói lại đề tài lúc trước, thở dài nhẹ nhõm một hơi nói tiếp: “Đúng nha. Người nghĩ , cha ta chắc là không có việc gì chứ?” Nàng có chút lo lắng nhìn hần.

“Yên tâm, ta đã tìm được chứng cứ chính xác, còn lại đưa cho đường huynh từ từ đi làm, hần sẽ xử lý thật sự thỏa đáng.” Xem nàng đứng ngồi không yên, hần tiếp theo hướng nàng nói: “Ta đưa người đi xem chung quanh một chút, miễn cho người lại suy nghĩ miên man.”

Nhã lệ gật gù đầu, theo hần đi ra ngoài. Phía sau hần thái độ thân thiết khiến nàng cảm động, nhưng mà có đôi khi hần lại biểu hiện thái độ khiến nàng đau lòng, giống như vừa rồi.

Hần như vậy tính cách bất định , cảm xúc là theo yêu thích của hần mà biến đổi, làm cho lòng của nàng cũng theo hần mà lúc vui lúc buồn, nhưng nàng lại không có khả năng thay đổi hần, cũng không có biện pháp để bản thân không đi cùng hần .

Nhã Lệ thở dài trong lòng, yêu một người thật sự khó như vậy sao?

∞∞∞∞

Gần đây trong kinh thành , đề tài nói chuyện đều là chuyện của Liễu học sĩ cùng Lí Nhược Thủy.

Lí Nhược Thủy hai mươi tuổi mà đã dễ dàng lên làm Tể tướng vốn là làm cho toàn bộ dân chúng tấm tắc khen ngợi, nay hần thay Liễu học sĩ rửa sạch tội danh thông đồng với giặc phản bội đất nước, mọi người đối với hần lại đề cao đánh giá không ít.

Mặt khác, nghe đồn Đào Vương trên vai lúc nào cũng mang một thanh đao vừa đến Tể tướng phủ, cũng là hần thay Liễu học sĩ tìm được chứng cứ lật lại bản án, vì vậy hần cùng với Lí Nhược Thủy trở thành đề tài để mọi người nói chuyện phiếm mỗi khi uống trà.

Liễu học sĩ khi còn làm quan ở trong Triều, thường xuyên vạch tội Thượng Thư đại nhân Dương Thượng Anh, Dương Thượng Anh ghi hận trong lòng, bởi vì vậy cho dù Liễu học sĩ đã cáo quan về quê, vẫn muốn nghĩ hãm hại hần.

Con rể Dương Thượng Anh là một võ Trạng Nguyên, hơn nữa được phong làm hộ quốc đại tướng quân, xuất thân lỗi lạc, lại quen biết không ít người trong giang hồ, đương nhiên có thể tìm được cách điều động sát thủ nghĩ rằng ở giữa đường có thể giết chết Liễu học sĩ, một lần vất vả *suốt đời nhàn nhã* (*: nhất lao vĩnh dật).

Nhưng hần thật không ngờ là Hoàng Thượng đối với Liễu học sĩ kính trọng như thế, hơn nữa Đào Vương cuối cùng lại đang âm thầm giúp Liễu học sĩ, làm cho mưu kế của hần thất bại.

Vật chứng cùng giấy tờ liên quan làm cho Dương Thượng Anh hết đường chối cãi, vả lại con rể Dương Thượng Anh lấy chức vụ hướng ngoại bang trao đổi tin tức, mới chính là người phản bội quốc gia thật sự.

Lí Nhược Thủy trở lại phủ đệ, hướng Lí Hàn Băng cùng Nhã Lệ đem sự tình xảy ra cùng kết quả giải thích rõ.

“Dương Thượng Anh bị phán quyết cầm tù chung thân, về phần tướng quân Trương Đức Dung, hắn rất giảo hoạt, hắn thể nhưng lại lén trốn đi, ta nghĩ hắn có khả năng ôm oán hận trở lại trả thù, Hàn Băng, chính người phải cẩn thận một chút”

“Đừng chỉ nói ta, chính người cũng nên cẩn thận một chút, người tổ giác chuyện này chính là người, bất quá, ta nghĩ với tác phong làm việc giảo hoạt như người, hắn là không cần ta nhắc nhở người mới đúng.”- Hắn đối với Lí Nhược Thủy trào phúng nói.”

Lí Nhược Thủy trên mặt lộ một chút ôn hòa cười, vẻ mặt vô tội hướng hấn nói: “Ta làm sao giảo hoạt?”

“Khư!”- Lí Hàn Băng khẽ gắt một tiếng, không tin hấn lại ngụy trang vẻ mặt vô tội kia

“Lý đại nhân, không biết cha ta hiện tại như thế nào?” Nhã Lệ thật sự không có tâm tư nghe hai người tranh cãi, cha nàng không có cùng hấn trở về, không biết hiện tại là tình huống gì?

Thấy nàng vẻ mặt lo lắng, Lí Nhược Thủy trên mặt mang theo một chút xin lỗi hướng nàng nói: “Thật có lỗi, người nhất định là khẩn trương muốn biết tin tức của phụ thân rồi. Liều học sĩ trải qua một tháng ăn uống, đi lại nhanh chóng, hơn nữa lại lớn tuổi, xương cốt bản thân không chịu nổi nên đã ngã bệnh.”

“Cái gì?” – Nhã Lệ nghe nói, trong lòng càng thêm lo lắng, vội vàng nói: “Cha ta người hiện tại ở nơi nào?”

“Ông ấy ở trong cung. Người đừng lo lắng, Liều học sĩ là bị người khác hãm hại, Hoàng Thượng đối với hấn thập phần đãi ngộ, thỉnh Thái y xem bệnh cho hấn, để cho hấn ở trong cung tĩnh dưỡng. Trong cung có rất nhiều dược liệu trân quý, so với việc ta đưa hấn tiếp trở về trị liệu tốt hơn nhiều lắm.”

“Kia..... Ta có thể tiến cung xem cha ta sao?” Nàng vẻ mặt cầu xin nhìn hấn, nếu nàng không tự mình đi nhìn xem cha, nàng không thể an tâm.

Lí Nhược Thủy đem ánh mắt nhìn về phía Lí Hàn Băng.

Lí Hàn Băng gật gật đầu, vừa lúc, hấn cũng nghĩ tiến cung đi xem

“Hảo, ta đi sắp xếp, ngày mai đưa các người tiến cung nhìn cha người.”

“Cám ơn người.” Nhã Lệ vẻ mặt cảm kích nhìn hấn.

Lí Nhược Thủy gọi lên một chút cười hướng nàng nói: “Người không cần cảm tạ ta, người hấn là nên cảm tạ hấn, nếu không có hấn, ta sẽ không nhúng tay quản chuyện này.”

Đừng tưởng rằng hấn vẻ mặt ôn hòa, thoát nhìn có dáng vẻ của một người tốt, kỳ thật sự tình nếu không phải có lợi cho hấn, hoặc là hai người có giao tình mật thiết, nếu không đáng giá để cho hấn làm như vậy, hấn sẽ không xen vào việc của người khác.

Nhã lệ nhìn phía Lí Hàn Băng, đang muốn mở miệng, hấn cũng không để cho nàng cơ hội nói lời cảm tạ, “Mấy ngày nay người lo lắng chuyện của cha người, cũng chưa thể hảo hảo ngủ một giấc, hiện tại người có thể yên tâm, đi ngủ một giấc ngủ trưa, miễn cho ngày mai cha người thấy người, ngược lại lại lo lắng cho người.”

Nhã lệ gật gật đầu, quyết định nghe theo lời nói của hấn. Lí Nhược Thủy tiến cung liền đợi ba ngày, ba ngày nay nàng đều ngủ không an ổn, hiện tại cuối cùng có thể buông xuôi tảng đá trong lòng.

Nhã lệ hướng Lí Nhược Thủy gật đầu, rồi mới xoay người rời đi.

Đại sảnh chỉ còn hai người, Lí Nhược Thủy đối với người vẫn ngây ngốc nhìn theo bóng dáng giai nhân Lí Hàn Băng trên chóc nói: “Người đã muốn đi xa, người cũng đừng nhìn nữa.”

Lí Hàn Băng quay đầu trừng mắt nhìn hấn một cái, tự tìm vị trí ngồi xuống, “Tên Hoàng Thượng kia có hỏi về ta, đúng hay không?”

“Sách! Người sao có thể ác ý như thế, dám dùng xưng hô bất kính đối với Hoàng Thượng.” Lí Nhược Thủy khước miệng ôm lấy tươi cười ngồi vào bên cạnh hắn.

“Ít ra về thôi, người đối với tên Hoàng Thượng kia cũng không có bao nhiêu tôn kính.” Lí Hàn Băng khinh thường nói.

“Ai nha! Người như thế nào nói như vậy? Ít nhất tôn kính của ta là đặt ở đáy lòng nha!” Lí Nhược Thủy không đứng đắn đối với hắn nháy mắt mấy cái.

“Hừ!” Lí Hàn Băng đối hắn khề gắt một tiếng sau đó nói: “Tốt lắm, hiện tại người nên nói cho ta biết, sự tình không có đơn giản như vậy, đúng hay không?”

“Ta biết chuyện gì cũng đều không thể gạt được người, tuy rằng người làm việc có xúc động một chút, bất quá, xem ra Liễu tiểu thư thay đổi người không ít, ít nhất người không còn nóng nảy giống như trước kia.”

“Ta không nghĩ nói tính tình của ta, nói chuyện chính đi.” Lí Hàn Băng không kiên nhẫn liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Hảo hảo hảo, người đừng có không kiên nhẫn như vậy. Ta cùng Hoàng Thượng nhất trí cho rằng Trương Đức Dung phía sau còn có một thế lực thay hắn làm chỗ dựa, chúng ta thảo luận kết quả, hắn là giúp đỡ một vị hoàng tử khác cùng đại thần giở trò quỷ.”

“Thì tính sao? Hắn đã tại vị năm năm, thế lực đại khái đã củng cố, hắn thì sợ gì, đưa bọn họ tất cả đều bắt lại trị tội thì tốt rồi nha!” Hắn không hiểu tên kia kiêng kị cái gì.

“Người đừng quên Hoàng Thái hậu thập phần bảo vệ các lão thần kia, tuy rằng bọn họ đại đa số đều đã không làm quan, nhưng thế lực vẫn là rất lớn mạnh, cho nên phải tìm ra chứng cứ, như vậy Hoàng Thái hậu mới không có cách a.”

13. Chương 13: Chương 5.2

“Người nhìn ta như vậy là có ý tứ gì?” Lí Hàn Băng bất mãn hướng hắn quát. Tiểu tử này vẻ mặt tươi cười không có ý tốt, khiến hắn không thể không phòng bị.

“Hắc hắc, cũng không có gì nữa! Người cũng đã vào kinh thành, tự nhiên phải xem thử thái độ đối nhân xử thế và trách nhiệm của một thần tử như người thôi! Không có lý gì người được hưởng tất cả đặc quyền nhưng cái gì cũng không làm chứ?” Lí Nhược Thủy ung dung nói.

Nghe vậy, Lí Hàn Băng liếc mắt nhìn hắn một cái, “Bớt nói hươu nói vượn đi, nếu ta cái gì cũng chưa làm, những quan địa phương ấy sẽ đối với cái tên kia trung thành như vậy sao?”

Thân thế Lí Hàn Băng ở trong Ngũ Vương tương đối đặc biệt, từ nhỏ hắn với Hoàng đế và Lí Nhược Thủy cùng học bài, nô đùa, luyện võ, gần như có thể nói là lớn lên cùng nhau.

Tổ phụ Lí Hàn Băng nhận được sự trọng dụng của tiên hoàng, bởi vậy, hắn cùng Lí Nhược Thủy mới có cái cơ hội cùng Hoàng đế kia trở thành bạn tốt.

Năng lực Lí Nhược Thủy cũng đã được khẳng định, cho nên hắn tuổi còn trẻ liền trở thành Tể tướng, mà bởi vì Lí Hàn Băng không thể giống Lí Nhược Thủy mang bộ mặt giả dối như vậy cùng quan viên trong triều giao thiệp, cho nên hắn không muốn làm quan.

Nhưng hoàng đế cho rằng, với bản lãnh và trí thông minh, không phong cho hắn một chức quan vì mình mà làm việc thì thật sự uổng phí, cho nên lên phong cho hắn một cây đao đeo bên người làm vật bảo vệ, cũng ban thưởng cho hắn một khối kim bài đại diện cho Hoàng thượng, muốn hắn âm thầm đến các nơi tuần tra, trừng trị nghiêm khắc những tên tham quan.

Ngay cả các đại thần trong triều cũng không biết đến sự tồn tại của hắn, các quan địa phương lại càng không biết để đề phòng, bởi vậy, Lí Hàn Băng bắt đầu làm công sự có thể nói là thuận buồm xuôi gió, giúp Hoàng đế ở dân gian thiết lập uy tín, được dân chúng ủng hộ, thật sự là không thể nhân không công.

Lí Hàn Băng phản bác làm cho Lí Nhược Thủy không thể đáp lại, bởi vì hắn nói là sự thật.

“Ta nghĩ người tạm thời nửa khắc cũng sẽ không rời khỏi nơi này, thừa dịp khi người còn ở nơi này, cứ âm thầm điều tra một phen, thế nào?”

Dựa vào tin tức, Trương Đức Dung trước Trầm Thế Minh đã buông hạ vũ khí, chỉ sợ hai người hợp tác sẽ khiến Hoàng Thượng đủ đau đầu, cho nên trước tiên người cần đem lão hồ li Trầm Thế Minh loại bỏ.

“Chờ ta cùng tên kia nói qua rồi bàn sau.” Không dễ dàng chấp nhận làm việc gì là kiên trì của hắn.

Lí Nhược Thủy gật gật đầu. Dù sao giang sơn này là của Hoàng Thượng, hắn chỉ cần làm tròn trách nhiệm của một thần tử là đủ rồi, chuyện này hắn không thể nhúng tay vào, nếu không sẽ làm lão già Trầm Thế Minh kia cảnh giác, đó là chuyện không tốt.

“Công việc bàn xong rồi, đến lượt ta tới hỏi hỏi người việc tư, người chừng nào thì muốn cưới Liễu tiểu thư vào cửa?”

Lí Hàn Băng phản ứng kịch liệt, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào hắn nói: “Ta khi nào thì nói với người ta muốn cưới nàng?”

Lí Nhược Thủy có một chút tươi cười, hoàn toàn không bị sự đề phòng của hắn phá hư, cặp mắt đen như muốn nhìn rõ lòng người nhìn thẳng vào hắn không tha.

Ha ha, nếu ánh mắt có thể giết người, Lí Nhược Thủy hắn hôm nay bị hắn trừng mắt nhìn không dưới ba lượt, xương cốt sớm đã không còn, đặc biệt khi nhắc tới Liễu tiểu thư thì hắn phản ứng kịch liệt nhất, ai, hắn phải mạnh mẽ tới khi nào a?

“Hàn Băng ơi Hàn băng, người cũng đừng nói cho ta biết, người không phải vì thúc phụ, thậm chí có hạnh phúc bên ngoài mà như thế đấy chứ, Liễu tiểu thư là một cô nương tốt, nàng sẽ không giống mẹ người, hưởng chi người sai không phải chỉ có mẹ người, bản thân cha người cũng sai.”

Tiếng nói không nhanh không chậm nói đúng tim đen của Lí Hàn Băng, hắn bỗng nhiên đứng lên nói: “Bớt lo chuyện người khác đi.” Hắn quay đầu tính rời đi.

“Hạnh phúc là phải dựa vào sự nỗ lực cố gắng của người, bỏ lỡ rồi sau này hối hận cũng không kịp a!”

Lí Nhược Thủy nhìn bóng dáng bỗng nhiên cứng ngắc kia, đáy lòng dâng lên một chút đồng tình, hy vọng Liễu tiểu thư có thể giữ vững yêu thích của mình đối với con lừa đầu óc ngoan cố này, như vậy, có lẽ tâm tình của Lí Hàn Băng mới được giải thoát.

∞∞∞∞

Mặt trăng chiếu sáng một khoảng trời, trên trời rất nhiều sao, gió đêm hiu hiu thổi, mang đến một chút cảm giác mát mẻ.

Vừa dùng bữa xong, Nhã Lệ khoác áo choàng chậm chậm đi dạo ở trong vườn.

Quanh mình có vẻ yên tĩnh, nhưng lòng của nàng lại mạnh mẽ bất an, một bên lo lắng cho bệnh tình của phụ thân, mặt khác, nàng đối với với quan hệ của bản thân cùng Lí Hàn Băng có chút bất lực.

Chuyện của bọn họ do hắn nắm trong tay, hắn không chịu thả nàng đi, lại cũng không chịu cho nàng hứa hẹn gì, nàng phát hiện được đáy lòng hắn có chút gì đó không tốt, nhưng hắn không chịu nói, nàng cũng không thể ép buộc.

“Liễu tiểu thư.”

Nhã lệ quay đầu, thấy Lí Nhược Thủy hướng nàng tươi cười, nàng hơi hơi gật đầu đáp lại.

“Lý đại nhân cũng đến tản bộ?”

Lí Nhược Thủy lắc đầu, “Không, ta đến tìm Liễu tiểu thư.”

“Tìm ta?” Nàng vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn gật đầu nói: “Liễu tiểu thư biết Hàn Băng vì sao lại sợ nói ra hứa hẹn như thế không?”

Lời nói của hắn làm cho Nhã Lệ bình tĩnh, “Thì ra là hắn sợ nói ra hứa hẹn.”

“Đúng vậy nha! Hắn đối với cô nương cũng không phải là không có tình cảm, nếu không hắn vì sao phải khổ tâm lớn như vậy để giúp cô nương? Theo ta được biết, hắn còn bá đạo không muốn cho người rời khỏi người hắn, nếu không phải đối với người động tâm, hắn như thế nào lại trở thành người không phân rõ phải trái như thế?”

Hắn nói như vậy làm cho Nhã Lệ dâng lên một phen hy vọng, nàng hỏi lại: “Lý đại nhân thật sự cho rằng hắn đối với ta là hữu tình?”

“Ta nghĩ vấn đề này nên hỏi cô nương, cô nương là người thông minh hẳn phải biết rõ chuyện này chứ” Lí Nhược Thủy thông minh đem vấn đề trả lại cho nàng, tiếp tục nói: “Những chuyện của hai người các người người bên ngoài không thể xen vào, hiển nhiên chỉ có mình cô nương mới biết được.”

Lời nói của hắn làm cho Nhã Lệ nhíu mày, cảm thấy chính mình cần phải hỏi vấn đề này cho thật tốt, nhưng trước mắt có một vấn đề cần đến hắn giải đáp giúp nàng. “Vì sao Hàn Băng sợ nói ra hứa hẹn chứ?”

“Ta nghĩ, chuyện này do chính miệng Hàn Băng nói ra có vẻ thích hợp hơn.”

Nhã Lệ đang muốn mở miệng, một âm thanh không hồn giận quen thuộc khác xen vào.

“Ta thật không nghĩ tới từ khi nào thì Lí tể tướng của chúng ta lại trở nên nhiều chuyện như vậy?” Lí Hàn Băng xụ mặt đi về phía hai người.

Lí Nhược Thủy lơ đãng cười nói: “Chuyện còn lại để tùy người tự giải quyết đi, đến lúc đó đừng quên tiền lì xì cho bà mối lớn một chút a.”

Lí Hàn Băng trừng mắt nhìn hắn, nói: “Người suy nghĩ thật đẹp.”

Những lời này lại làm cho Lí Nhược Thủy cười ha ha, hắn một bên cười một bên rời đi, tính để cho hai người này ở chung một chỗ, trước khi đi còn không quên nháy mắt ra hiệu với Nhã Lệ, hy vọng nàng hảo hảo cổ lên, đem con trâu to lớn ngu dốt này đánh cho tỉnh ra.

Lí Nhược Thủy đi ra sau, Nhã Lệ hỏi thẳng hắn: “Hàn Băng, vì cái gì ngươi sợ cho ta hứa hẹn?” Chuyện này liên quan đến hạnh phúc của nàng, nàng muốn biết rõ ràng.

Lí Hàn Băng thật không ngờ nàng lại hỏi trực tiếp như thế, có chút sửng sốt, biểu tình trở nên có chút lạnh lẽo, “Người thật sự muốn biết?”

“Người không thừa nhận chúng ta đã đi tới bước này, có chuyện gì mà ngươi không thể nói cho ta biết sao?” Nhã Lệ kiên trì muốn biết đáp án.

Lí Hàn Băng lạnh lùng quan sát nàng, làm cho nàng có chút khiếp sợ thái độ này của hắn, nàng đang muốn nói cái gì đó, hắn lại mở miệng.

“Cha ta chính là Vương gia, mẹ ta là Vương phi, từ khi ta biết nhận thức, ta chỉ biết bọn họ thập phần ân ái, ở trước mặt ta, bọn họ cũng không kiêng dè biểu hiện ra tình cảm ân ái của bọn họ, nhưng mà khi ta mười lăm tuổi, ta lại phát hiện sự tình căn bản không phải như vậy.”

Nhã Lệ có chút ngây dại. Như thế nào cũng không có nghĩ đến, hắn ở trên giang hồ hành tẩu, nhưng lại có cha làm Vương gia.

Nhưng nàng không hề nghĩ nhiều đến thân thế của hắn, nàng đối với chuyện hắn đang nói, nàng lại có hứng thú hơn.

“Đêm hôm đó, ta bị mắc phong hàn, đầu chóng váng khó chịu, ta đi tìm mẹ ta, không nghĩ tới ở dưới lầu của nàng lại nghe thấy một hồi âm thanh quái lạ, ta nghĩ rằng mẹ ta có thể bị bệnh giống như ta, thế là vội vàng đi đến trước cửa phòng của nàng, lại nghe thấy thanh âm nói chuyện trong phòng truyền ra, ta tò mò nhìn vào trong khe cửa khép hờ, nhưng lại thấy bóng hai người trần trụi đang quấn lấy nhau ở cùng một chỗ, mà người nam nhân ấy lại không phải là cha ta.”

Nàng kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Úc! Không!”

Như không nghe thấy thanh âm của nàng, hắn vẫn tiếp tục hồi tưởng.....

Chuyện Làm hắn không thể chấp nhận nhất là, khi hắn muốn đi tìm cha mình để an ủi, lại khiếp sợ phát hiện, bên người cha mình cũng có một người phụ nữ khác.

Nguyên lai vợ chồng bọn họ chỉ là diễn kịch ân ái trước mặt người khác, kỳ thật đằng sau mỗi người đều có tình nhân, chuyện này đối với tâm hồn trẻ thơ của hắn là một đả kích lớn.

Cũng bởi vì như thế, năm kia hắn quyết định rời khỏi Vương phủ, một mình lưu lạc bên ngoài mới có cơ hội cùng sư phụ quen biết, học tập võ nghệ.

Lần này hắn về Kinh thành nhưng không trở về Vương phủ cũng là có nguyên nhân, nơi đó đối với hắn mà nói hết thảy đều là dối trá, biểu hiện ân ái của cha mẹ trước người khác đều là giả dối, làm cho hắn hoài nghi yêu thương của bọn họ đối với hắn có phải hay không cũng là giả dối.

Nhã Lệ chỉ có thể mở to mắt nhìn hắn, không biết nên nói cái gì để an ủi hắn.

“Như vậy, ngươi còn có thể yêu cầu ta cho ngươi hứa hẹn sao?” Hắn đột nhiên hỏi.

14. Chương 14: Chương 6.1

p/s: Bắt đầu từ đây đổi cách xưng hô nha các tình yêu...

“Phải.” Nhã Lệ không chút do dự nhìn hắn mà nói với vẻ mặt kiên định.

Nàng biết hiện tại là nàng đang tranh thủ cơ hội duy nhất cho hạnh phúc của hai người.

Bị đôi mắt trong suốt cùng giọng điệu khẳng định của nàng làm rung động, Lí Hàn Băng nhìn nàng với vẻ mặt phức tạp.

“Hàn Băng, không phải mỗi một đôi vợ chồng đều giống như cha và mẹ chàng. Tuy rằng ta không biết bọn họ vì cái gì mà nguyện ý chấp nhận sống cuộc sống bằng mắt không bằng lòng trong quá khứ. Nhưng ta có thể nói cho chàng biết, cha ta và mẹ ta, bọn họ luôn yêu thương lẫn nhau, đây mới đúng là tình cảm vợ chồng bình thường nhưng quý giá!”

Lời của nàng làm tâm hắn dao động, nhưng vẻ lạnh lùng và cứng rắn của hắn lại không biểu lộ chút cảm xúc dao động nào.

Nhã Lệ nói với hắn bằng giọng điệu thật dịu dàng: “Tin rằng chàng hiểu được là thiếp thích chàng, muốn vĩnh viễn ở bên chàng. Như vậy có đủ để chúng ta làm bạn cả đời hay không?”

Nhìn vẻ dịu dàng của nàng, tâm Lí Hàn Băng trở nên mềm mại. Nhưng sự đau xót này đã theo hắn tám năm nên khắc sâu quá mức.

“Ta không biết.” Hắn lựa chọn làm loại người nhu nhược, trốn tránh ánh mắt chờ đợi của nàng, trốn tránh tình yêu dịu dàng của nàng.

Hắn sợ cái gì chứ? Hắn tự hỏi lòng mình.

Dưới đáy mắt hiện lên sự mờ mịt và giằng co.

Trên mặt Nhã Lệ tràn đầy thất vọng “Thiếp cũng không biết, hóa ra đối với chuyện tình cảm, chàng lại nhất gan như vậy.” Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Nàng quyết định, nàng phải rời khỏi hắn. Nàng biết có thể cứu hắn chỉ có chính hắn. Hắn không tự đi tới thì nàng vĩnh viễn không thể ở cùng hắn cả đời.

Lí Hàn Băng nhìn nàng đi xa, hai nắm đấm cứ nắm chặt lại buông ra, há mồm muốn nói lại nói không ra lời.

Xoay người đánh một quyền lên cái cây bên cạnh, hắn đứng suốt đêm không ngủ ở đình hóng gió.

Sáng sớm hôm sau, Nhã Lệ vào cung thăm hỏi cha. Lí Hàn Băng đi gặp mặt Hoàng Thượng, hai người không có gặp nhau.

Ngày thứ ba, nàng ở lại trong cung chăm sóc cha bị ốm, còn hấn đi làm nhiệm vụ nên hai người không có cơ hội đụng mặt.

Nàng tưởng, hai người cứ sẽ như vậy mà không cần gặp lại. Có lẽ, chờ sau khi cha nàng khỏi hẳn, hai người cùng trở về Tô Châu. Dần dần, nàng nhất định có thể quên hấn.

Hấn lại nghĩ, hấn biết tuy nàng dịu dàng động lòng người, nhưng nội tâm lại cực kỳ cố chấp. Như vậy cũng tốt, vài ngày không gặp mặt có thể làm cho tâm tình hai người lắng đọng lại một chút, hấn sẽ cùng nàng nói chuyện về vấn đề hai người sau.

∞∞∞∞

Bảy ngày sau, thân thể Liễu học sĩ sau khi trải qua điều dưỡng đã dần hồi phục, bọn họ quyết định hôm nay lên đường về Tô Châu. Bây giờ, Liễu học sĩ đang đi đến ngự thư phòng để nói lời từ biệt với Hoàng Thượng, Nhã Lệ thì ở Hàm Nhã Các chờ đợi cha trở về.

Nhã Lệ ngồi trên ghế, có vẻ hơi đứng ngồi không yên.

Nàng không hiểu chính mình vì cái gì bồn chồn không dứt.

Hấn có thể xảy ra chuyện gì hay không? Trực giác của nàng nghĩ như vậy, nhưng ngay lập tức bác bỏ ý nghĩ của chính mình.

Mới nói phải quên hấn, thế nhưng sao trong đầu vẫn lúc nào hiện lên bóng hình hấn?

Lúc này, cung nữ thông báo Lí Nhược Thủy đến.

” Lý đại nhân, ngài đến chào từ biệt chúng ta sao?” Nhìn thấy hấn, trong lòng Nhã Lệ không khỏi cảm thấy phiền muộn.

Lí Nhược Thủy vẻ mặt nghiêm nghị nhìn nàng mà nói: “Người nguyện ý đi xem Hàn Băng sao?”

Bảy ngày qua, Lí Hàn Băng từng tới nơi này tìm nàng, lại bị nàng cự tuyệt ngoài cửa. Có lẽ bởi vì thế nên khi hấn làm nhiệm vụ tinh thần không yên mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Thế là, Lí Nhược Thủy chạy nhanh đến tìm nàng, hy vọng nàng có thể đi nhìn hấn một lần.

“Hấn xảy ra chuyện?” Trực giác của Nhã Lệ cho rằng như vậy nên bối rối nhìn hấn mà hỏi.

Trong mắt Lí Nhược Thủy xuất hiện một chút vừa lòng mà cười, xem ra nàng vẫn còn quan tâm đến hấn, không giống như biểu hiện vô tình bề ngoài.

“Hấn bị trọng thương. Nàng đi theo ta sao?”

Nhã Lệ vội vàng gật gật đầu.

Khi hai người đang muốn rời đi thì Liễu học sĩ vừa trở về. Thấy thế, ông ta kinh ngạc hỏi hai người đã xảy ra chuyện gì.

Lí Nhược Thủy nói rõ ngọn nguồn. Liễu học sĩ nghe xong bèn quyết định đi cùng bọn họ.

Ở trên xe ngựa, Nhã Lệ lo lắng nhíu mày.

“Lý đại nhân, hấn võ công tốt như vậy, sao lại có thể bị thương nặng, đe dọa tính mạng?” Nàng lo lắng hỏi.

“Bởi vì này vài ngày không thấy người, hấn tự nhiên phân tâm, không cẩn thận đã bị ám toán, trúng độc. Lại bị mọi người vây công, mỗi một đao đều bị thương có thể thấy được xương, hấn có thể sống đã là tính mệnh hấn lớn.” Lí Nhược Thủy chau mày, mặc dù vẫn là nói chậm rãi, trong lòng hấn cũng cực kỳ lo lắng cho Hàn Băng.

Lí Hàn Băng cố chống đỡ bản thân đến khi trở về, bộ dáng người đầy máu làm Lí Nhược Thủy cũng phải sợ hãi. Khi hấn phát hiện các vết thương trí mạng đều là do Lí Hàn Băng bị trúng độc đã lập tức triệu Thái y đến, cũng bởi vì trong hoàng cung có rất nhiều dược liệu quý, mới không chế được độc tính.

Hắn hiểu được Hàn Băng trong lòng nhớ đến ai, trong ba ngày hắn bị thương hôn mê này, miệng lẩm bẩm những lời vô nghĩa đều là Nhã Lệ. Hắn biết, phương pháp duy nhất có thể làm cho Hàn Băng nhanh tốt lên chính là trước mắt giúp hắn giữ giai nhân lại, đưa nàng đến gặp hắn.

Về hướng đi của Liễu học sĩ và Nhã Lệ, bởi vì luôn có người bẩm báo với hắn, cho nên hắn mới biết được đường đi của hắn bị cấm cửa. Lại cũng biết hai cha con Liễu gia hôm nay phải rời khỏi kinh thành, thế là hắn mới có thể “vừa vạy” chặn bọn họ lại.

Nhã Lệ nghe tin hắn bị thương nặng như vậy thì trong lòng nổi lên đau đớn khó có thể nói thành lời, hận không thể giờ phút này có thể ở bên người hắn để chăm sóc hắn. Đến nỗi nguyên nhân vì sao nàng phải rời hắn đi thì giờ phút này đã chẳng phải là trọng yếu nữa.

Liễu học sĩ nhìn thấy mắt con gái đỏ hồng đầy nước mắt, vẻ mặt lo lắng nên mặc dù nàng chưa nói ra lời, nhưng ông ta dễ dàng nhìn ra tình cảm của nữ nhi với đối phương.

Ông ta từng gặp Đào Vương một lần, một nam nhân thoát nhìn trần đầy chính nghĩa khí. Nếu nữ nhi thật sự thích người trẻ tuổi kia, ông có thể thừa cơ hội này mà quan sát, nhìn xem hắn có thích hợp trở thành con rể của mình hay không.

Xe ngựa nhanh chóng đi vào phủ Tể tướng, Lí Nhược Thủy lập tức đưa hai người đến Thủy Dạng Lâu.

Chỉ thấy cửa phòng rộng mở, Nhã Lệ bất chấp mọi người, chạy vội tới trước giường.

Nhìn thấy Lí Hàn Băng nửa người trên cơ hồ đều bị quần băng vải kín, nước mắt nàng đã không tự chủ chảy xuống.

Bàn tay nàng mềm mại xoa hai má tái nhợt của hắn. Vốn là khuôn mặt hăng hái, giờ phút này trở nên tiêu tụy không thôi, cả người giống như đã gãy rất nhiều, làm cho nàng vô cùng đau lòng.

Tâm tư của nàng đều dồn lên người hắn, bởi vậy không phát hiện có tiểu đồng canh giữ ở một bên. Cho đến khi nàng nghe thấy tiểu đồng nói với Lí Nhược Thủy rằng Hàn Băng đến nay cũng chưa tỉnh lại thì nàng mới lập tức đứng lên mà hỏi Lí Nhược Thủy: “ Khi nào thì hắn mới có thể tỉnh lại?”

“Thái y nói trong hai ngày này. Nếu trong hai ngày còn không tỉnh lại thì có khả năng vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.”

“Không.....” Tin tức này thật sự quá mức rung động. Nhã Lệ vừa nghe liền thương tâm khóc nức nở không thôi.

Nàng trở lại bên giường, tiếp nhận việc chăm sóc hắn, hy vọng hắn nhanh nhanh thức tỉnh.

Lí Nhược Thủy thấy thế, ý bảo tiểu đồng lui ra, rồi mới mời Liễu học sĩ cùng mình đi ra để phòng lại cho đôi tình nhân.

Nhìn khuôn mặt mà nàng yêu say đắm giờ trở nên tiêu tụy không có chút máu như thế, thật giống như sinh mệnh từng giọt từng giọt chảy đi mà nàng hận chính bản thân mình. Bấy ngày qua, nàng không có lúc nào là không nhớ đến hắn, nhưng lại bởi vì hắn không cho nàng hứa hẹn liền quyết định bỏ hắn đi, nàng thật sự là rất không nên.

Ý nghĩ bọn họ hai người có khả năng trời đất xa cách mãi mãi luôn xoay quanh trong đầu nàng, làm cho nàng hối hận không thôi. Nếu bốn ngày trước nàng bằng lòng gặp hắn, có lẽ chuyện này sẽ không phát sinh.

“Hàn Băng, thiếp là Nhã Lệ đây! Chàng nhất định phải tỉnh lại, chỉ cần tỉnh lại, em nhất định ở lại bên cạnh chàng, vĩnh viễn cũng không rời chàng đi.” Nàng thâm tình ghé vào lỗ tai hắn thì thầm.

Lí Hàn Băng bỗng nhiên bất an cự quấy thân mình, bắt đầu nói lời vô nghĩa “Nhã Lệ..... Nhã Lệ..... Đừng rời ta đi..... Đừng rời ta đi.....”

Hắn đang trong giấc mộng, Nhã Lệ rời đi làm cho hắn cực kỳ sợ hãi. So với lúc hắn mười lăm tuổi rời nhà còn càng cảm thấy bất an, sợ hãi hơn.

Nhìn hần đỏ mồ hôi lạnh, nàng vội vàng lấy khăn thay hần lau mồ hôi, đồng thời trấn an nói: “Thiếp ở đây. Hàn Băng, thiếp ở đây.”

Nắm lấy tay hần, lòng của nàng thật là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Thật không ngờ tại thời điểm sinh tử, nàng có thể nghe được lời thật tình của hần. Như vậy là đủ rồi, chỉ cần hần có thể mở mắt tỉnh lại, mà còn sống thì nàng nguyện ý không cần danh phận ở bên hần.

Có lẽ là lời nói của nàng đã trấn an hần, hần dần dần bình tĩnh trở lại. Cuối cùng Nhã Lệ thấy hần an ổn ngủ thì gấp nhẹ rồi mệt mỏi nằm ghé xuống bên người hần.

Nửa đêm, Lí Hàn Băng chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ý thức dần dần khôi phục. Cảm thấy bàn tay bị một cái gì đó mềm mại ấm áp nắm chặt, hần mở mắt ra quay đầu liền thấy Nhã Lệ đang ghé vào bên người hần mà ngủ.

Trên mặt hần tràn ngập biểu tình không dám tin. Nhìn thấy nàng, tâm tình hần bỗng trở nên viên mãn, đến tận bây giờ thì hần không thể không thừa nhận là hần yêu nàng.

Nhưng hần không rõ, vì cái gì mà nàng lại ở chỗ này? Nàng chẳng phải không muốn gặp hần nữa sao?

Lí Hàn Băng muốn ngồi dậy, không cẩn thận động đến vết thương, làm hần đau đến mặt mày nhăn nhúm.

Động tác của hần làm nàng tỉnh giấc, nàng lơ mơ mở mắt. Thấy hần đã tỉnh lại thì cơn buồn ngủ lập tức hoàn toàn biến mất liền mở to hai mắt vui sướng nói: “Cuối cùng chàng cũng tỉnh.”

Thấy nàng vui mừng mà khóc thì vẻ mặt hần chợt không hiểu.

Nàng vội vàng đối hần nói: “Thái y nói, hai ngày này nếu chàng không tỉnh lại thì có khả năng vĩnh viễn cũng sẽ không thể tỉnh, nên thiếp rất lo lắng!”

“Nàng có thể rót cho ta chén nước không?”

“A! Thiếp rót ngay đây.”

Nàng vội vàng rót chén nước, nâng hần ngồi dậy uống.

Sau khi uống hết chén nước, Lí Hàn Băng hỏi: “Đêm đã khuya rồi sao?”

Nàng gật gật đầu “Vâng, hiện tại khoảng canh hai.”

“Lên đây.”

“A?” Đối với yêu cầu của hần thì nàng có hơi kinh ngạc, nghĩ chính mình nghe lầm.

“Lên đây, ngủ một giấc cho tốt, có chuyện gì ngày mai nói sau.” Hần nói đầy bá đạo.

Hần không muốn thừa nhận với nàng rằng mình muốn nàng ngủ ở bên hần. Kỳ thật là sợ nàng thừa dịp trở về phòng ngủ sẽ rời hần đi. Hiện tại hần vết thương đầy người, nào có biện pháp mang nàng trở về. Cho nên giữ nàng ở bên người thì chính hần mới an tâm.

Trải qua mấy ngày nay ở chung, Nhã Lệ đã có thể dễ dàng trông vẻ mặt cử chỉ mà nhìn ra hỉ nộ ái ố của hần, cho nên dụng ý hần nàng như thế nào lại không rõ, hần chính là sợ mình chạy trốn đây!

Cùng hần đồng giường không quan hệ, nhưng nàng lo lắng một việc “Nếu không cẩn thận chạm miệng vết thương của chàng thì làm sao bây giờ?”

“Yên tâm, giường rất lớn, nàng sẽ không làm đau ta. Nếu nàng không lên, ta sẽ cho rằng căn bản nàng không muốn cùng ta ở một chỗ.” Hần nói không vui với nàng.

Nghe vậy, nàng đành phải ngoan ngoãn lên giường, thật cẩn thận cách xa hần chút.

Khi nàng đã nằm yên ổn, hần lập tức gặt gao cầm bàn tay nhỏ bé của nàng.

Hành động của hần làm lòng nàng rất ấm áp, nàng chậm rãi ngủ, trên mặt vẫn mang nụ cười.

15. Chương 15: Chương 6.2

Sáng sớm, Liễu học sĩ cùng Lí Nhược Thủy đẩy cửa đi vào, nhìn đến đó là Lí Hàn Băng cùng Nhã Lệ hai người sát nhau mà ngủ.

Nhìn tình hình này, Lí Nhược Thủy vui vẻ cười, nhìn hai người gắt gao nắm tay nhau, mà hô hấp của Hàn Băng đã trở nên yên ổn, hẳn hiểu được Hàn Băng đã tỉnh lại.

Nhưng, Liễu học sĩ thấy thế nào với chuyện này? Lí Nhược Thủy nhìn về phía Liễu học sĩ, chỉ thấy ông ta tròng lớn hai mắt, tựa hồ giống như không thể nhận ra khuê nữ của mình lại cùng một đại nam nhân ngủ chung một chỗ.

“Để ta đánh thức bọn họ.” Lí Nhược Thủy tiến đến bên giường. Không phải hẳn nhiều chuyện, mà là việc này phải dựa vào hai người bọn họ chính mình giải quyết.

Chỉ thấy hai người khi bị đánh thức, Lí Hàn Băng bộ dáng tự tại, Nhã Lệ lại bối rối không thôi.

“Cha.” Nàng vội vàng đứng dậy xuống giường, sợ hãi hô. Nàng biết, người cha luôn luôn nghiêm khắc nhất định không thể tha thứ nàng làm như vậy.

“Liễu học sĩ, việc này ta sẽ phụ trách.” Liễu học sĩ còn chưa mở miệng, ngược lại Lí Hàn Băng đã trước tiên mở lời.

“Ồ? Người sẽ phụ trách như thế nào đối với nữ nhi của ta?”

Liễu học sĩ nhìn hẳn đây người là vết thương nằm trên giường, đoán hẳn cũng không có năng lực đối với Nhã Lệ làm ra chuyện gì quá đáng. Có điều hai người ngủ cùng nhau quả thật đối với danh tiết Nhã Lệ sẽ có tổn hại.

Kỳ thật trong lòng ông đã vừa ý chàng thanh niên này, hẳn chẳng những đã cứu cái mạng già này, đối Nhã Lệ cũng có thể coi là có tình. Nếu không sẽ không vì nàng hồn xiêu phách lạc, đến nỗi bản thân bị trọng thương.

Bất quá, Lí Tể tướng đã nói cho ông khúc mắc của Lí Hàn Băng, hiện tại ông muốn nhìn Lí Hàn Băng tính sẽ phụ trách như thế nào đối với Nhã Lệ.

“Ta sẽ lấy nàng.”

“Được.” Liễu học sĩ cao hứng gật đầu “Vây.....” Ta sẽ đem nữ nhi giao cho người. Nhưng những lời này chưa kịp nói ra thì đã bị Nhã Lệ cắt ngang.

“Không, cha, con không cần chàng phụ trách.”

Lời Nhã Lệ làm ba người kinh ngạc không thôi.

Liễu học sĩ cùng Lí Hàn Băng phi thường mất hứng, Liễu học sĩ mới định phát giận nói thì đã bị Lí Hàn Băng giành trước một bước.

“Nàng nói cái gì?” Hắn sầm mặt, giọng điệu lạnh buốt.

Nhã Lệ không hề sợ hãi, ánh mắt kiên định nhìn chăm chú hắn nói: “Em biết chàng không muốn hứa hẹn, cũng hiểu được là vì cái gì. Cho nên em không miễn cưỡng chàng. Lần này chàng cơ hồ chết đi, làm cho em cực kỳ lo lắng tim cơ hồ chỉ muốn ngừng đập”

“Nhã Lệ.....” Hắn muốn giải thích với nàng, là bởi vì nàng mà hắn đã thay đổi ý nghĩ.

“Hãy nghe em nói hết đã.” Giọng nói dịu dàng lại kiên trì làm hắn im lặng, nàng tiếp tục nói: “Thiếp biết như thế này là không hợp lễ tiết đời thường, nhưng ý nghĩ sẽ mất chàng làm cho thiếp đau đớn không thể thừa nhận. Cho nên vì yêu chàng, thiếp nguyện ý ở bên cạnh chàng, không cầu danh phận. Thiếp sẽ chờ đợi có một ngày chàng vượt qua tâm ma, lấy làm vợ.”

Lời của nàng làm người ta rung động, nhưng cũng làm hắn đau lòng vì nàng. Nàng thật sự hiểu hắn, khúc mắc trong lòng hắn quả thật còn chưa giải, nhưng hắn vì không cho nàng rời đi nên nguyện ý thú nàng.

Thấy ánh mắt không đồng ý của cha, nàng cười nói với cha: “Cha, lễ tiết thế gian rất quan trọng, nhưng là lòng người quan trọng hơn, có phải hay không? Con biết con thương chàng, tin tưởng chàng đối với con cũng có tình, một ngày nào đó, chàng nhất định có thể dùng trái tim trọn vẹn cho con cuộc sống hạnh phúc. Khi ngày đó đến, là con có thể trở thành vợ của chàng rồi.”

Lời nàng nói làm người ta cảm động, nhưng cũng không bỏ qua được thế tục nha! Liễu học sĩ vẫn là không thể đồng ý cách nói của nàng, ông hiểu được con gái thông minh có chủ kiến, nhưng nàng quá ngây thơ rồi.

“Lệ Nhi, cha không thể.....”

“Liễu học sĩ, để ta nói.” Lí Hàn Băng mở miệng nói.

Lời của nàng làm cho hắn cảm động, hắn hiểu được nàng là thật tâm yêu hắn, nếu không như thế nào ngay cả danh dự cũng không để ý?

“Nhã Lệ, nàng nói thật sự có đạo lý. Nhưng mà nàng đừng quên trên đời này là thực tàn khốc. Nàng theo ta không danh không phận như vậy thì sẽ không thể tiếp nhận lời đồn đại bên ngoài. Huống chi ta cũng không cho phép chính mình là người làm thương tổn danh tiết của nàng.”

Hắn ngừng một chút, tiếp theo lại nói: “Ta cưới nàng là cho cha mẹ nàng an tâm, cũng là phụ trách đối với nàng, Ta tin tưởng có một ngày ta sẽ cởi bỏ nút thắt trong lòng. Lúc trước cùng nàng thành thân là một loại trách nhiệm, ngày ta cởi bỏ khúc mắc đó thì ta mới có thể cho nàng hứa hẹn. Như vậy, nàng có đồng ý không?”

“Đúng vậy, Liễu tiểu thư, ít nhất người không thể làm cho cha mẹ lo lắng nha!” Lí Nhược Thủy hiểu được ý tứ của Lí Hàn Băng, cũng gia nhập hàng ngũ khuyên bảo.

Giờ phút này, thiện cảm của Liễu học sĩ đối với Lí Hàn Băng lại gia tăng vài phần.

Hắn biết bảo hộ nữ nhi của mình, không muốn có lời đồn đãi bên ngoài, cùng ý tưởng của ông không mưu mà hợp. Ông cũng sợ nữ nhi sẽ bị người khác dị nghị làm tổn thương a!

Cứ coi như Lí Hàn Băng trong lòng có vướng mắc, nhưng hắn nguyện ý suy nghĩ thay nữ nhi, quả thật là chàng rể tốt a.

Thấy mọi người đều đều gật đầu, lời Lí Hàn Băng nói kia cũng làm cho nàng dao động, cho nên liền gật đầu đáp ứng. Kỳ thật, nàng cũng không phải rất nắm chắc chính mình thật sự có thể không danh không phận đi theo chàng rồi bị mọi người chỉ trích.

Sau khi mọi việc được sắp xếp, Liễu học sĩ quyết định về Tô Châu trước để cho vợ an tâm, cũng đem hôn sự của con gái nói cho nàng.

Nhã Lệ ở lại để chăm sóc Lí Hàn Băng, chờ cha mẹ đến kinh thành làm chủ hôn cho bọn họ.

Trong phòng chỉ còn hai người, sau khi Nhã Lệ giúp Hàn Băng thay băng xong, ngồi ở một bên nhìn hắn.

Đối với việc hắn đột nhiên thay đổi ý nghĩ, nói nguyện ý lấy nàng, nàng cảm giác giống như chỉ là giấc mộng.

Tuy rằng hắn không nói, nhưng nàng hiểu được, lấy nàng là đối với hắn là một loại hình thức hứa hẹn a!

“Vì cái gì nhìn ta như vậy?” Thấy nàng chăm chăm nhìn hắn, suy nghĩ lại không biết bay đến nơi nào, hắn không khỏi mở miệng hỏi.

“Chỉ là thiếp suy nghĩ, cái gì làm thay đổi suy nghĩ của chàng, làm chàng nguyện ý dùng hôn nhân trói buộc chính mình?”

“ Lại đây.”

Hắn ôn nhu gọi, hấp dẫn nàng tới gần hắn.

Hắn một tay kéo nàng đến trước người, áp vào đôi môi đỏ mọng của nàng, hôn nàng đến hai người đều thở dốc không thôi.

Khi hắn buông nàng ra, nàng ngửa đầu thấy đôi mắt hắn đang mang ý cười nồng đậm.

“Thiếp đang hỏi chàng, chàng như thế nào lại hôn người ta?” Nàng hờn dỗi, miệng lại cười ngọt ngào.

“Ha ha..... Ta đã sớm muốn làm như vậy, chính là gặp bất tiện thôi!”

Nàng liếc xéo hắn một cái “Tâm tình của chàng tựa hồ tốt lắm.”

“Đương nhiên.”

Hắn một bộ dáng đương nhiên tự đại, làm nàng huých hắn một cái.

“Ặc!” Hắn hô đau một tiếng, bởi vì nàng chạm đến miệng vết thương, nhưng phần lớn là vì làm nũng với nàng.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thiếp không phải cố ý, ai bảo chàng khi dễ thiếp.” Mắt bối rối lo lắng, sợ nơi đó bị nàng đánh trúng lại đổ máu .

“Được rồi! Đừng khẩn trương như vậy, chính là đau một chút, không có việc gì.” Thấy nàng lo lắng, hắn vội vàng trấn an.

“Không có việc gì là tốt rồi, nhưng chàng còn không có nói cho thiếp biết đáp án đâu.”

(Daisy: Từ chỗ này sẽ đổi cách xưng hô của Hàn Băng vì quan hệ 2 người thay đổi rồi mà)

“Bởi vì, khi nàng nói nàng nguyện ý vô danh vô phận đi theo ta, chính là bởi vì yêu ta, làm cho ta hảo cảm động, ta một đại nam nhân lại há có thể thua nàng? Nếu không thể cho nàng danh phận, lại muốn giữ nàng bên cạnh, như vậy ta rất ti tiện, cho nên ta nguyện ý thử xem, thành thân có lẽ sẽ không như ý nghĩ trước đây của ta.”

Khi hắn nói những lời này vẻ mặt cực kỳ không tự nhiên, mặt cũng chậm chậm đỏ lên.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Nhã Lệ là có chút mất mát, bởi vì nàng kỳ vọng nghe được không phải những lời này, nàng chính là bởi vì thương hắn, hơn nữa hy vọng hai người sẽ giống một đôi phu thê bình thường có hạnh phúc đích thực.

Giương mắt nhìn gương mặt hắn dần dần đỏ lên, nàng nhất thời cảm thấy không nên quá nghiêm khắc với hắn. Bởi vì hắn đã nguyện ý tiến bước, vì quan hệ hai người mà cố gắng. Nếu nàng thật sự thương hắn, như vậy nàng hắn phải lấy trái tim khoan dung chờ hắn cởi bỏ khúc mắc của mình mới đúng nha.

Thế là, nàng trưng ra gương mặt thiết tình sáng lạn tươi cười với hắn mà nói giễu cợt: “Ha ha, nguyên lai chàng cũng đỏ mặt nha!”

Lí Hàn Băng nheo hai mắt, vươn hai tay đem nàng ôm vào lòng “Tốt! Dám giễu cợt ta, xem ta trừng phạt nàng thế nào!”

Động tác hắn nhanh như chớp, nháy mắt đã ôm nàng vào lòng.

Nhã Lệ thanh âm reo lên: “A — buông —“

Hai cánh tay hắn cứng như sắt khóa chặt thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, cố ý uy hiếp nàng nói: “Cầu xin ta đi? Nếu không sẽ không buông tha nàng.”

Nàng lại cười khanh khách không ngừng, tựa hồ không có ý dừng lại.

Thế là hắn ra vẻ tức giận dỗi nàng quát: “Cười cái gì mà cười? Không được cười nữa!”

Đón đôi mắt dạt dào ý cười của hắn, nàng cười càng thoải mái, nàng đã biết hắn dỗi chính mình là có cảm tình, chính là không biết hắn có yêu nàng hay không thôi.

Nhưng ở hắn trước mặt hắn, nàng dám làm càn, bởi vì nàng biết, mặc kệ nàng như thế nào trêu chọc hắn, hắn cũng sẽ không tức giận dỗi với nàng.

Chỉ chốc lát sau, tiếng cười của nàng đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn lại đã bịt kín đôi môi đỏ mọng của nàng.

16. Chương 16: Chương 7.1

Lý Hàn Băng là người tập võ, mặc dù thương thế của hắn rất nặng, nhưng bởi vì hắn lấy nội lực thâm hậu chữa thương, cộng thêm được liệu trân quý trợ giúp, thân thể rất mau hồi phục.

Không bao lâu, thân thể hắn đã không còn đáng ngại, đêm nay, thừa dịp Nhã Lệ ngủ say, hắn lần nữa lén vào Thẩm Thế Minh phủ đệ.

Lần này, hắn hết sức thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, tiếp theo hắn nhanh chóng đi tới Hoàng cung gặp Hoàng Thượng, đem tất cả chứng cứ chính xác giao cho hắn, đem chuyện này giải quyết.

Sáng sớm hôm sau, Lý Nhược Thủy liền phái người đi trước đón vợ chồng học sĩ đến kinh thành, cũng bắt đầu chuẩn bị hôn lễ hai người.

Hôm nay, hai huynh đệ trò chuyện trong thư phòng.

“Hàn Băng, người thật không mời Vương gia cùng Vương phi làm người chủ hôn?”

Những lời này làm tâm Lý Hàn Băng trầm xuống, hắn nhíu miệng không trả lời.

“Hàn Băng?” Thấy không lời nào, Lý Nhược Thủy thúc giục

“Người hắn là hiểu ta nhất mới phải, người nghĩ ta có thể muốn mời bọn họ sao?” Lý Hàn Băng tức giận nói.

“Người...” Hắn dĩ nhiên hiểu được, nhưng hắn cho là bất kể thế nào. lát vợ là chuyện đại sự, nói cho cha mẹ biết cũng hông bị quở trách nhiều!

“Ta nghĩ, chuyện có thể sẽ không đơn giản như người nghĩ vậy đâu.”

“Người có ý gì?”

Lý Hàn Băng hí mắt nhìn về phía hắn, thấp giọng nguyên rủa: “Đáng chết! Chẳng lẽ người nói cho bọn họ?”

“Không không không!” Lý Nhược Thủy hô, biểu tình như chịu oan uổng: “Ta không nói cho bọn họ.”

“Vậy thì tốt...”

“Nhưng là...”

“Hử?”

Lý Hàn Băng lại lần nữa nheo mắt, không nhận được nói: “Nhưng là cái gì? Ta chán nói chuyện với người, cứ luôn thích ập a ập ứng, có chuyện gì một lần nói ra không phải thoải mái hơn nhiều sao?”

“Nhưng như vậy thì không hưởng thụ được niềm vui trêu chọc người.”

Lý Nhược Thủy nhỏ giọng nói, lập tức rước lấy ánh mắt nhìn không vui của Lý Hàn Băng, hắn vội vàng giơ tay nói: “Tốt, tốt, ta nói là được.”

Vẫn chậm rãi chỉnh lại tay áo căn bản không có nếp nhăn nheo nào, Lý Hàn Băng lấy ánh mắt sắc bén cảnh cáo, nếu không nói hắn sẽ hất đầu bỏ đi, Lý Nhược Thủy mới nhanh chóng nói ra khỏi miệng.

“Chuyện người bị thương truyền thái y tới tai bọn họ, mấy ngày nay, trong phủ ta trên dưới bận rộn thay người thu xếp hôn sự, bọn họ cũng không thể không biết, cho nên...”

Lý Nhược Thủy liếc nhìn sắc mặt khó coi của hắn, rất sợ hắn nổi nóng.

Ách, cũng không phải là hắn sợ người đệ đệ này! Mà là mỗi người đều có nỗi đau thâm kín nha, mà Vương gia cùng Vương phi đúng lúc lại là nỗi đau lớn nhất của hắn, hắn nói chuyện tự dưng phải cẩn thận một chút.

“Cho nên như thế nào?”

Đột nhiên giọng nói hắn trở nên trầm thấp biểu hiện tâm tình giờ phút này thật không tốt, nhưng hắn cố gắng khống chế không nổi nóng

“Cho nên hai ngày này bọn họ có thể sẽ qua.”

“Ý người là, bọn họ sẽ đến tham dự hôn lễ của ta?”

Hắn cắn răng nói chuyện.

“Hắn là như vậy.”

Lý Nhược Thủy cẩn thận nhìn, “Kia... Người định làm thế nào?”

“Không làm thế nào cả.”

“A?” Lý Nhược Thủy dụi mắt, sợ mình nhìn lầm rồi, làm sao hắn có thể hít sâu một hơi, còn thể bình tĩnh nói chuyện?

Đệ đệ này chẳng lẽ đã thay đổi người? Hắn thật muốn cảm tạ Nhã Lệ đã cho Lý Hàn Băng tỉnh táo như thế, đến lúc đó Vương gia, Vương phi cùng hắn chạm mặt, tình cảm hắn là cũng không thể khó như vậy.

“Hàn Băng.” Lúc này, Nhã Lệ đi đến, cũng gật đầu hỏi đối với Lý Nhược Thủy.

“Nhã Lệ, có chuyện gì?”

Đem Lý Nhược Thủy vớt qua một bên, Lý Hàn Băng thật cao hứng khi có thể nhìn thấy nàng, để cho hắn không nghĩ đến những chuyện không vui nữa.

“Chàng nói mấy ngày qua thừa dịp cha mẹ thiếp tới kinh đô và vùng lân cận trước, dẫn thiếp đi chung quanh dạo một vòng.”

“Vậy hiện tại chúng ta đi! Ta thuận tiện dẫn nàng đến khách sạn nổi tiếng nhất trong kinh thành ăn.” Lý Hàn Băng nắm tay nàng muốn rời đi.

“Hàn Băng, đừng quên nói cho Nhã Lệ biết chuyện này, nàng có quyền được biết.” Lý Nhược Thủy vội vàng hướng hắn la to.

Lý Hàn Băng vốn buông lỏng mắt trong nháy mắt trở nên căng thẳng, hắn làm bộ không nghe thấy những lời này, lôi kéo Nhã Lệ đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi phủ Tế tướng, đi trên đường.

“Nhược Thủy nói chuyện gì?”

Nhã Lệ, mở miệng hỏi.

Lý Hàn Băng mắt nhìn thẳng phía trước, cước bộ không ngừng, yên lặng một hồi lâu, phát hiện nàng chưa từ bỏ ý định vẫn nhìn hắn, chờ hắn trả lời, hắn mới khẽ thở dài nói: “Mấy ngày nay cha mẹ ta có thể sẽ đến.”

“Chàng nói là bọn họ sẽ đến tham dự hôn lễ của chúng ta?” Cước bộ của nàng bỗng nhiên dừng lại, mở to mắt hỏi.

Hắn nắm tay nàng tiếp tục đi về phía trước, “Cha ta là nam nhân bá đạo thích chi phối người khác, từ nhỏ cuộc sống của ta đều do bọn họ an bài đường đi nước bước, cho nên ta không biết họ có phải là tới chúc phúc cho chúng ta.”

Lời của hắn làm lòng Nhã Lệ xẹt qua một tia bất an, “Ý của chàng là, bọn họ có thể không ủng hộ chúng ta thành thân?”

“Ta không cần, nàng để ý sao?” Lý Hàn Băng giống như lơ đãng hỏi, nhưng thật ra thì đáy lòng rất muốn biết đáp án của nàng.

“Thiếp chỉ quan tâm ý nghĩ của chàng, chỉ cần người chàng muốn cưới là thiếp, thiếp sẽ không để ý bọn họ nghĩ như thế nào, dù sao cũng là bởi vì bọn họ, mới có chàng ngày hôm nay.”

Lời của nàng làm cho hắn cảm động, có nàng, hận ý trong lòng hắn đối với bọn họ tựa hồ giảm đi rất nhiều.

“Vậy thì tốt, chúng ta đừng nói đến những chuyện không vui này, nàng nhìn xem, nơi đó có bán mít quả, nàng có muốn ăn không?” Hấn chỉ vào quán hàng rong bên đường hỏi.

Mít quả đỏ tươi mê người kia dụ hoặc lấy nàng, làm cho nàng cơ hồ muốn chảy nước miếng, “Thiếp muốn ăn!”

Hấn mua một chuỗi cho nàng, thấy nàng ăn ngon, hấn cười hỏi: “Nàng chưa ăn qua mít quả sao?”

Nàng ăn đầy miệng lắc đầu, đợi nuốt mít quả vào bụng, nàng mới nói: “Thiếp rất ít có cơ hội ra đường, cơ hồ toàn đợi ở nhà.” Vì vậy trên đường các loại thức ăn vặt cùng trẻ nhỏ nô đùa đặc biệt hấp dẫn nàng.

Hấn gật đầu. Đúng rồi, nàng là thiên kim tiểu thư, ở trong nhà hấn là cửa lớn không đi, cửa sau không bước.

Đi dạo phố một lát, Lý Hàn Băng mang theo Nhã Lệ vào một gian khách điểm nổi danh.

Hấn chọn rất nhiều món ăn, rồi mới đưa tay lấy bỏ vào túi giấy đặt ở một góc bàn, đối với nàng cười nói: “Những thứ này giữ lại trở về ăn nữa, trước nếm thử những món ăn nổi tiếng ở nơi này.”

Nhã Lệ mỉm cười nhìn nói: “Chàng đối với kinh thành tựa hồ rất quen thuộc.”

“Đừng quên ta là người ở này, mặc dù mười lăm tuổi rồi đi, nhưng trước kia ta thường trốn khỏi Vương phủ ra ngoài chơi đấy!”

Nghĩ đến những chuyện cũ khi còn bé, hấn như đứa trẻ lộ ra nụ cười ung dung. Hấn như vậy hấp dẫn lấy ánh mắt của nàng, “Không nghĩ tới lúc nhỏ chàng là một hài tử ham chơi.”

“Đúng! Cha ta quản giáo càng nghiêm, ta càng thích chạy ra bên ngoài.” Dĩ nhiên, phương diện học vấn hấn rất nghiêm túc, bởi vì hấn hết sức tôn kính cha, muốn biểu hiện tốt cho cha nhìn.

Ai ngờ... Hấn cười khở, trong lòng cười nhạo mình ngu ngốc.

Nhã Lệ thấy hấn bỗng nhiên không nói lời nào, liền hỏi: “Chàng làm sao vậy?”

Xem ra, mỗi tiếng nói cử động của hấn đều không thoát khỏi người nữ nhân hấn thương này! Mà hấn, tình nguyện bị nàng nhìn thấu.

“Không có gì.” Hấn lắc đầu lạnh nhạt nói.

Nàng muốn hỏi tiếp, tiểu thị đứng lúc mang đồ ăn tới, dời lực chú ý của nàng.

Nhìn từng món ăn thơm ngon, nàng không nhịn được nhúc nhích ngón trở.

Hấn giới thiệu cho nàng, đây là món vịt nướng vàng ruộm nom mền thơm phức, xào cùng hoa sơn tô nom mền, đảo qua ba lần để giữ được sự tươi ngon giòn mền... (LN: *mắt sáng như sao, nước dãi chảy dòng dòng* thèm quá!!!, TN: lại đây ăn đồ ăn này t/y *cười*)

Mỗi một món ăn đều làm cho nàng rất ngon, làm nàng căng cứng bụng khỏi khách điểm.

Lý Hàn Băng mang nàng đến vùng lân cận tản bộ, thuận tiện mua một con điều, sau đó hai người mới cùng nhau trở về.

Đi vào phủ Tế tướng, Nhã Lệ đối với hấn cười nói: “Hôm nào nhớ dẫn thiếp đi thả điều đó!”

“Như vậy thì có vấn đề gì?”

Hai người thân mật nắm tay, vừa vào đại sảnh vừa nói chuyện.

“Rốt cuộc đã về rồi?” Bỗng nhiên một tiếng nói rất có uy nghiêm vang lên, làm bọn họ dừng lại.

17. Chương 17: Chương 7.2

Nhã Lệ vẻ mặt chẳng việc gì, nàng cũng không nhận ra người trung niên nam nhân quần áo sáng sủa nhìn hết sức nghiêm nghị kia. Nàng quay đầu nhìn về phía Lý Hàn Băng, phát hiện sắc mặt của hắn trở nên hết sức khó coi.

Lý Hàn Băng lôi kéo nàng, xoay người rời đại sảnh.

“Đứng lại! Đây là thái độ khi người nhìn thấy cha mẹ sao?”

Thanh âm của hắn tuy lớn, nhưng không có cách nào ngăn cản được cướp bộ của Lý Hàn Băng, Nhã Lệ hết sức kinh ngạc, thì ra đó là Vương gia.

“Băng Nhi, van cầu người cùng mẹ nói chuyện, không nên không để ý đến chúng ta, được không?” Cũng là một thân quần áo hoa lệ, phát ra hơi thở tôn quý, nói chuyện ôn hòa mỹ lệ chính là Vương phi, mặc dù đã có tuổi, nhưng vẫn rất mê người.

Giờ phút này vẻ mặt của nàng là vẻ mặt cầu khẩn, thấy Vương gia không cách nào giữ hắn lại được, nàng mới vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Lý Hàn Băng nghe Vương phi gọi nhũ danh của hắn, thân thể không tránh khỏi chấn động, Nhã lệ bên cạnh rõ ràng cảm nhận được phản ứng của hắn, thấy hắn hồ hững lướt qua Vương phi một cái, lại muốn đi ra ngoài.

Nhã Lệ kéo tay hắn nhẹ nhàng khuyên, trong mắt còn có một tia khẩn cầu: “Hàn Băng, nếu Vương gia cùng Vương phi tới đây tìm chàng, thiếp nghĩ hay là chàng hãy xem bọn họ có chuyện gì rồi hãy quyết định có gặp họ nữa hay không, được không?”

Nàng hiểu, mặc dù hắn hận bọn họ, chán ghét hai người bọn họ hư tình giả ý, nhưng hắn vẫn còn quan tâm tới bọn họ, vì mặc kệ họ có làm nhiều điều không phải, họ vẫn là cha mẹ của hắn. Hắn vuốt cằm, mang theo nàng bên cạnh ngồi xuống ghế: “Được rồi, hai người có chuyện gì mau nói đi.”

Cho đến khi Nhã Lệ mở miệng, thuyết phục con bọn họ ở lại cùng bọn họ nói chuyện, Vương gia cùng Vương phi lúc này mới nhìn thấy sự tồn tại của nàng. Nữ hài tử đáng vẻ động lòng người này, là người mà nhi tử của bọn họ thích?

Thật đáng tiếc, nếu không phải trong lòng bọn họ đã chọn sẵn con dâu, bọn họ có thể sẽ đồng ý cho nhi tử cưới nàng. Hai vợ chồng đồng thời nghĩ vậy.

“Băng Nhi, nghe nói người lần trước bị thương, hiện tại như thế nào?” Vương phi mở miệng hỏi trước.

“Lúc này mới đến quan tâm không phải đã quá muộn sao?”

Lý Hàn Băng cười lạnh một tiếng, lời giễu cợt theo bản năng thốt ra. Lời của hắn làm cho mặt Vương phi trắng bệch, Vương gia thì đứng lên, đang muốn nổi giận, Vương phi vội vàng yêu cầu hắn nhìn xuống.

Ánh mắt Nhã Lệ không đồng ý nhìn Lý Hàn Băng làm hắn mặc dù không vui, không tình nguyện gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu chút ít.

“Ta hiện rất tốt.” Hắn lấy giọng cứng đờ nói.

Một màn này rơi vào trong mắt của Vương gia cùng Vương phi, làm cho bọn họ cảm thấy được vị cô nương này có ảnh hưởng rất lớn đối với nhi tử của bọn họ.

Lý Nhược Thủy một bên sống chết mặc bay, xem ra lần này khẳng định sẽ có cao trào thay nhau nổi lên, không liếc không nhìn.

“Nghe nói người muốn thành hôn?” Vương phi lần nữa mở miệng hỏi.

Lý Hàn Băng vốn không muốn phản ứng, bị Nhã Lệ đẩy, hắn mới lạnh lùng lên tiếng: “Ừ”

Nhìn thái độ xa cách như vậy, Vương phi cũng không dám nói thêm điều gì, dù sao cũng là bọn họ trước thật có lỗi với hắn.

“Chúng ta không đồng ý hôn sự này.” Vương gia cương ngạnh nói.

“Ô? Dựa vào cái gì?”

Lý Hàn Băng đang nghe lời nói bá đạo này tức giận hoàn toàn bị nổi lên.

“Dựa vào ta là cha người, hôn nhân đại sự của người chúng ta đã thay người quyết định rất tốt, đối phương là Công chúa Chiêu Tuyết.” Vương gia dùng giọng nói không dung tha đối với hắn mà nói.

Lời của Vương gia làm Nhã Lệ chấn động một chút, bất an nhìn về phía Lý Hàn Băng.

Hắn trả lại ánh mắt an ủi, sau đó đối với Vương gia nói: “Đó là chuyện của người, không liên quan đến ta.”

“Người...”

Vương gia vốn là tràn đầy tức giận nhanh chóng xảo trá cười: “Chuyện này không cho người khước từ, Hoàng thượng đã tứ hôn.”

Nhã Lệ liếc mắt, Lý Hàn Băng vẫn là một gương mặt lạnh lùng: “Ta sẽ không cưới công chúa kia.”

“Chẳng lẽ người muốn kháng chỉ?”

Mặt Vương gia biến sắc, không nghĩ tới đứa con trai này lại phản nghịch như vậy.

“Có phải kháng chỉ hay không còn không chắc.”

Bộ dáng hắn như đã định liệu trước, thật giống như hoàn toàn không để ý đến thánh chỉ kia

“Băng Nhi, mẹ cùng Công chúa Chiêu Tuyết đã gặp mặt, nàng là một người dịu dàng, tương lai các người nhất định là một đôi vợ chồng ân ái được người người ca ngợi.” Vương phi dùng lời ngon ngọt khuyên bảo.

Lý Hàn Băng đứng lên, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Nhã Lệ, giọng lạnh lẽo đối với bọn họ nói: “Giống như các người vợ chồng ân ái bằng mặt không bằng lòng? Ta nghĩ, người kia giữ lại cho các người đối tốt là đủ rồi.”

Không đợi bọn họ nói gì nữa, hắn lập tức nắm Nhã Lệ rời khỏi đại sảnh.

....

Trở lại Thủy Dạng Lâu, Nhã Lệ nhìn mặt hắn căng thẳng, sau một hồi suy nghĩ, nàng đối với hắn mở miệng nói: “Chàng nhất định cưới Công chúa Chiêu Tuyết.” Mặc dù nàng hiểu như vậy là vì tốt cho hắn, nhưng lòng ủa nàng đau quá.

Lý Hàn Băng ngẩng đầu trừng mắt nhìn nàng, “Nàng nói cái gì? Nàng muốn đem ta giao cho nữ nhân khác?”

Gặp vẻ mặt hung dữ, nàng cong miệng lên bộ dạng ủy khuất, “Thiếp cũng không muốn như vậy, nhưng đây là thánh chỉ! Ai có thể kháng cự nó?”

“Ta có thể.”

Khẩu khí kiên định của hắn làm nàng kinh ngạc: “Cái gì?”

“Chờ cha mẹ nàng tới, chúng ta lập tức thành thân, về phần thánh chỉ, nó không thể làm gì đối với ta.”

Hắn đứng lên đem nàng ôm vào lòng.

“Tại sao chàng tự tin như vậy?”

Nhìn ánh mắt lo sợ không yên của nàng, hắn thở dài nói: “Được rồi, ta cho nàng biết một chuyện, có lẽ nàng cũng không lo lắng như vậy.”

Hắn ngồi vào ghế, thuận tiện kéo nàng ngồi trên đùi hắn. “Nàng cũng biết, nếu như cha ta mất, ta chính là người kế tục Vương vị, ngoại trừ việc đó, ta cùng Hoàng Thượng có quan hệ cá nhân rất mật thiết, công thêm võ nghệ của ta rất cao, cho nên phong ta làm Nhất phẩm đới đao hộ vệ, âm thầm thay hắn làm chút chuyện không thể quang minh chính đại làm.”

“Nhất phẩm đới đao hộ vệ?”

Nhã Lệ rất kinh ngạc, nàng không thể ngờ người nàng yêu lại là người tài giỏi như thế.

“Đúng!” Hấn thở dài, “Ta còn là võ tể tướng đấy!”

“Võ tể tướng?”

Nàng không giải thích được nháy mắt hỏi. Nàng chỉ nghe qua Tể tướng, không biết Tể tướng còn phải phân ra văn võ.

“Đó là do hoàng thượng tùy hứng, miễn cưỡng thêm danh hiệu trên người ta. Hấn cho là Nhược Thủy bày mưu tính kế, là Văn Tể tướng của hấn, phương diện võ công ta tương đối am hiểu, cho nên...” Hấn cũng rất không muốn nha!

Nghe thấy hấn dùng giọng nói khôi hài hình dung Hoàng Thượng, nàng khe mỉm cười. “Bản thân thiếp cho là Hoàng Thượng rất đáng yêu.”

“Đáng yêu? Nếu hấn nghe được nàng nói như vậy, khẳng định sẽ không biết nên khóc hay nên cười. Nếu hấn biết ta cười nàng, nhất định sẽ không ban thánh chỉ này.”

“Đúng rồi, chàng còn chưa nói chàng làm sao có thể thoát thân?” Nói đến thánh chỉ, nàng lập tức trở lại chủ đề vừa nói đến.

Lý Hàn Băng lấy từ trong ngực ra một khối kim bài “Đây là ngự tứ kim bài, chỉ cần đưa lệnh bài này ra, như hoàng thượng đích thân tới. Nàng cho là ý đồ mới của Hoàng Thượng hữu dụng hơn, hay ý đồ cũ được coi trọng hơn?”

Hấn dùng giọng nói ranh mãnh, trong lời nói hàm ý khiến cho Nhã Lệ hiểu rõ cười.

“Vậy nàng còn muốn đem ta cho những nữ nhân khác sao?”

“Dĩ nhiên không, chàng là của thiếp.”

Nàng lấy giọng công khai nói với hấn, sau đó kéo đầu hấn xuống, đem môi đặt lên môi hấn. Lý Hàn Băng vui vẻ tiếp nhận sự chủ động của nàng, tay vì lẫn nhau mà cởi bỏ quần áo.

Bởi vì chia lìa nhiều ngày, trên người hấn ngày trước lại có thương tích, hồi lâu không có thân mật đụng chạm cho nên hai người cũng lộ ra vẻ khẩn cấp, phảng phất muốn đối phương dung nhập vào cơ thể mình. Bọn họ lời lẽ tương đồng, giống như nghe được tiếng tim đập thành thịch của lẫn nhau.

Nhiệt tình không ngừng thiêu đốt, hai người từ ghế chuyển qua bàn, rồi qua giường, cùng nhau tạo ra một khúc nhạc hòa quyện cảm động. Bọn họ hoan ái kịch liệt cuồng dã đòi hỏi đối phương đồng thời hưởng thụ khoái cảm làm người ta mất hồn kia...

18. Chương 18: Chương 8.1

Phủ Tể tướng hết sức náo nhiệt, đám nô tỳ dưới sự chỉ huy của tổng quản, bận rộn vì hôn lễ đường đệ của Tướng gia.

Chú rể cùng tân nương thì đang ở bên ngoài du ngoạn, bởi vì Lý Hàn Băng không muốn suốt ngày ở trong Vương phủ chạm mặt cùng Vương gia, Vương phi.

Đêm hôm nay, hai người từ miếu thờ ngoại ô trở lại, từ đại sảnh bên cạnh vòm đi tiếp xuyên qua hành lang ngoằn ngoèo, tính toán trở về phòng nghỉ ngơi.

Ai ngờ Vương gia cùng Vương phi đang ở hành lang đợi nhi tử trở về.

Đứng bên cạnh bọn họ là một vị cô nương thanh tú xinh đẹp, nàng có một loại hơi thở cao quý tự nhiên, làm Nhã Lệ không khỏi liếc nhìn nàng một cái.

“Băng Nhi.” Vương phi gọi.

Nhìn thấy bọn họ, trong nháy mắt mắt Lý Hàn Băng trầm xuống, giọng nói không có thiện cảm: “Các người tới làm cái gì?”

Nhã Lệ kéo ống tay áo hắn, khẽ lắc đầu, hy vọng hắn có thể khống chế tính tình của mình.

Lý Hàn Băng liếc nhìn nàng một cái, đem bàn tay bé nhỏ của nàng ôm trọn, tỏ vẻ hắn biết chừng mực, nàng không cần lo lắng.

“Người tiểu tử này, đây là thái độ gì? Không sợ công chúa Chiêu Tuyết chê cười sao?” Sau khi trách cứ, Vương gia chuyển hướng qua Chiêu Tuyết, lễ độ đối với nàng nói: “Công chúa, thật xin lỗi, đứa nhỏ tính tình không tốt, mong thông cảm.”

Lời của hắn khiến cho Nhã lệ chú ý. Thì ra vị này chính là công chúa Chiêu Tuyết, quả nhiên khí chất xiaots chúng.

“Vương gia đừng nói như vậy, là tiểu Vương gia có cá tính.” Chiêu Tuyết mỉm cười nói.

Lý Hàn Băng không cho là đúng trợn mắt trắng, cảm thấy vị công chúa này căn bản là mở mắt nói bừa.

“Công chúa thật là độ lượng.” Vương gia ha hả cười nói.

“Băng Nhi, vị này là công chúa Chiêu Tuyết. Công chúa, hắn là nhi tử Hàn Băng của ta.” Vương phi vì bọn họ giới thiệu lẫn nhau.

“Hàn Băng ca ca.” Chiêu Tuyết chủ động hướng hắn chào hỏi, ra vẻ lễ độ.

“Ta đã sớm cảnh cáo các người, hôn sự này ta sẽ không làm theo các người, đừng cho là ta không biết trong lòng các người đang nghĩ gì.” Lý Hàn Băng trực tiếp nói rõ.

Giọng hắn giễu cợt làm ba người sắc mặt biến đổi.

Vương gia, Vương phi tính toán để cho công chúa và hắn gặp nhau một lần, vẻ đẹp cùng khí chất xuất chúng của nàng nhất định có thể mê hoặc tâm của nhi tử, kể từ đó hắn có thể thay đổi chủ ý.

Mà Chiêu Tuyết từ nhỏ đã thích Lý Hàn Băng. Khi còn bé, hắn thường theo hoàng huynh của nàng đọc sách, luyện võ, chơi đùa, mặc dù tính tình hắn không tốt, vốn hung hăng với nàng, nhưng nàng chính là thích khí thể nam tử của hắn, trái tim đã sớm trao cho hắn.

Cho nên, sau khi nàng nghe được hắn cự tuyệt hôn sự này, nàng liền chủ động tới gần hắn, để cho hắn thay đổi chủ ý mà cưới nàng.

“Hàn Băng ca ca, người đã quên Chiêu Tuyết rồi sao? Ngày trước người thường gọi ta là Tiểu Tuyết Tuyết Chiêu Tuyết mà!” Nàng rất nhanh vui vẻ cười đối với hắn nói.

“Tiểu Tuyết Tuyết?” Lý Hàn Băng nheo mắt lại, hồi tưởng cái tên này.

“Đúng vậy, Tiểu Tuyết Tuyết, người nhớ ra rồi, có phải hay không?” Nàng cười rực rỡ, nhưng nhìn đến nữ nhân đang ở bên cạnh hắn, trong mắt hiện lên một tia khinh thường cùng ghen tỵ.

“Người là tiểu cô nương ngày trước thích chạy theo sau lưng bọn ta?” Lúc ấy hắn chỉ cảm thấy nàng rất đáng ghét, hơn nữa nếu không vì để ý nàng, nàng sẽ luôn khóc đến long trời lở đất, làm cho người ta chịu không được. (TN: con bé này có công lực gút mĩ nhỏ tí mờ đã làm *long trời lở đất* bá phục bá phục *cười khẩy*)

Không nghĩ tới công chúa đáng ghét ngày trước hiện tại đã trở nên duyên dáng yêu kiều, nhưng đây cũng không phải là chuyện của hắn, bởi vì trong mắt hắn chỉ có Nhã Lệ, bất kỳ nữ nhân xinh đẹp nào cũng đều thua kém nàng.

“Đúng vậy, chính là ta.” Chiêu Tuyết mừng rỡ nói, vội vàng đi đến bên cạnh hắn, cố ý muốn chen đến bên cạnh Nhã Lệ.

“Thật vui khi người còn nhớ rõ ta, mấy năm qua, ta không có lúc nào là không nhớ thương người!”

Lý Hàn Băng thấy nàng rõ ràng đắc ý liền cảm thấy không vui, dùng sức kéo Nhã Lệ kề sát bên cạnh mình, sau đó mượn lực đem Chiêu Tuyết đẩy sang một bên.

Sắc mặt Chiêu Tuyết nhất thời trở nên hết sức khó coi. Ghê tởm, vì nữ nhân này mà hắn đem nàng gạt sang một bên! Nàng trừng mắt nhìn Nhã Lệ một cái. (TN: cô mới là đồ ghê tởm *cười khinh bỉ* >.<)

Nhã Lệ vô tội nhìn nàng, thật ra thì trong lòng đang cười rộ rỡ. Nàng may mắn vì Hàn Băng thẳng thắn như vậy, nếu hắn vì bận tâm mặt mũi của công chúa mà để công chúa tùy ý đối xử với nàng như vậy, trong lòng nàng không biết sẽ khổ sở cỡ nào.

“Ta không nhớ rõ người, là người lúc nãy nhắc tới, ta mới nhớ.”

Lời lạnh lùng của hắn lại càng tổn hại nặng nề, để cho mặt mũi Chiêu Tuyết trở nên dữ tợn, cố gắng hít sâu bình phục tâm trạng.

Nhã Lệ cũng nhin không được nữa phũ một tiếng bật cười, khiến cho mặt mũi Chiêu Tuyết mất hết.

Chiêu Tuyết trừng mắt nhìn nàng nói: “Người là ai? Người đang ở đây cười nhạo bọn công chúa sao?” Nàng cơ hồ bị chọc giận nổi sát ý.

“Ách, tiểu nữ không dám có ý tứ cười nhạo công chúa.” Nhã Lệ không tự nhiên nhìn Lý Hàn Băng một cái, trong mắt hàm chứa oán trách, ai dạy hắn nói chuyện không khách khí như vậy, hại nàng nhin không được bật cười.

“Vậy người cười là có ý tứ gì?” Chiêu Tuyết bị chính nam nhân mà mình ái mộ nhục nhã, một bụng khí tức không cách nào phát tiết, không thể làm gì khác hơn là bắt nạt Nhã Lệ.

Nhã Lệ trong lòng âm thầm kêu khổ, có phải chỉ cần là công chúa thì đều có chút kiêu căng không? Trong đầu nàng linh quang chợt lóe, nói: “A, ta cười Hàn Băng! Là hắn cười nữa. Chàng nói có phải hay không? Hàn Băng.” Cùng lúc nói, nàng lấy khuỷu tay đụng hắn, tỏ vẻ nếu hắn dám phủ nhận nàng sẽ cho hắn mất mặt.

Hàn Băng bị nàng hỏi như vậy, cảm thấy có chút khó giải thích, nhưng nàng cảnh cáo hắn như vậy, hắn không thể làm gì khác hơn là gật đầu tỏ vẻ đồng ý với nàng.

Hai người cử động ăn ý, hơn nữa ai cũng biết Nhã Lệ thù ghét lý do quá mức gượng ép, căn bản không phải lý do, mà hắn còn ngầm đồng ý với nàng, làm Chiêu Tuyết nổi trận lôi đình.

Bất quá, nàng không phải không hiểu rõ cá tính Lý Hàn Băng, biết rằng đối với hắn thể hiện tính tình công chúa không có tác dụng, cho nên nàng hết sức khắc chế tính tình sắp bộc phát.

“Ta không hiểu, Hàn Băng ca ca, ta là công chúa cao quý, bộ dạng xinh đẹp vô song, vì cái gì người không cưới ta, lại muốn kết hôn với một nữ nhân vô danh?”

Lời tự phụ của nàng làm Nhã Lệ không thể tưởng tượng nổi, làm sao lại có người tự đại như vậy?

“Bởi vì nàng là Nhã Lệ.” Những lời này tuy rằng ngắn gọn, lại nói ra được tâm ý của hắn.

Trong lòng Nhã Lệ cảm động, hắn nói như vậy là công khai thể hiện nàng là duy nhất của hắn, cả trái tim của nàng, cả người cảm thấy nhẹ bay, tùy ý để hắn nắm tay dẫn đi.

Chiêu Tuyết thấy hắn đối xử với nàng như không có gì, lôi kéo người đàn bà kia rời đi, giận đến dậm chân.

Vương phi vội vàng trấn an nói: “Công chúa, người đừng tức giận, ta có một phương pháp hay. Ta thấy Băng Nhi rất nghe lời cưới người đàn bà kia, không bằng chúng ta hạ thủ trên người nàng, có lẽ Băng Nhi sẽ nghe lời nàng cưới người không chừng, bất quá, có thể tạm thời để người chịu khổ rồi.”

Chiêu Tuyết vội vàng hỏi: “Sao? Vương phi có phương pháp gì tốt?”

“Xin công chúa nói cho nàng ta biết, người nguyện ý làm thiếp của Băng Nhi, sau đó từng bước đem nàng bức lui, đến lúc đó Băng Nhi sẽ là của người.”

“Muốn ta đây làm sao?” Trong lòng Chiêu Tuyết dâng lên một tia hy vọng, vội vàng hỏi tiếp.

“Muốn ta đây làm sao?” Trong lòng Chiêu Tuyết dâng lên một tia hy vọng, vội vàng hỏi tiếp.

Thế là Vương phi ở bên tai nàng khe khẽ nói nhỏ, Chiêu Tuyết lắng nghe, trên mặt dần dần tràn ngập ánh sáng chói lọi, nhưng đáy mắt hiện lên một tia tàn nhẫn.

Vương phi như thế nào cũng không nghĩ tới, mặc dù kế sách của nàng hay, nhưng Chiêu Tuyết cũng có ý tưởng khác, cơ hồ tạo thành một hồi gió lốc khó có thể kiểm soát.

....

Trong phòng Thủy Dạng lâu,

“Tại sao bộ dạng lại hớn hở như vậy? Chuyện gì vui vẻ vậy?” Lý Hàn Băng nhìn Nhã Lệ mặt mày mỉm cười nhìn chăm chú vào hắn, khó hiểu liền hỏi.

Bởi vì hiện tại hai người đang sống chung, Nhã Lệ có vẻ cởi mở, nàng đặt mông ngồi trên đùi hắn, hai tay vịn bờ vai của hắn, cười nói: “Dĩ nhiên vui về! Chàng nói ta là duy nhất nha!”

Lời nói trực tiếp của nàng làm cho hắn cực kì không tự nhiên, né tránh ánh mắt của nàng phản bác: “Ta lúc nào nói những lời này?”

“Thế nào không có, Chàng đừng nghĩ muốn quít đó. Chàng vừa rồi rõ ràng nói vì thiếp là Liễu Nhã Lệ nên mới muốn kết hôn với thiếp. Thiếp đối với chàng hiểu rõ, nếu chàng không phải có tình với thiếp, sẽ không nói những lời như thế. Hàn Băng, những lời ngọt ngào này của chàng thiếp để trong đáy lòng đấy!”

Nhã Lệ trước mắt tựa hồ biến thành một nữ nhân khác, cười khê đáng yêu, nhưng có một hương vị khác, làm hắn cảm giác mới mẻ.

“Nàng trở nên như vậy thật khác!” Tâm tình Hàn Băng sáng sủa không ít, hờn dỗi vừa rồi đã bị quét sạch.

Nàng cố ý bày ra vẻ mặt mười phần mềm mại đáng yêu, đối với mị nhãn của hắn nói: “Sao? Kia...Chàng có phải hay không đã bị thiếp mê hoặc?”

“Ha ha...Chỉ cần nàng lộ ra chút xiu da thịt, ta liền không có cách nào khống chế được biến thành một con dã thú.”

Hắn cố ý bày ra một bộ dáng mê đắm, ngửi các nơi trên người nàng, trêu chọc nàng bật cười khanh khách.

“Ha ha...!” Nàng cầm chặt lấy bờ vai của hắn, yêu kiều trách mắng: “Đừng ngửi nữa! Chàng ngửi rất ngứa!”

“Được rồi, thấy nàng cười đến nước mắt cũng ra, ta liền từ bỏ qua cho nàng, bắt quá, ta muốn nàng hôn ta một chút mới được.” Hắn chỉ chỉ môi của mình, yêu cầu đối với nàng.

“Đại sắc lang” Nàng cười mắng nói, bắt quá vẫn là nhanh chóng hôn xuống môi hắn, “Như vậy có thể sao?”

Hắn ra vẻ đứng đắn suy nghĩ một chút nói: “Ừ... đối với một người đang học nghề như nàng mà nói, dạng này cũng miễn cưỡng chấp nhận được.”

Nàng buồn cười đập hắn một quyền, sau đó nghiêm túc nhìn hắn, “Như vậy, tâm tình chàng khá hơn chút chưa?”

Lý Hàn Băng có chút kinh ngạc nhìn nàng, “Tâm tình của ta đúng là không thoát khỏi con mắt của nàng, đúng không?” Nụ cười của hắn tràn đầy ấm áp. Bởi vì có nàng, tim của hắn không hề trống rỗng.

“Ta chỉ là quan tâm chàng thôi!” Tựa đầu vào ngực hắn, đầu ngón tay nàng vẽ trên ngực cứng rắn của hắn bức tranh, vẽ mặt cùng hắn nhẹ nhõm.

“Ha ha.....”

“Đúng rồi, thì ra chàng và Chiêu Tuyết công chúa là thanh mai trúc mã sao?” Nhã Lệ giống như lơ đãng nhắc tới, những lỗ tai đã sớm giờ lên, khẩn cấp muốn biết hắn trả lời như thế nào.

“Cũng không phải như vậy.”

Khóe miệng nàng vung lên vui vẻ hài lòng, nhưng vẫn cố ý đối với hắn nói: “Nhưng người ta nói chàng cũng gọi nàng là Tiểu Tuyết Tuyết, vậy không phải là chàng thân mật gọi nàng à?”

Nàng ngẩng đầu lên, cười rục rờ đối với hắn, khuôn mặt đầy vẻ chế nhạo, bất quá có thể nhìn ra một chút vẻ ghen tức bên trong.

Nhã Lệ để ý hắn, khiến cho nàng từ những vẻ mặt cùng cử động rất nhỏ đều làm hắn có thể phát hiện ra tâm tình của nàng, Lý Hàn Băng miệng không nói, nhưng đối với sự quan tâm của nàng cũng đã vượt xa mong muốn thừa nhận tình cảm của hắn.

Hắn cố ý hít hà trên người nàng, khiến nàng cười duyên một trận, khẽ đẩy mặt của hắn.

“Chàng đang làm cái gì?”

Hắn xoa mũi đối với nàng nói: “Ta làm sao lại ngửi thấy vị dấm chua vậy?”

Nhã Lệ là một cô gái thông minh, làm sao mà không nghe ra được hắn trêu chọc, nàng không đồng ý nói: “Người ta ghen ở đâu.” Nàng cong miệng lên, đánh chết cũng không muốn thừa nhận.

“Còn nói không có, ta rõ ràng ngửi được vị dấm chua.” Hắn cười, giống như chó nhỏ ngửi chung quanh, hơn nữa còn cố ý cọ xát trên người nàng.

“A.....” Nàng bị hắn chọc cho cười không ngừng, cuối cùng vất vả ngừng cười, nàng nghiêm túc nói với hắn, “Được rồi! Đừng làm ồn. Chàng cho là Vương gia cùng Vương phi cam tâm tình nguyện cho chúng ta thành thân sao?”

Lý Hàn Băng không thêm quan tâm nói: “Ta không quan tâm họ có cam tâm tình nguyện hay không! Cho tới bây giờ, bọn họ coi như an phận, người cũng đừng lo lắng nhiều như vậy.”

“Chỉ mong như lời chàng nói.” Chẳng biết tại sao, chỉ cần nghĩ đến bọn họ cùng công chúa Chiêu Tuyết, lòng của nàng đã cảm thấy đặc biệt an an.

“Được rồi! Đừng cau mày.” Bàn tay to của hắn xoa giữa lông mày của nàng. “Như vậy rất xấu đó.”

“Tốt! Còn chưa cùng thành thành thân, người lại bắt đầu chán ta rồi?” Nàng ngồi chồm hổm trên người hắn, tay nhỏ bé bắt đầu dao động trên người hắn.

19. Chương 19: Chương 8.2:

“A, người tiểu yêu tinh này...” Hắn ngửa đầu rên rỉ một tiếng, hơi thở trở nên nặng nề

Bàn tay bé nhỏ của nàng nhẹ nhàng giống như hồ điệp phi vũ, bận rộn vuốt ve người hắn, kế tiếp là đôi môi non mềm đỏ mọng đặt tại địa phương đã từng chạm qua.

Sau đó, môi của nàng chạm vào yết hầu của hắn, nhẹ nhàng duyệt hôn, tay nàng chậm rãi hạ xuống, cởi bỏ quần áo của hắn, tiếp theo, đôi môi của nàng di chuyển đến ngực hắn, rồi bao bọc quanh núm ti của hắn.

Hai tay hắn gắt gao bắt lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, mặc dù nàng ngây ngô nhưng đây lại là điểm trí mạng hấp dẫn dụ hoặc hắn, hắn quả thực đã hoàn toàn đầu hàng.

“.....A! Lệ Lệ...” Đầu của hắn hơi hơi ngửa ra sau, hô hấp dồn dập, biểu hiện rõ ràng cho nàng biết là hắn thập phần hưởng thụ. Nhã Lệ khẽ ngẩng mặt lên, lộ ra thần thái kiêu my, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng thoát nhìn đặc biệt mê người. Nàng vươn tay rút cái trâm cài đầu, hơi lắc lắc, làm cho mái tóc mây tung xuống, thuận theo động tác của nàng mà đong đưa.

Tiếp theo, nàng trút bỏ quần áo trên người, chỉ lưu lại cái yếm cùng tiết khố. Da thịt tuyết trắng lồ lộ cùng đôi mắt mím cười quyến rũ, nàng giơ tay nhắc chân trần đầy sức quyến rũ, làm cho máu trong toàn thân hắn đều đi xuống dưới, tập trung ở cội nguồn dục vọng.

Không tự chủ được, hai tay của hắn muốn xoa nắn thân thể nhìn thật ngon miệng mê người kia, nàng lại giơ tay ngăn hắn, không cho hắn thực hiện được, lộ ra tươi cười vô hạn phong tình nói với hắn: “Như vậy chàng còn nói ta xấu sao?”

Cái miệng nhỏ nhắn kia hé ra hợp lại phun ra từng chữ ngọt ngào như mật, làm hấn tâm dương khó nhin, muốn đem thân thể mê người này ôm vào trong lòng, từ từ nhấm nháp một phen.

Nàng lại lần nữa ngăn cản hành động của hấn, nói: “Không, lần này để thiếp chủ động”, nàng hướng hấn nở nụ cười quyến rũ, rồi tự động ngồi lên trên người hấn.

Hai tay cao thấp vuốt ve lưng mượt của hấn, đầu của nàng lại lần nữa chôn ở trước ngực hấn, nghịch ngợm đùa với nhũ tiêm của hấn. Chậm rãi, nàng bắt đầu lần xuống dưới, lớn mật đem lưng quần hấn cởi bỏ, làm cho quần hấn rơi trên mặt đất.

Vật nam tính cứng rắn kia hiện ra, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của nàng, đôi mắt nàng chăm chú nhìn nó, ngạc nhiên khi thấy cái đó ngày càng trưởng to ra.

Nàng ngượng ngùng hỏi: “Nó..... Nó như thế nào mà càng lúc càng trở nên lớn?”

Hấn cười khở: “Còn không phải vì nàng nhìn nó sao!”

Không có chuyên tâm nghe hấn nói cái gì, bởi vì lực chú ý của nàng đều dồn ở vật cực lớn kia, cái đó phẳng phát như có sinh mệnh, cảm ứng được ánh mắt của nàng mà ngày càng ngẩng cao đầu.

Đôi tay nhỏ bé của nàng rất nhanh cầm lấy nó. Cảm xúc lúc động chạm mềm mại như tơ nhưng làm cho lòng nàng kinh ngạc càng sâu, không nghĩ tới cái đó ở trong tay mình ngày càng cứng rắn trưởng đại.

Nàng chỉ là cầm lấy nó, không có thêm động tác gì, cũng đã làm hấn cảm giác được từng đợt nhiệt lưu trong cơ thể trào lên, hấn dự đoán được nàng có khả năng mang đến cho hấn khoái cảm mãnh liệt, bởi vậy hấn cầm lấy bàn tay của nàng, dẫn dắt nàng chuyển động đôi tay nhỏ bé, khẽ vuốt vật nam tính của hấn.

Khoái cảm như dòng nước xiết bao phủ hấn, lý trí của hấn đã sớm không cánh mà bay, tất cả cảm giác đều tập trung ở thân dưới, đầu hấn hơi ngửa ra sau, hưởng thụ cảm giác sung sướng nàng mang đến.

Nàng nhìn chăm chú biểu tình hưởng thụ của hấn, miệng hấn phun ra từng đợt rên rỉ, trán xuất ra một tầng mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng, cuối cùng một cổ chất lỏng màu trắng đục phun ra ở trên tay nàng, nàng thấy vật đang cầm trong tay mềm nhũn, dần dần thu nhỏ lại, trong mắt nàng tràn đầy kinh ngạc.

Lí Hàn Băng cúi đầu nhìn nàng, chỉ có nàng mới có thể làm cho hấn không khống chế được ở trên tay nàng mà phát tiết, hấn đối với nàng thật không có chút phòng vệ nào, hoàn toàn chỉ là tín nhiệm.

Đây là lần đầu tiên hấn đối với nữ nhân nảy sinh cảm giác tín nhiệm này, cảm giác này thật sự làm cho hấn thoải mái đến cực điểm.

Khi hấn muốn kéo Nhã Lệ, nàng lại làm ra việc khiến cho hấn khiếp sợ ——

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng nhưng lại đem nó ngậm vào.

Cơ hồ là ngay lập tức, vật nam tính bị cảm giác ấm áp trong khoang miệng bao phủ, cảm giác như tiến vào nơi mềm mại kia làm cho nó lập tức thức tỉnh dậy.

“Úc!” Đôi tay hấn xoa bờ vai lỏa lồ của nàng, mềm nhẵn mát mẻ làm cho lửa tình trong hấn ngày càng tăng cao. Hấn hí mắt nhìn cảnh cái miệng nhỏ nhắn của nàng cố sức phun ra nuốt vào vật cực đại nam tính, hai mắt nàng mê ly, biểu tình mông lung, cực kỳ động lòng người.

Bàn tay to của hấn vòng ra phía sau, gỡ bỏ cái yếm nàng đang mang, cái yếm thuận theo rút xuống, cặp tuyết lê trắng noãn lập tức hiện ra trước mắt hấn, nụ hoa đứng thẳng nhìn mê người tùy theo động tác của nàng mà hơi rung rung.

Hấn không nghĩ lại làm cho chính mình không khống chế được ở trước mặt nàng, hấn cũng muốn nàng cùng lúc được thỏa mãn, cho nên hấn đem nàng kéo lên, đỡ xuống vật che đậy cuối cùng, làm cho nàng ngồi khóa trên đùi hấn, rồi mới cúi đầu cướp lấy nụ hoa đang run rẩy kia.

“.....A..... Băng.....” Nhã Lệ vòng cánh tay qua cổ hấn, cả người hư nhuyển dựa vào hấn.

Xuân triều của nàng đã tràn ra, chất lỏng trắng mịn theo việc hấn cố ý trên trọc ở chỗ tư mật ứa ra ko dứt, dính dính vào hai người đang ân ái.

Thế là hần đem eo nhỏ của nàng nâng lên, chậm rãi tiến vào trong cơ thể nàng.

Hần bắt đầu luật động, từ động tác nhàn nhã lúc đầu rồi càng ngày càng mau chóng. Hần cúi đầu nhìn thân hình nàng đưa lên đưa xuống mà mái tóc xinh đẹp lại lay động theo thân thể duyên dáng ấy, thân thể linh hoạt tự như xà, đôi tuyết lê không ngừng đong đưa theo động tác hai người kết hợp, trên người nàng tỏa mát ra hương thơm tự nhiên mê người.

Mùi thơm cơ thể nàng giống như xuân dược, làm cho dục vọng của hần cuộn lên như sóng triều, khiến hành động va chạm của hần ngày càng nhanh và mạnh mẽ hơn.

Phát hiện cơ thể nàng bắt đầu co rút, sắp đạt đến đỉnh điểm vui sướng, hần hai tay ôm chặt lấy nàng, đẩy nàng nằm úp xuống bàn, rồi hần lại đem vật nam tính đưa vào trong cơ thể kia, nháy mắt khoái cảm khiến cho hai người đồng thời hô ra tiếng.

Hai người cùng đạt được cao trào, nguồn nhiệt nóng bỏng của hần phóng thích trong cơ thể nàng, đồng thời nụ hôn của hần dừng ở cái lưng tuyệt đẹp không tỳ vết của nàng.

20. Chương 20: Chương 9

Hôn lễ sắp cử hành ở phủ Tể tướng đã chuẩn bị gần như sẵn sàng, lúc này, vợ chồng Liễu học sĩ cũng được đưa tới kinh thành.

Mới nhận được tin tức, Lí Hàn Băng liền phi ngựa tiến đến ngoại ô nghênh đón bọn họ.

Nhã Lệ đi vào lâu tạm trú, nhìn nhóm nô tỳ rất bận rộn vì sắp xếp chỗ ở của cha mẹ nàng, cũng nhìn chung quanh xem có gì khuyết thiếu.

“Người tên là Nhã Lệ đi?”

Nghe được có người kêu tên của nàng. Nàng vội vàng quay đầu, thấy Vương phi đang đứng ở cửa, trên mặt tươi cười vô cùng thân thiết.

Mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng Nhã Lệ vẫn gật gật đầu, hướng nàng đi đến, đối nàng hành lễ.

“Vương phi.”

“Nhã Lệ, ta nghĩ, ngươi phải gả gấp cho Băng Nhi trước khi sự việc trở thành thật, ta cũng đã chuẩn bị sẵn quà muốn tặng cho ngươi, giờ theo ta vào phòng lấy, được chứ?” (TN: Câu này bạn nhờ vì bạn dùng cv)

“Ngài không phản đối ta cùng Hàn Băng thành thân?” Nhã Lệ kinh ngạc hỏi.

“Đáng vậy!” Vương phi cười dài đối nàng nói: “Ta biết rõ tính tình Băng Nhi, một khi hần muốn, bất luận kẻ nào đều không thể thay đổi được quyết định của hần, cho nên chúng ta quyết định thuận theo ý hần, hưởng chi người là nữ nhi của Liễu học sĩ, tin tưởng nhất định là người *biết thư đạt lễ* (TN: *:giống nghĩa câu: thấu tình đạt lý ý) thật là cô nương tốt, hai người các ngươi yêu nhau, chúng ta càng không có lý do gì phản đối a.”

Lời nói của nàng hợp tình hợp lý, nhưng không biết vì cái gì, đáy lòng Nhã Lệ mơ hồ tổng cảm thấy Vương phi tươi cười có chút quái dị.

Xem nàng gật gật đầu, Vương phi tiếp tục tươi cười đối nàng nói: “Vậy ngươi cùng ta vào trong phòng, ta đem quà đưa cho ngươi.”

Nhã Lệ nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng gật gật đầu. nàng sợ chính mình nếu không tiếp thu, Vương phi một khi mất hứng, nàng nên làm cái gì bây giờ? đành phải trước nhận hảo ý của nàng, sau rồi đem chuyện này nói lại cho Hàn Băng.

Khi nàng sắp theo Vương phi vào lâu tạm trú, một nha hoàn chạy tới, hỏi: “Liễu tiểu thư, không biết màu sắc phòng ngủ có thích hợp với Liễu lão gia cùng phu nhân?”

Đột nhiên bị gọi lại làm cho Vương phi cực kì hờn giận, trách cứ nói: “Loại việc nhỏ chính người quyết định thì tốt rồi, ngay cả loại sự tình này đều phải hỏi, người như thế nào được làm việc?”

Nhà hoàn sợ hãi vâng dạ, chạy nhanh lui ra.

Nhã Lệ khó hiểu nhìn Vương phi, loại sự tình này có cần phải phát giận sao?

“Nhã Lệ, chúng ta đi thôi!” Vương phi xoay người đối nàng cười, tốc độ biến sắc làm Nhã Lệ xem lú lờ.

Các nàng đang đi vào tầng lầu tạm trú của phu thê Vương gia.

Đẩy cửa phòng ra, Vương phi đi đến trước giường xuất ra hộp đồ trang sức, lấy ra một chuỗi trang sức bạch ngọc trên châu đưa cho nàng.

“Đây là một chút tâm ý của ta, chờ sau khi người gả vào đây, ta cho người một bộ trang sức bảo thạch nữa.”

Nhã Lệ cảm thấy phần lễ vật này rất quý trọng, muốn từ chối, “Này không tốt đi, Vương phi, ta.....”

Chưa để nàng nói hết, Vương phi vội vàng nói: “Người nếu không nhận, ta thật sự sẽ sinh khí.”

“Hảo, ngài đừng nóng giận, ta nhận là được, cảm ơn ngài.”

“Ha ha, như vậy là được rồi.” Vương phi đem hộp đồ trang sức cất đi, rồi mới đối nàng nói: “Người ở chỗ này chờ ta, ta đi ra ngoài có chút việc lập tức quay lại, không cần tránh đi.” Vương phi xem nàng gật gật đầu, đối nàng cười cười liền đi ra ngoài, thuận đường đóng cửa lại.

Nhã Lệ ngồi ở trên ghế đợi trong chốc lát, đột nhiên cửa phòng bị dùng sức đẩy ra, nàng quay đầu lại vừa thấy, phát hiện công chúa Chiêu Tuyết đứng ở cửa, vẻ mặt cao ngạo liếc nhìn nàng.

Nhã Lệ đứng lên đối nàng nói: “Công chúa, Vương phi không ở đây, ngài chờ một lát nữa nàng sẽ trở lại.”

“Ta là tới tìm người.” Khi một mình đối mặt với nàng, Chiêu Tuyết toát ra bản tính kiêu căng.

“Tìm ta? Có chuyện gì sao?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Bản công chúa tra qua, người bắt quả chỉ là nữ nhi học sĩ, mà ta là công chúa cao quý, có thể cho Hàn Băng ca ca một tương lai tươi sáng.”

“Thì tính sao?” Nàng không hiểu công chúa cùng nàng nói chuyện này để làm gì.

“Chẳng lẽ người không biết địa vị, quyền thế là điều mà đại bộ phận nam nhân theo đuổi sao?” Vẻ mặt Chiêu Tuyết khinh thường nhìn nàng hỏi.

Nhã Lệ nhất thời hiểu được nàng đang biểu đạt điều gì, công chúa là muốn nàng thoái nhượng, đừng tìm Hàn Băng thành thân.

“Nhưng những điều đó cũng không bao gồm Hàn Băng.” Nàng biết hấn đối danh vị cùng quyền lực căn bản vô tâm.

“Người không phải Hàn Băng ca ca, như thế nào có thể thay hấn nói chuyện?” Xem nàng nói chắc chắn như vậy, Chiêu Tuyết trong lòng thực mất hứng.

“Chúng ta đều nhanh thành thân, nếu ta còn không hiểu hấn, chẳng phải uổng phí chúng ta kết làm cây liền cành?” Nhã Lệ mang ý cười ôn nhu nói.

Chiêu Tuyết cảm thấy tươi cười của nàng cực kỳ chói mắt, cho rằng nàng là đang hướng mình khoe ra. Nghĩ đến mưu kế của Vương phi nói cho nàng, khóe miệng nàng giờ lên một chút cười xảo trá.

“Phải không? Thật không nghĩ tới hấn là như vậy cùng người nói a, nhưng người biết không? Lúc ở trên giường hấn cũng không nói với ta như vậy.”

“Trên giường?” Những chữ này làm cho Nhã Lệ ngẩn ngơ, “Hấn..... Cùng người trên giường?”

Chiêu Tuyết thấy sắc mặt nàng khê biến, trong lòng có vài phần đắc ý. “Đúng vậy!”

“Ta không tin.”

Thần sắc nàng kiên định và giọng như đinh chém sắt khiến lòng Chiêu Tuyết đột nhiên cuồng loạn, cho là Nhã Lệ khám phá ra lời nói dối của mình, bất quá, vừa nghĩ tới chuyện Vương phi nói cho nàng biết, nàng vội nàng nói tiếp.

“Đó là thật sự! Hàn Băng ca ca thấy chỉ có hai người chúng ta một chỗ, hẳn đối với của ta liền nhiệt tình càng không thể vẫn hồi đầu.”

Trên mặt Nhã Lệ vẻ mặt kiên định vẫn chưa biến, Chiêu Tuyết thấy thế, lộ ra một chút cười ái muội.

“Người nhưng đừng không tin, nếu không, ta như thế nào biết mong hẳn có cái bớt màu xanh? Mà ở hẳn.....” Chiêu Tuyết đột nhiên dừng lại, tiếp theo có chút e lệ nói: “Trên hỏa long của hẳn có một ấn ký màu đỏ, thế nào, ta nói có đúng không?”

(TN: *hỏa long*: rồng lửa, cơ mà ở trong câu này là gì thì ta hok biết ô...ô...)

Chiêu Tuyết vừa lòng thấy sắc mặt nàng kịch biến. Ha ha ha..... Quả nhiên bị lừa! Nàng lại tiến công, cố ý thở dài nói: “Hàn Băng ca ca đáp ứng ta, chờ sau khi thú người vào cửa, sẽ thú ta làm thiếp. Bởi vì ngại sự tồn tại của người, cho nên hẳn cũng thực khó xử a.”

Nhã Lệ chỉ cảm thấy trong đầu âm âm rung động, theo như những lời Chiêu Tuyết nói nàng cực kỳ khiếp sợ, bởi vì lời nàng nói là thật, hẳn tại chỗ đó quả thật có cái bớt, như vậy, hẳn thật sự đối công chúa Chiêu Tuyết cũng có ý?

“Không bằng người chủ động rời đi, như thế nào?” Trong mắt Chiêu Tuyết chớp động có thứ ánh sáng khác thường, hận không thể làm nàng lập tức gật đầu.

Nghe được Hàn Băng muốn nàng rời đi, lòng của nàng có phần kinh hãi ẩn đau, bỗng nhiên, một tia lý trí chui vào trong đầu nàng, nàng ngẩng đầu nói: “Không, ta không ly khai hẳn, chúng ta đều phải thành thân! Cho dù người nói như vậy, ta phải gặp mặt Hàn Băng hỏi hẳn một chút, rồi mới quyết định làm như thế nào.”

Nhã Lệ rất nhanh xoay người, quyết định đi tìm Lí Hàn Băng để hỏi cho rõ ràng.

Thấy nàng như thế, sắc mặt Chiêu Tuyết đột nhiên biến. Nữ nhân chết tiệt, thế nhưng còn kiên trì như vậy, đừng trách nàng nhẫn tâm.

Khi Nhã Lệ sắp bước ra khỏi phòng, Chiêu Tuyết dùng sức một phen bắt lấy cánh tay Nhã Lệ, hơn nữa ý bảo hai cung nữ đang chờ ở ngoài cửa tiến vào, mỗi người một bên áp giữ nàng.

Nhã Lệ bỗng nhiên bị người áp trụ, lại thấy mặt Chiêu Tuyết trở nên dữ tợn, nàng trong lòng cả kinh, nhưng vẫn là trấn định hỏi: “Người muốn làm cái gì?”

Chiêu Tuyết giơ tay lên hung hăng đập nàng một cái bạt tai, ba một tiếng, trên khuôn mặt trắng nõn của nàng lập tức hiện lên một dấu tay đỏ hồng rõ ràng.

Thẳng đến khi miệng có mùi máu tươi, Nhã Lệ nâng mặt lên trong mắt thấy rõ sự kinh hoàng, cảm thấy Chiêu Tuyết giống như điên rồi.

“Hừ! Bản công chúa đã sớm nhìn người không vừa mắt tưởng sửa chữa người, hiện tại chính người tự đưa lên cửa, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.” Giờ phút này Chiêu Tuyết tựa như Quỷ Dạ Xoa, làm người ta cảm thấy nàng thực đáng sợ.

“Người đây là..... Làm cái gì?” Nhã Lệ chỉ cảm thấy hai bên má đau rát, ngay cả nói chuyện đều có chút khó khăn.

“Làm cái gì? Ta là vương công cao quý, làm sao có thể tần tiện như thiếp được? Ta vốn muốn cho người biết khó mà lui, không nghĩ tới lại bị người coi thường, không muốn chinh mình đi, ta chỉ phải xuống tay.” Mâu quang nàng chợt lóe tia tàn nhẫn, nói tiếp: “Chỉ cần trừ bỏ người, Hàn Băng ca ca chỉ có thể là của duy nhất một mình ta, trong mắt hẳn chỉ biết có ta.”

“Kia..... Chuyện hẳn cùng người trên giường là sự thật?” Nhã Lệ quan tâm đến việc này nhất, nó biểu đạt là hẳn phản bội tình cảm của nàng.

Trong mắt hiện lên một tia sắc biến hóa kỳ lạ, Chiêu Tuyết cười ha ha nói: “Người cảm thấy thế nào?” Nàng cố ý như vậy hỏi lại, không nghĩ làm cho Nhã Lệ tốt đẹp hơn.

“Không.....” Nhã Lệ lắc đầu không muốn thừa nhận đây là sự thật.

“Mang đi.” Chiêu Tuyết ra lệnh một tiếng, hai cũng nữ lực đạo rất lớn lập tức đem Nhã Lệ tha đi.

∞∞∞∞

Liễu học sĩ cùng Liễu phu nhân dưới sự dẫn dắt của Lí Hàn Băng, rất nhanh đi vào phủ Tế tướng.

Vừa tiến vào trong phòng, Lí Nhược Thủy lập tức đi ra chào đón.

Ba người hàn huyên một lúc, Liễu phu nhân , hỏi: “Lệ Nhi đâu? Như thế nào không nhìn thấy nàng?”

“Liễu phu nhân. Nhã Lệ nghe nói các vị nhanh đến, nàng chính mình đi đến lâu tạm trú thu xếp! Ta phải người đi thỉnh nàng lại đây.” Lí Nhược Thủy nói xong, vội vàng phân phó hạ nhân đi thỉnh Nhã Lệ.

Không mất bao lâu, nô bộc vội vàng báo lại, “Tướng gia, không có nhìn thấy Liễu tiểu thư.”

“Thế còn ở Thủy Dạng Lâu đâu?”

“Tiểu nhân đi qua, cũng không có thấy nàng. Tiểu nhân hỏi qua nha hoàn hầu hạ Liễu tiểu thư, các nàng nói, Liễu tiểu thư nói với các nàng, nàng vẫn đợi tại lâu tạm trú, cho nên muốn bọn họ đi làm chuyện của mình, không cần ở bên người nàng hầu hạ.”

“Không thấy người, điều này sao có thể?” Lí Nhược Thủy vẻ mặt nghi hoặc.

Trong lòng Lí Hàn Băng cảm thấy có chút bất an, chưa nói một câu liên phi thân nhanh rời đi, quyết định đi đến lâu tạm trú một chuyến. Lí Nhược Thủy vội vàng đi theo phía sau, mà Liễu phu nhân cùng Liễu học sĩ hai người nhìn nhau, cũng quyết định đi theo xem đến tột cùng có chuyện gì xảy ra.

Đến lâu tạm trú, Lí Nhược Thủy sắp Lí Hàn Băng sắc mặt không tốt, nô bộc người người hoảng sợ, hần vội vàng tiến lên ngăn hần lại, hơn nữa đối với nhóm nô tỳ đặt câu hỏi.

“Ai là người cuối cùng nhìn thấy Liễu tiểu thư?”

Chỉ thấy bọn họ đều lắc đầu, rồi mới có một người trong đó đứng ra nói: “Tướng gia, chúng ta đều có thấy Liễu tiểu thư, nhưng sau đó mọi người đều đang bận rộn với việc của mình, cho nên không biết khi nào nàng rời đi.”

“Chẳng lẽ trong các người cũng không có người thấy nàng rời đi? Điều này rất quan trọng, nếu có người nào biết mà không nói, bị ta điều tra ra, hần là biết được sẽ có hậu quả gì.” Ánh mắt Lí Nhược Thủy đột nhiên trở nên sắc bén. Hần cho rằng trong đó nhất định có vấn đề, Nhã Lệ không có khả năng cái gì cũng chưa thông báo liền rời đi.

Một nô tỳ đi lên trước, ngập ngừng đối hần nói: Tướng gia, nô tỳ thấy Vương phi đi gặp Liễu tiểu thư, sau khi Liễu tiểu thư đi theo Vương phi ra ngoài, đến giờ vẫn chưa thấy trở lại đây.” Nàng chính là tỳ nữ bị Vương phi trách mắng.

Nàng vừa nói xong, Lí Hàn Băng lập tức chạy ra ngoài.

Liễu phu nhân nghi hoặc hỏi: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Liễu học sĩ, Liễu phu nhân, các người trước nghỉ ngơi một chút, ta đi nhìn xem, đưa lệnh ái lại đây gặp hai vị.” Lí Nhược Thủy cảm thấy sự tình chỉ sợ không có đơn thuần như vậy, huống chi Vương phi cũng không tán thành hôn sự của hai người, như thế nào đột nhiên đi tìm Nhã Lệ đâu?

Liễu học sĩ gật gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, chúng ta nghỉ ngơi ngay tại đây, nếu có tình trạng gì, còn thỉnh Lí đại nhân phái người đến thông báo một tiếng.”

Có lẽ Vương phi là gọi nữ nhi đi qua trò chuyện, bọn họ tiến đến như vậy chỉ sợ có chút không ổn. Liễu học sĩ cũng không hiểu được Vương gia cùng Vương phi phản đối hai người trẻ tuổi bọn họ thành thân, cho nên không biết sâu lo của Lí Nhược Thủy.

“Như vậy mời hai vị hảo hảo nghỉ ngơi, có chuyện gì ta sẽ cho các người biết.” Lí Nhược Thủy khách khí nói, phần phó hai nha hoàn lưu lại hầu hạ bọn họ, rồi mới bước nhanh rời đi.

∞∞∞∞

Khi Lí Nhược Thủy đuổi tới Quý Phù lâu, nhìn thấy đó là Lí Hàn Băng cùng Vương gia bộ dáng giường cung bật kiếm.

Vương phi kiên trì Nhã Lệ đã rời đi nơi này, mà Lí Hàn Băng bỏ qua, không tin lí do thoái thác của nàng.

“Nàng như thế nào lại không thấy? Rõ ràng là người đem nàng mang đi!” Lòng Lí Hàn Băng nóng như lửa đốt, cơ hồ bởi vậy mà phát cuồng.

“Chân là của nàng, nghĩ muốn đi nơi nào, ai có thể ngăn cản?” Vương phi không biết Nhã Lệ đã bị Chiêu Tuyết bắt đi, nghĩ rằng nàng chịu không nổi tin tức Chiêu Tuyết nói cho nên đã chủ động rời đi, chính là cũng không nghĩ tới con lại để ý Nhã Lệ như vậy, không tiếc cùng nàng trở mặt.

“Chúng ta trong lòng đều biết rõ ràng, người cùng cha không tán thành chúng ta thành thân, là người mang nàng đi, ta tìm không thấy nàng, đương nhiên hướng người đòi người!”

“Người..... Ta thật không nghĩ tới người sẽ vì một nữ nhân mà cùng nương nói chuyện như vậy.” Vương phi tức giận nói.

“Ta cũng không nghĩ tới người lại ích kỷ như thế, vì khoái hoạt của mình, mà hy sinh gia đình hòa thuận vui vẻ nguyên bản nên có của chúng ta.” Lí Hàn Băng lạnh lùng trào phúng, trong mắt hàm chứa sự khinh thường, đáy lòng lại nổi lên trăm trăm bi ai, vì mình sinh ra tại Vương phủ mà cảm thấy bất đắc dĩ.

“Người.....” Trên mặt Vương phi một trận xanh trắng lần lượt thay đổi, lời hấn nói trúng tim đen, cũng là sự thật, làm nàng không thể phản bác.

“Người là đứa con bất hiếu, rời đi Vương phủ đã nhiều năm, trở lại đã cùng nương người tranh luận như vậy, làm cho nàng sinh khí! Lão tử hôm nay không sửa chữa người, chẳng phải là cho người đề đầu cưỡi cổ giường oai?” Vương gia nghe hấn đối Vương phi nói chuyện, tức giận trách cứ nói, tay liền giơ lên muốn thưởng hấn một cái tát.

Ánh mắt Lí Hàn Băng u lãnh, mặt không chút thay đổi, không tránh không né, phát ra khí thế bức người lại làm Vương gia có chút lùi bước, tay giơ lên chần chờ không biết nên buông hay vẫn đưa qua.

“Người đánh đi.” Lí Hàn Băng không lạnh không nhạt đối hấn nói: “Người cùng nương là một dạng, còn không phải là vì chính mình hưởng lạc, tình nguyện làm ngụy quân tử. Hừ các người đều nuôi dưỡng tình nhân, lại ở trước mặt người khác làm bộ như thực ân ái, các người không biết như vậy thực đối trá sao?”

Bi con châm chọc khiêu khích như vậy, Vương gia thẹn quá hóa giận, một chưởng dùng hoàn bộ sức, tiếng kêu vang dội khiến mọi người ngừng hô lấp lại.

“Vương gia!” Lí Nhược Thủy sợ hãi kêu lên một tiếng. Rõ ràng hai người đều làm sai, tuy rằng đó là chuyện trưởng bối bọn họ, nhưng là ảnh hưởng đến thế hệ sau, cái tát này của Vương gia sẽ làm phụ tử bọn họ trong lúc đó càng vô phương cứu chữa, thật sự là không khôn ngoan.

Lực đạo của Vương gia rất lớn, làm đầu Lí Hàn Băng bị đánh lệch sang một bên, nhưng hấn không cảm thấy đau đớn, chỉ cảm thấy ngọn lửa gia đình trong lòng dần dập tắt bởi cái tát vừa rồi.

Không hề liếc mắt nhìn Vương gia lấy một cái, ánh mắt hấn hờ hững dừng lại ở trên người Vương phi, “Nói cho ta biết, người đem Nhã Lệ giấu đi nơi nào?”

Giờ phút này Vương gia bị biểu tình của hấn làm cho kinh sợ, một câu đều nói không được, bàn tay ửng ửng đau, trong lòng cảm thấy đánh hấn có chút thái quá.

“Hàn Băng, người cũng đừng hỏi lại, ta nghĩ là Vương phi thật không biết Nhã Lệ đi nơi nào.” Lí Nhược Thủy chạy nhanh nói, không hy vọng quan hệ hấn cùng Vương gia rạn nứt, lại cùng Vương phi trở mặt.

Lí Hàn Băng nhìn hấn một cái, mặt không chút thay đổi xoay người đi ra khỏi nơi làm trái tim hấn băng giá.

Edit: Dương Tử Sa (thank mui iu)

Beta: Linh Nhi !

Lúc chạng vạng, Lý Hàn Băng một mình cô tịch đứng phía ngoài hoàng cung.

Nghĩ đến không lâu trước đó hần cùng Nhã Lệ hai người còn nói nói nháo nháo, bắt quá qua vài ngày, nàng liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thế nào lại không khiến hần buồn bã được?

Nàng đến tốt cùng là đã chạy đến nơi đâu rồi? Mai chính là ngày bọn họ thành thân, hiện tại nàng biến mất, nghi thức chỉ có thể trì hoãn lại, cho đến khi tìm thấy nàng.

Liều học sĩ đối với chuyện nữ nhi mất tích cũng là lo lắng vạn phần, thúc thủ vô sách (không có kế sách gì). Lý Hàn Băng đối với bọn họ cảm thấy thập phần có lỗi, chỉ một người nhưng ở trên tay hần lại không thấy, khiến cho trưởng bối lo lắng như thế, hần thật sự băn khoăn.

Trừ bỏ phụ phụ Liều học sĩ cùng Lý Nhược Thủy ra, Lý Hàn Băng đối với bất luận kẻ nào đều là không giả từ sắc*, đối với Chiêu Tuyết lại càng không thêm để ý, giận đến thiếu chút nữa đem nàng giết chết.

(*Không giả từ sắc: không ngụy tạo lời nói, sắc thái...)

Lúc này, Lý Nhược Thủy đi vào lương đình, nhìn bóng lưng cô đơn của Lý Hàn Băng, không khỏi vì hần mà cảm thấy khổ sở.

Mấy ngày nay hần đã phái rất nhiều người đi tìm Nhã Lệ, cơ hồ cả kinh thành đều không bỏ qua, nhưng chính là không có người nào nhìn thấy nàng, thực sự khiến cho người ta nóng lòng.

Hần thật sự khó hiểu, một người trông sờ sờ ra đó, không thể nào liền như thế biến mất vào không khí vậy, đến tốt cùng là ai muốn tìm nàng gây phiền chứ?

Lý Hàn Băng nhận thấy được sau lưng có người, hần nhíu mày quay đầu, nhìn thấy Lý Nhược Thủy, lập tức thu đi thần sắc khó chịu.

Khi Lý Nhược Thủy đang muốn tiến về phía trước cùng hần nói chuyện, dư quang khóe mắt đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng lén lút từ phía trong bụi cây lách nhanh qua, hần hơi ngăn người ra, sau đó giờ ngón trở đặt trước miệng muốn Lý Hàn Băng chớ lên tiếng, sau đó dùng ánh mắt hướng hần kỳ ý*, muốn hần chú ý đến đạo bóng dáng kia.

(*Kỳ ý: ra hiệu, chỉ ra...)

Lý Hàn Băng cũng phát hiện sự giao động ở bụi cây, gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Đợi sau khi bóng dáng kia rời đi, hai người đồng thời thi triển khinh công bám theo sau.

Nguyên lai là một ả cung nữ, hơn nữa là người bên cạnh Chiêu Tuyết công chúa, nàng ta thỉnh thoảng lại quay đầu ra sau nhìn quanh, như là sợ có người sẽ trông thấy nàng.

Chỉ thấy nàng ta nhắm hướng nơi hẻo lánh mà đi, Lý Nhược Thủy cảm thấy thập phần kỳ quái, nhỏ giọng nói với Lý Hàn Băng: “Nơi đây đã hoang phế từ lâu, vì cái gì nàng ta cứ nhắm hướng nơi này mà đến?”

“Có hay không...” Lời hần vẫn chưa nói ra khỏi miệng, Nhã Lệ có khả năng ở tại nơi này, nếu không vì cái gì bọn họ tìm khắp vẫn không thấy nàng?

Lý Nhược Thủy hiểu rõ cái mà hần muốn nói, lập tức gật gật đầu nói: “Có khả năng.”

Cung nữ che che dấu dấu bước đi, thẳng cho đến khi tiến vào một cái sân cỏ đại um tùm, nàng ta mới đường đường chính chính tiến vào trong ốc tử: phòng.

Hai đạo bóng dáng rất nhanh bay vút tới, hai người tiến vào trong ốc tìm kiếm, phát hiện Nhã Lệ đang tựa ở bên tường, tựa hồ đã mất đi ý thức, y sam nhàu nát, đầu tóc rũ rượi, trên da thịt lóa ló có vết bầm tím.

Thấy thế hai người đều giật nảy mình, không dám tin lại bị hành hạ thành ra như vậy.

Lý Hàn Băng bất chấp mọi thứ, một bước vọt vào bên trong.

Lý Nhược Thủy nhìn xung quanh, phát hiện nơi này chỉ có một ả cung nữ, hơn nữa khi nàng ta nhìn thấy bọn họ xuất hiện đã sợ đến ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt kinh hoàng, xem ra không cần hẳn xuất thủ rồi.

Lý Hàn Băng nhanh chóng cởi dây trói trên người Nhã Lệ, nàng cả người mềm yếu lập tức ngã vào người hắn.

Nàng hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, trên khuôn mặt vốn là trắng nõn không tỳ vết có một đường vết thương sâu cạn không đồng nhất, khiến hắn trông thấy thập phần thương tâm.

“Nhã Lệ, Nhã Lệ!” Lý Hàn Băng vỗ nhẹ vào má nàng, gọi tên nàng, hy vọng nàng có thể ứng lên một tiếng.

Nhưng nàng một chút cũng không phản ứng, khiến hắn gấp đến độ như tát vào mặt nàng, muốn làm nàng khôi phục ý thức.

Lý Nhược Thủy ngồi xổm xuống bên cạnh Nhã Lệ bắt mạch cho nàng, tìm kiếm hơi thở của nàng, sau đó sắc mặt trầm xuống.

“Đừng vỗ nàng nữa, hơi thở của nàng rất yếu, mạch tượng cũng không mạnh, mau mang nàng trở lại Thủy Dạng lâu, thỉnh đại phu đến thay nàng xem xem, nhanh.” Lý Nhược Thủy thúc giục nói.

Lý Hàn Băng lập tức cởi y thường bao lấy nàng, sau đó một phen ôm lấy nàng, vội vã rời đi.

Lý Nhược Thủy cũng liền đem ả cung nữ kia mang đi, bởi vì nàng ta là chứng cứ chứng minh Chiêu Tuyết công chúa lảng ngược Nhã Lệ mạnh mẽ.

21. Chương 21: Chương 10

Liễu học sỹ cùng Liễu phu nhân nhận được tin của Lý Nhược Thủy nên đến Thủy Dạng Lâu để xem tình trạng nữ nhi ra sao, Vương gia cùng Vương phi là nghe được hạ nhân báo lại đã tìm được Nhã Lệ rồi nên qua nhìn xem.

Lý Hàn Băng vẫn kiên trì thay Nhã Lệ lo lắng để ý hết thấy mọi việc, khi hắn cởi quần áo của nàng ra, chỉ thấy trên người nàng đều là vết roi.

Tiếng hít thở không khí trong phút chốc như ngừng lại. Trời ạ! Là ai lòng dạ độc ác như vậy chứ, thế nhưng lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đối với một nữ tử yếu ớt.

Liễu phu nhân thấy nữ nhi bị ngược đãi đến không còn hình dạng con người, nước mắt rơi như mưa, “Là ai nhẫn tâm như vậy, đem con gái bảo bối của ta tra tấn thành dạng này?”

Liễu học sỹ không đành lòng đem ánh mắt rời đi hướng khác, đau lòng không thốt ra lời.

Lý Hàn Băng đắp chăn cho nàng, tâm không tự chủ được mà co rút.

Trời ạ! Hắn vì cái gì mà để chuyện này xảy ra với Nhã Lệ chứ? Hắn tự trách không thôi, vẻ mặt áy náy.

Bàn tay to lớn của hắn cẩn thận vuốt ve gương mặt của nàng, những vết thương trên gương mặt nàng khiến hắn không khỏi đau lòng.

Lúc này, Lý Nhược Thủy và đại phu vội vàng chạy tới.

Hắn hướng Lý Hàn Băng nói: “Để cho đại phu tới xem qua cho nàng đã.”

Lý Hàn Băng rời ra, để cho đại phu bắt mạch và chẩn bệnh cho nàng.

Khi đại phu cẩn thận đem tay nàng đặt lại trong chăn, lúc xoay người, rất nhiều ánh mắt nhìn hắn.

Liễu phu nhân vội vàng hỏi: “Đại phu, nữ nhi của ta thế nào rồi ? Có nặng lắm không?”

“Vị cô nương này phần lớn là bị nội thương, rất nghiêm trọng, ta kê đơn thuốc cho nàng, các người cho nàng dùng liên tục trong vòng bảy ngày, bảy ngày sau ta sẽ quay lại khám, khi đó sẽ quyết định kê khai thuốc bồi dưỡng thân thể cho nàng.”

“Kia..... ngoại thương của nàng thì sao?” Lí Hàn Băng lo lắng hỏi.

Đại phu xem xét kỹ tay chân của nàng, rồi lại xem vết thương trên gương mặt nàng, nói: “Có một loại thuốc trị thương quý, khi bôi đều toàn thân, không đến bảy ngày, miệng vết thương rất nhanh sẽ khép lại, hơn nữa da dễ sẽ trở nên non mịn, mềm mại hơn trước.”

“Trong cung nhất định sẽ có loại thuốc này. Hàn Băng, người chiếu cố Nhã Lệ cho tốt, ta lập tức tiến cung đi lấy. Đại phu, người kê đơn thuốc nhanh lên, ta đi vào trong cung lấy được liệu.”

Đại phu rất nhanh tiêu sái đến trước bàn, viết phương thuốc đưa cho Lí Nhược Thủy.

“Làm phiền đại phu rồi, mời đại phu cùng quản gia đến phòng bên nhận tiền khám bệnh.”

Tiếp theo, Lí Nhược Thủy liền vội vàng tiến cung .

Tất cả sự chú ý của Lí Hàn Băng đều tập trung ở trên người Nhã Lệ, hần run run vỗ nhẹ trên gò má của nàng, chỉ sợ nàng không tỉnh lại nữa.

Nhìn nàng thương tích nghiêm trọng, ý thức mê man ngã trên người mình, tâm hần lại thấp thỏm lo âu, khi nàng không mở mắt ra nhìn hần, khi nàng không mở miệng cùng hần nói chuyện, hần mới giật mình nhận ra hần không thể chịu đựng được việc mất nàng.

Hần chợt hiểu được, tâm của mình đã ở trên người nàng, chỉ có nàng mới có thể bù đắp được tình cảm bị thiếu của hần, mất đi nàng, tâm hần càng trở nên trống rỗng, hần tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra.

“Nhã Lệ..... Ta tuyệt đối không cho phép cho nàng rời khỏi ta..... Không cho phép.....”

Mãi cho đến khi Liễu học sĩ vỗ nhẹ lên vai hần, ầm ập theo vai hần truyền đến, hần mới lấy lại tinh thần, phát hiện chính mình đã đem những gì nghĩ trong lòng nói ra ngoài.

“Hàn Băng, đừng buồn, Lệ Nhi sẽ không có việc gì đâu.”

Liễu học sĩ ánh mắt ôn hòa, mang theo tâm tình lo lắng cho nữ nhi an ủi hần, điều này làm cho cảm xúc trong lòng hần như thủy triều dâng trào , hần thật không ngờ người đưa hai bàn tay ầm ập với hần lại là cha Nhã Lệ.

Lí Hàn Băng xoay người, thân mình bỗng chốc như nhỏ bé đi, quỳ gối trước Liễu học sĩ cùng Liễu phu nhân: “Liễu học sĩ, Liễu phu nhân, thực xin lỗi, đều là ta không tốt, ta không bảo vệ tốt cho Nhã lệ, mới có thể để nàng bị người khác làm hại đến thâm trọng như vậy.”

“Đứa trẻ ngốc, mau đứng lên, chúng ta cũng không trách người, đây cũng là do Nhã Lệ tự mình gặp họa, người cũng đừng để tâm, chỉ cần người sau này chiếu cố nàng thật tốt là được, chúng ta có thể an tâm rồi.” Liễu học sĩ là người có tấm lòng nhân hậu, huống chi chuyện này thật sự không thể trách hần.

“Đúng vậy! Hàn Băng, mau đứng lên.” Liễu phu nhân giúp đỡ trượng phu nâng hần dậy, yêu thương hướng hần nói: “Đây xem như là kiếp nạn của Nhã Lệ! Nếu người thật lòng muốn kết hôn cùng Lệ Nhi nhà chúng ta thì cũng nên sửa lại cách xưng hô đi chứ.”

Lí Hàn Băng đứng lên nhìn bọn họ. Thật không ngờ bọn họ lại là người hiền lành dễ gần, so với cha mẹ chính mình khác xa một trời một vực.

“Cha, mẹ.” Hần chân thành kêu.

“Tốt, tốt!” Cả hai người thật cao hứng lên tiếng.

Liễu phu nhân buồn phiền nói: “Ai, nếu Lệ nhi không bị thương thì tốt rồi, ngày mai các người đã thành thân rồi.”

“Bằng nhi.....” Vương phi sợ hãi kêu nhũ danh của con mình. Tận mắt nhìn thấy Nhã Lệ bị thương như thế, nàng thật sự bị dọa, nàng không nghĩ Chiêu Tuyết lại độc ác như vậy, thế nhưng lại đem người đánh cho hấp hối.

Lí Hàn Băng đi đến trước mặt Vương gia cùng Vương phi, lạnh lùng nói: “Hiện tại các người chắc là cao hứng lắm? Cuối cùng cũng như ý các người, ngày mai chúng ta không có biện pháp thành thân. Các người xem diễn cũng xem đủ rồi, có thể mời trở về.”

Trong lời nói của hắn không chút khách khí khiến cho hai người bọn họ sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Bằng Nhi, người đừng như vậy, nương thật sự thật không ngờ Chiêu Tuyết lại làm như vậy, ta nghĩ nàng chỉ là đến khuyên Nhã Lệ có thể để người nạp nàng làm thiếp, không ngờ nàng lại đối với Nhã Lệ tàn nhẫn như vậy.” Vương phi vội vàng nói.

Lí Hàn Băng đưa mắt nhìn chằm chằm nàng, “Thì ra chính người là người kêu Nhã Lệ vào phòng người, rồi để cho Chiêu Tuyết có cơ hội mang nàng đi, khiến cho nàng chịu tra tấn như thế, người chẳng khác nào là hung thủ gián tiếp.”

Hắn chỉ trích gần như làm cho Vương phi không chịu nổi, nhưng mà nàng biết những lời hắn nói đều đúng. Nàng khóc nói: “Thực xin lỗi, Bằng Nhi, xin người tha thứ cho nương, nương không nên làm như vậy.”

“Người hướng ta nói thực xin lỗi cũng vô dụng, bởi vì người người làm tổn thương là Nhã Lệ, người nên hướng nàng nói những lời này mới đúng.” Ẩn chứa sự tức giận, đau đớn càng nhiều thêm, hắn không ngờ cha mẹ mình có thể làm ra loại chuyện này.

“Kia..... Người có thể tha thứ nương không?” Vương phi trong lòng thực sợ hãi, sợ con sau này không bao giờ để ý nàng nữa.

chờ Nhã Lệ tha thứ người rồi nói sau. Hắn hờ hững nói, xoay người trở lại bên người Nhã Lệ, ngồi ở mép giường bảo hộ cho nàng.

“Liễu học sĩ, Liễu phu nhân, thực xin lỗi, bởi vì tại ta, làm cho con gái của hai người mới bị thương, thật sự rất xin lỗi.” Vương phi khiêm cung hướng bọn họ giải thích.

“Vương phi xin đừng như vậy, Hàn Băng nói không sai, lời xin lỗi này, người vẫn nên nói với Lệ nhi đi.”

Liễu học sĩ vốn rộng lượng đối với người ngoài, quả thật là một người đọc sách chính trực, trí tuệ của hắn không thể không làm Vương gia kính phục, việc hôn sự này, bọn họ thật sự không nên phản đối nữa.

Vương gia im lặng không nói, hướng vợ chồng bọn họ chấp tay vái chào, rồi mới đưa Vương phi rời đi.

Lúc này Lí Nhược Thủy đi đến, hắn đưa chiếc bình sứ trong người cho Lí Hàn Băng nói: “Người mau thay nàng thoa thuốc đi. Được liệu ta đã phân phó hạ nhân chạy đi sắc, khi nào xong ta sẽ sai người mang đến cho người.”

“Tướng gia, thật sự là cảm ơn người đã lo lắng cho Lệ nhi như thế.” Liễu phu nhân chân thành nói.

“Liễu phu nhân đừng khách khí, Nhã Lệ đã xem như là người của Lí gia chúng ta rồi, ta quan tâm nàng hẳn là điều nên làm.” Lí Nhược Thủy khách khí trả lời. “Đúng rồi, trời cũng đã không còn sớm, hai vị mời tới dùng bữa, nơi này cứ giao cho Hàn Băng, đợi lát nữa ta sẽ sai người đem đồ ăn lại đây cho hắn.”

Vợ chồng Liễu học sĩ gật đầu, theo hắn rời đi.

Lí Hàn Băng liền đi đóng cửa phòng lại, thay nàng thoa thuốc.

Hy vọng nàng có thể mau mau tỉnh lại.....

∞∞∞∞

Năm ngày sau, được Lí Hàn Băng hết lòng chăm sóc, thương thế của Nhã Lệ cũng bình phục một nửa.

Nàng ba ngày trước đã tỉnh lại, chẳng qua nàng biết mình đã được cứu, liền an tâm nghỉ ngơi, bởi vậy thời gian ngủ so với thời gian tỉnh nhiều hơn một chút.

Còn về phần vết thương ở trên thân thể nàng, sau khi thoa qua bình thuốc thần kỳ kia, hiện tại chỉ còn lờ mờ một vài vết sẹo, tin tưởng vài ngày tiếp theo, da dẻ của nàng sẽ trở nên nhẵn mịn như trước .

“Nào, Lệ Nhi, uống thuốc.” Lí Hàn Băng theo vợ chồng Liễu thị gọi nhũ danh của nàng.

Nhã Lệ được hần đỡ, đem toàn bộ thuốc uống hết, dựa nửa người vào chiếc gối ở đầu giường, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào hần xoay người đem bát đặt trên bàn tròn trong phòng.

“Lệ Nhi, ngươi có tâm sự, đúng hay không?” Hần đã không chỉ một lần nhìn thấy bộ dáng mắt hờn như thế của nàng.

“Là gì có chứ? Ta không có a.” Nàng cười phủ nhận nói.

“Phải không? Nhưng là nàng có tâm sự biểu hiện hết ra bên ngoài rồi, có chuyện gì nàng cứ nói đi, để ở trong lòng nhiều rất khổ sở, không phải sao?” Lí Hàn Băng phát hiện, chính mình đối với nàng vĩnh viễn đều có tính nhẫn nại.

Nhã Lệ trầm ngâm trong chốc lát, quyết định đem lo lắng bấy lâu ở trong lòng nói ra.

“Chàng đi lấy Chiêu Tuyết công chúa đi.” Nàng yếu ớt nói, trong lòng chua xót vô cùng.

“Nàng nói cái gì?” hần cả kinh, hướng nàng quát lên.

“Chàng đã cùng nàng lên giường, vậy chàng nên đối nàng phụ trách, huống chi nàng lại là công chúa, cùng thân phận của chàng càng xứng đôi.”

Tức giận của Lí Hàn Băng bỗng dưng biến mất, bởi vì hần nghe ra trong lời nói của nàng tràn đầy chua xót cùng không muốn..

Hần ngược lại cười cười nói đùa: “Ý của nàng là, ta phải đối nàng phụ trách, còn đem nàng ăn sạch sẽ thì không phải phụ trách sao?”

“Ngươi.....” Nhã Lệ ngẩn ngơ, không nghĩ tới hần sẽ nói như vậy, giận dữ nói với hần: “Hay nhỉ! Dù sao người ta cũng biết mà nói ra bốt sinh trưởng của chàng nằm ở chỗ nào, chàng cưới nàng thì tốt rồi.”

“Nàng quá ngu ngốc!” Hần cười mắng nói.

“Ngươi làm gì mà lại mắng ta ngốc chứ, lại còn cười nữa!” Thấy trên mặt hần mang theo ý cười trêu tức, nàng hừ mạnh một tiếng, quay đầu sang một bên không thèm nói chuyện với hần.

Hần ngồi vào mép giường, dựa đầu vào đầu nàng, nói: “Nàng nghĩ lại xem, là mẹ ta mang nàng đến chỗ công chúa, mới có thể để cho công chúa kia mang nàng ra ngoài, các nàng là cùng một hội. Mẹ ta đương nhiên là biết trên người ta có đặc điểm gì, nàng nói cho công chúa mục đích là để người hiểu lầm, nàng đúng là đứa ngốc.”

“Là như thế sao?: Nàng nháy mắt suy nghĩ về lời hần nói.

Nét mặt hần lộ ra sự ái muội, “Đúng vậy! Tinh lực của ta đều để dành cho Tiểu ma nữ hết, như thế nào còn có biện pháp mà chạm vào nữ nhân khác chứ?”

Nàng bị lời hần nói làm cho đỏ mặt, khẽ gắt: “Thiếu đứng đắn.”

“Ha ha..... Tin tưởng ta sao?”

Nhìn ánh mắt hần thâm tình, nàng gật gật đầu, trong lòng cảm thấy thực ngọt ngào. Đúng vậy, hần không có phản bội nàng, hết thấy đều là Chiêu Tuyết công chúa soạn ra để nói dối.

“Hàn Băng, chàng biết không? Mấy ngày nay đối với ta mà nói, thống khổ như ở trong địa ngục vậy, thân thể đau nhưng cũng không đau bằng dày vò trong lòng, nàng liên tục ở bên tai ta kể nói ra các người có bao nhiêu ân ái, ta không xem được, mỗi ngày đều nghe nàng nói như vậy, ta suýt nữa thì sụp đổ.”

Mỗi câu mỗi chữ của nàng đều làm cho Lí Hàn Băng đau lòng không thôi, hần đem nàng ôm vào lòng, cực kỳ phần nộ nói: “Công chúa đáng ghét này, đừng cho ta gặp phải, nếu không ta tuyệt không bỏ qua cho nàng ta!”

Mấy ngày nay hấn vẫn trông coi ở bên người Nhã Lệ, bởi vì nàng hôn mê bất tỉnh, lại sốt cao, làm cho hấn khản trương vô cùng, vì vậy nên mới không có tâm trạng đi tìm công chúa tính sổ, hấn nghĩ, lúc này công chúa hấn là sớm trốn vào trong cung rồi .

Hừ, nàng ta trốn cho mau, nếu không hấn sẽ lấy đao chém nàng ta!

“Hàn Băng, chàng thay đổi.” Nhã Lệ cảm thấy khi nàng hôn mê không biết đã bỏ lỡ chuyện quan trọng gì, bằng không nàng xem vẻ mặt của hấn như trở nên ôn hòa hơn, trong ánh mắt tràn đầy thâm tình .

Còn có, tình cảm giữa hấn và cha mẹ nàng bất tri bất giác trở nên thân thiết hơn, khi cha mẹ tới thăm nàng, hấn sẽ cùng cha chơi cờ, nàng thì cùng mẹ tâm sự, bọn họ như thế này giống như người một nhà, hòa thuận vui vẻ.

Khi hấn cùng cha chơi cờ, nàng nhìn thấy hấn buồn lòng, tính trẻ con biểu hiện qua khuôn mặt, xem ra, cha mẹ đã làm cho hấn cảm nhận được thâm tình .

“Là nha! Chuyện này đều cảm ơn nàng, cha mẹ của nàng cũng chính là cha mẹ của ta.” Lí Hàn Băng hào phóng thừa nhận thay đổi của chính mình.

Nhã Lệ tâm dâng trào đến cổ họng, nàng có dự cảm, điều hấn sắp nói ra có thể sẽ làm nàng thực vui mừng.

“Mấy ngày hôm trước nàng sốt cao mãi mà không giảm, tình huống lúc này thực khẩn cấp, cảm giác sợ hãi mất đi nàng cứ trối chết lấy ta, chỉ cần nghĩ đến cái khả năng kia có thể xảy ra, tim của ta như ngừng đập. Là nàng khiến cho ta nhận biết được tình yêu, tin tưởng vào tình yêu, là cha mẹ nàng, bọn họ ôn nhu, hiền hậu, thiện lương làm cho ta cảm nhận được tình thân ấm áp, làm cho tâm của ta không còn chỗ thiếu hụt.”

Khi nói những lời này, vẻ mặt của hấn ôn hòa và bình tĩnh, làm nàng cảm động vạn phần, nàng hiểu được, nam nhân này đã hiểu được thế nào là yêu, cùng hấn ở một chỗ, tương lai của nàng tuyệt đối là hạnh phúc viên mãn.

“Hàn Băng, ta yêu chàng.” Nhã Lệ cảm động hướng hấn nói ra lời yêu.

“Lệ nhi, ta cũng yêu nàng.” Hấn cuối cùng cũng có thể nói ra lời này, thì ra nói ra điều này cũng không khó, hơn nữa khi nói ra tâm hấn cũng như được giải phóng.

“Yêu yêu yêu, như vậy thân thiết a!”

Lời nói trào phúng bỗng nhiên vang lên, hai người quay đầu nhìn về phía cửa phòng, đột nhiên trừng lớn hai mắt, không thể tin được nàng còn dám xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lí Hàn Băng hí mắt đối nàng nói: “Người còn dám tới nơi này?”

“Đừng có tức giận! Dù sao nàng cũng không chết.” Chiêu Tuyết không thềm để ý nói. Dù sao mạng người cũng đều thấp hèn, cho dù chết một người cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nàng xuất hiện ở đây, là vì nghe nói Nhã Lệ thân thể đã khỏe mạnh, nàng nghĩ đến xem có phải hay không để châm ngòi ly gián một lần nữa, không nghĩ tới lại thấy những hình ảnh này.

Lời của nàng khơi mào sự tức giận của Lí Hàn Băng, trong mắt hấn bùng lên lửa giận, đi đến một bên cầm lấy cây đao, không cần giải thích hướng nàng ta chém tới.

Hành động của hấn làm cho Chiêu Tuyết sợ tới mức hét chói tai, hấn bây giờ khẳng định là điên rồi, may mắn Lí Nhược Thủy vội vàng tới ngăn lại, mới làm cho nàng thoát chết dưới đao của Lí Hàn Băng.

“Lí Nhược Thủy, người nhanh bắt hấn lại, ta muốn bắt báo hoàng huynh, hấn còn muốn giết bản công chúa!” Chiêu Tuyết run run nói, tất cả say đắm dành cho Lí Hàn Băng đều bị hành động của hấn làm cho tiêu tan.

Lí Nhược Thủy đối Nhã Lệ nháy mắt ra hiệu mấy cái, hy vọng nàng khuyên nhủ người trong lòng.

“Hàn Băng, không cần cùng nàng so đo.” Nhã Lệ vội vàng khuyên can, không hy vọng hấn bởi vì giết công chúa mà họa cho bản thân.

Lí Hàn Băng lấy tốc độ sét đánh không kịp trở tay tung một chưởng ở cằm của Chiêu Tuyết, tiếp theo trở lại bên giường, lạnh lùng hướng nàng nói: “Đây là cho người một chút giáo huấn, hy vọng người sau này lại còn không coi ai ra gì, bừa bãi làm hại người khác.”

Chiêu Tuyết hai gò má đều sưng đỏ, đau đến nói không nên lời, sợ hãi chạy đi.

Sau khi Hoàng Thượng điều tra việc này, biết là do Chiêu Tuyết dả thương người trước nên không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa.

Sau này, Vương phi có đến gặp Nhã Lệ để nói chuyện và mong nàng tha thứ, Nhã Lệ tha thứ nàng, cũng khuyên nàng không cần khổ sở, làm cho Vương phi càng cảm thấy áy náy.

Cuối cùng, Lí Hàn Băng tuy rằng tha thứ cho cha mẹ, nhưng bởi vì vợ chồng bọn họ vẫn duy trì biểu hiện giả dối, không muốn thay đổi, hắn vẫn không thể thừa nhận điều này, bởi vậy vẫn như cũ cùng bọn họ “Tướng kính như băng”, thời gian thân tử gặp mặt cực nhỏ.

∞∞∞∞

Hết thấy những mưa gió đều đã qua đi, hai người yêu nhau cuối cùng cũng bãi đường thành thân.

Đêm động phòng hoa chúc, Lí Hàn Băng nhắc khăn trùm đầu của Nhã Lệ lên, hai người họ nhìn nhau mà cười.

Bọn họ hai tay đan chéo, uống xong rượu giao bôi, hy vọng từ nay về sau ân ân ái ái, yêu thương thật dài thật lâu.

Cởi bỏ y phục của nhau xuống, bọn họ cùng nhau tận hưởng tình yêu của đêm nay, hai người đều thỏa mãn khiến cho thân thể kết hợp càng hoàn hảo.

Vui thích qua đi.

“Cái gì? Chàng nói là thật sao?” Vốn là đang nằm trên giường, nghe được lời hắn nói, Nhã Lệ bỗng nhiên ngồi dậy, biểu tình tràn đầy không tin.

Lí Hàn Băng nằm ở trong chăn ấm, vẻ mặt cười rộ lên: “Àn, ta quyết định cùng nàng đi du sơn ngoạn thủy rồi về Tô Châu, sau đó mới tính sẽ định cư ở đâu. Ta đã cùng cha mẹ nói qua, bọn họ sẽ thực hoan nghênh chúng ta tới đó.”

“Kia..... Vương gia cùng Vương phi cũng đồng ý với quyết định của người sao?” Nàng lo lắng hỏi.

“Xem như cho bọn họ một giáo huấn đi, cũng không phải chuyện gì cũng như bọn họ mong muốn, đợi khi nào bọn họ thành thật đối diện với chính mình, mà không phải là trước sau không đồng nhất, khi đó chúng ta sẽ về thăm họ. Hắn nhún nhún vai nói.

Nhã Lệ còn có Liễu học sĩ, Liễu phu nhân làm một đôi cha mẹ hắn yêu thương, lo lắng cùng nỗ lực hắn đã không muốn để ý tới nhận xét của cha mẹ, tâm hắn đã thoát khỏi trói buộc.

Nhìn thấy thân thể nàng uyển chuyển, hắn rất nhanh đem suy nghĩ vứt ra sau đầu, tất cả lực chú ý đều tập trung trên người nàng.

Hiện tại, hắn chỉ nghĩ yêu thương thê tử thật tốt.

Xoay người một cái, hắn đem nàng đặt ở phía dưới, khẩn thiết yêu nàng, đem tiếng kêu sợ hãi của nàng toàn bộ nuốt vào trong.

Dục vọng mãnh liệt lần thứ hai lại thiêu đốt cơ thể hai người.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-vuong>